

ТРИЈУМФ ИСТИНЕ

(сажетак)

[Српски – Србиан – صري]

Рахметуллах бин Халил Ел Хинди

сажео:

др Мухамед Абдул Кадир Мелкави

Ревизија и обрада:

Ирфан Клица

Фејзо Радончић

Љубица Јовановић

2015 - 1436

IslamHouse.com

﴿ إظهار الحق ﴾

مختصر

« باللغة الصربية »

رحمة الله بن خليل الرحمن الهندي

اختصره: محمد أحمد ملكاوي

مراجعة:

عرفان كليسا

رادونشيش فيزو

يوفانوفيتس ليوبيتسا

2015 – 1436

IslamHouse.com

Посвета:

- онеме ко трага за истином,
- онеме ко не губи из вида да ће се његов живот, данас или сутра, угасити и да ће га најдражи оставити у тамној јами која ће се ватром испунити или рајском баштом постати,
- и онеме ко верује да ће након смрти за веру у Бога питан бити.

Након смрти нема повратка на овај свет и нема нове прилике. Зато изабери веру којом ће твој Господар бити задовољан и пре него поверујеш онима који куцају на твоја врата, добро упознај оно чему те зову, и обавезно прочитај ову књигу пре него што се одселиш са овога света.

Реч преводиоца:

Хвала Узвишеном Богу, и нека је благослов и спас на Његовог последњег Посланика, његову породицу и племените следбенике!

Борба између истине и неистине, вере и кривоверства неће престати док постоје небеса и Земља. Међутим, ма колико изгледа да кривоверство изгледало моћно, да је стекло поборника и да је преправило Земљу, коначна победа ће припасти Божијој правој вери, јер је Он сам Себе задужио чувањем Своје последње Објаве. Докази мисионара кривоверства су слаби, што ће показати и ова књига коју читате.

Како је дошло до писања ове књиге?

Свештеници су у 18. и 19. веку, по благослову Енглеза у Индији улагали огромне напоре на покрштавању муслимана. Један од њихових најистакнутијих мисионара је био Др Фондер који је износио многе неистине о исламу, Кур'ану и Мухаммеду, нека су Божији мир и благослов над њим. Јавно је изазивао муслиманске учењаке на дебату. Рахметуллах му је послао девет писама на која је Др Фондер одговарао и у којима су се договорили да воде међусобни дијалог. Један од услова које је поставио Др Фондер је био да Рахметуллах не одустаје до краја дијалога, а

Рахметуллах је условљавао да се расправа води јавно, пред масом света. Такође је договорено да теме диспутације буду следеће тачке: дерогација у верским књигама, искривљивање небеских књига, особеност Исуса, нека је Божији мир над њим, тројство, наднаравни карактер Кур'ана и веровесничка мисија Мухаммеда, нека су Божији мир и благослов над њим.

Договорено је да први део расправе буде на прве две теме; дерогација у верским књигама и искривљивање небеских књига. Тако је и било. Полемика је вођена у Екберабаду, граду познатом по Таџ Махалу. Први дан је присуствовало око 500 најјистакнутијих грађана Индије, међу којима су били муслимани, хришћани, идолопоклоници, представници енглеске колонизаторске власти, војна лица, велики чиновници, најпознатији мисионари хришћанства, свештеници и новинари. Вест о току диспутације се брзо раширила те је следећег дана расправи присуствовало око 1000 људи.

Рахметуллах је, уз Божију помоћ, овом расправом јасно разоткрио лице и дело Др Фондера. Доказао је да је о исламу писао без знања и злонамерно. Др Фондер је у дијалогу јавно признао да

у два Завета постоје искривљења, да су аутори, непажњом или намерно, начинили грешку на 40.000 места. Енглези су на њега били гневни, па је пораз покушао умањити наредног дана. Међутим, Бог је хтео да истина дође и до оних који је нису чули први дан. Покушај Фондера да докаже да су се искривљивања десила само на неколико места је пропао, а Рахметуллах је појаснио да његов циљ није да утврди на колико места је њихова Књига искривљена, него само то да је она искривљена па макар само на једном месту. Пошто се не може, сигурно, утврдити које је од два контрадикторна места искривљено, цела Књига постаје сумњива.

Крајем другог дана Фондер је чврсто одлучио прекинути дијалог. Његов наставак је условио Рахметуллаховим признањем да су два Завета оригиналне Божије објаве, јер је био свестан да се текстови књиге коју саговорник сматра искривљеном не могу узети као доказ у дијалогу. Занемарио је своје властито признање њихове искривљености а тражи од Рахметуллаха да призна њихову исправност. Рахметуллах је схватио да Фондер тиме жели прекинути дијалог и побојао се да свет не помисли да је он прекинуо дијалог, па је на крају устао и рекао: "Ја долазим у договорено време, тачно након два

месеца, на дијалог с Др Фондером. И не постоји разлог за мој недолазак". Др Фондер није ништа рекао, а у договорено време није дошао. Расправљало се, дакле, само о дерогацији небеских књига и њиховом искривљавању.

Након пораза Фондер напушта Индију. Расправа није настављена. Његови сународњаци суга презирали, јер је изневерио њихова очекивања. Отпутовао је у Немачку, а затим у Аустрију и Британију. Добио је нови мисионарски задатак у Турској у коју је отпутовао 1858. године. У Турској је криво представио све наводе дијалога с Рахметуллахом. Вест о томе је погодила султана Абдул Азиза, који убрзо сазнаје од турских ходочасника да се Рахметуллах налази у Мекки. Позвао га је да настави дијалог с Др Фондером у Турској. Када је Фондер за то сазнао побегао је из Турске бојећи се сусрета с њиме. Султан је тражио од Рахметуллаха да напише књигу о тој расправи и да изнесе своје мишљење о преосталим темама о којима је требало да се води дебата. Рахметуллах ју је почео писати крајем децембра, 1863. године, а завршио је у јуну 1864. г. Тако је књига „Тријумф истине“ резултат поменуте диспутације. Након завршетка султан је наредио да се преведе на девет страних

језика, у које спадају и следећи: немачки, француски, енглески, турски, урду итд.

Увод

(Уводне напомене)

1. Текстови књига протестантских¹ учењака су већином до нас дошли путем натурања, а не путем уверења.
2. Протестанти увек мењају своје књиге, обнављајући неке од њихових садржаја - умањивањем или додавањем, па због тога

1 Протестантизам: Име нове хришћанске секте, изведено из речи "протест". Ова секта се појавила у 16. веку као бунт против заблуда присутних у католичанству, у које спадају и продаја индулгенција (опростајница за грехе), забрана женидбе свештеника, забрана читања јеванђеља, наметање великих пореза, спречавање изучавања природословних наука. Европа се за реформу схватања вере припремала од дванаестог века. У том процесу су се истакли немачки теолог Мартин Лутхер (умро 1546. г.), који се супроставио папи Леону (X), као и француски теолог Џон Келвин (умро 1563. г.), чије су присталице познате као француски протестанти, а чије су цркве називане јеванђељске цркве. Они немају централно вођство везано с папом у Риму, одбацују монаштво, упућивање молитви свецима, тражење њиховог заговорништва, црквене слике, иконе и индулгенције. Ова секта има присталице у Енглеској, Немачкој, Аустрији, Америци и Данској.

имамо велике разлике између њихових ранијих и новијих издања, на шта читаоц треба да обрати пажњу.

3. Не смета истицање израза: погрешка, заблуда или лаж у многим садржајима и измишљеним причама о веровесницима, јер се ради о стварном искривљавању небеских Књига, а не о Божијем говору. То не спада у лош однос према небеским Књигама, јер је обелодањивање искривљености, лажи и исправљање неких њихових бестидних садржаја дужност сваког муслимана.

4. Хришћански учењаци су уобичајно истицали и обелодањивали ретка "слаба" мишљења исламских учењака, да би их потом демантовали и тиме читаоцу казали да су књиге исламских учењака препуне неоснованих идеја, а у ствари, ради се о томе да они увек прикривају исправна мишљења и не указују на њих, а када их, пак, преносе искривљују их, или их преносе крњавим што представља најодвратније изневеравање научног поверења у цитирању њима

супротних мишљења. Такав је и поступак свештеника др Фондера² у познатој диспутацији са аутором, Бог му се смисловао, у Индији, 1854. године, коју је објавио на енглеском језику након што је у потпуности искривио наводе обе стране. У неким својим књигама др Фондер преводи и коментарише Кур'анске ајете³ по властитом нахођењу, затим их напада и претендује, па даје његово тумачење, а не тумачење исламских учењака, исправно. Међутим, он уопште не познаје нити арапски језик нити кур'анске знаности, а жели да се прихвати његово неисправно и лоше тумачење, а одбаца исправно тумачење свих исламских коментатора Кур'ана.

2 Др Фондер је амерички оријенталиста, католик који је прешао у протестантизам из похлепе за овосветским добрима, ради удобровољавања супруге протестанткиње и настањивања Енглеске (што је то објаснио његов пријатељ, свештеник Ференх). Енглеска црква га је послала у Индију, ради покрштавања муслимана. И он се убраја у трећу особу по активности у ширењу хришћанства у Индији. У последње време свог деловања у Индији је јавно изазивао муслиманске учењаке на дијалог, мислећи да му нико није раван. И дијалог се, коначно, десио, а његов резултат је и књига "Тријумф истине", коју сада читаш у скраћеној верзији.

3 Одломци или реченице Часног Кур'ана.

Господару наш, покажи нам истину истином и учини нас њеним следбеницима и покажи нам заблуду заблудом и удаљи нас од ње.

ПРВИ ДЕО

Имена књига Старог и Новог завета, утврђивање њихових искривљености и њихово оповргавање

Прва књига садржи четири поглавља:

Прво поглавље: Навођење имена књига и њихово набрајање.

Друго поглавље: Докази да следбеници Књиге⁴ немају непрекинут ланац преносилаца Старог и Новог завета и неоснованост тврдње да је данашња Библија небеска Објава.

4 Јевреји и хришћани.

Треће поглавље: Докази да је ова Библија препуна противречности, грешака и искривљивања.

Четврто поглавље: Докази постојања дерогације у књигама оба Завета.

Прво поглавље

Навођење имена књига и њихово набрајање

Хришћани деле своје књиге на два дела: Први део: Књиге за које сматрају да су писане посредством веровесника који су живели пре Исуса (ар. Иса⁵), и називају их "Стари завет" или "Давни (Древни) завет"

Други део: Књиге за које сматрају да су писане по надахнућу, након Исуса, нека је мир над њим, и називају их "Нови завет".

Стари и Нови завет заједно сачињавају "Библију". То је грчка реч са значењем "књига", а на омоту те књиге која садржи Стари и Нови завет пишу "Света књига".

5 Хришћ. Исус, или Месија; веровесник израелског народа, рођен у Назарету, и од његовог рођења се рачуна време, тј. нова ера.

Први део њихове Свете књиге⁶ је Стари завет, и он садржи 39 посланица:

1. Књига Постанка;
2. Књига Изласка;
3. Левитски законик;
4. Књига Бројева;
5. Поновљени закон;

Ових пет књига насловили су као "Посланице Мојсијево" ⁷ или Тора⁵. Тора је реч хебрејског порекла а има значење: закон, право и подучавање. Међутим, они данас под речју Тора подразумевају Стари завет, тј. Пет књига Мојсијевих и књиге које следе:

6. Исус Навин;
7. Судије;

6 Библија коју следбеници Књиге сматрају светом.

7 Исл. Муса, нека је мир над њим, велики Божији посланик Израелцима о коме Кур'ан много говори.

8. Рута;
9. Прва књига о Самуелу;
10. Друга књига Самуелу;
11. Прва књига о Царевима;
12. Друга књига о Царевима;
13. Прва књига Дневника;
14. Друга књига Дневника;
15. Јездра;
16. Немија;
17. Јестира;
18. Јов;
19. Псалми (Давидови);
20. Приче (Саломонове);

21. Проповедник;
22. Песма над песмама;
23. Исаија;
24. Јеремија;
25. Плач Јеремијин;
26. Језекиљ;
27. Данило;
28. Осија;
29. Јолио;
30. Амос;
31. Обадија;
32. Јона;

33. Михеј;

34. Наум;

35. Авакум;

36. Софонија;

37. Агеј;

38. Захарија;

39. Малахија.

Самирије⁸ од свих ових књига признају само седам: Пет књига Мојсијевих, Исус Навин и Судије.

Тај самиријски Стари завет се разликује од хебрејског којег су прихватили јевреји, а њих два се опет разликују од грчког Старог завета. У грчком Старом завету се налази седам посланица више него у

8 Самира је град удаљен од Наполиса око 8 км. Он је био престолница десет јеврејских племена веома дуго време, тако да се име Самира користило за читаву Северну Краљевину. Касније су сви становници у средњем делу Палестине, (око Наполиса) ословљавани Самиријама. Њихов број је данас веома мали.

хебрејском, које се називају апокрифним посланицама, а то су:

1. Барух (израелског веровесника);
2. Тобија;
3. Јудита;
4. Мудрост Саломонова;
5. Књига Јошуе сина Сирахова;
6. Прва књига о Макабејцима;
7. Друга књига о Макабејцима.

И са овим грчки Стари завет обухвата 46 посланица.

А што се тиче Новог завета који представља други саставни део њихове Свете књиге он, сада, садржи 27 посланица под следећим именима:

1. Јеванђеље по Матеју;
2. Јеванђеље по Марку;

3. Јеванђеље по Луки;

4. Јеванђеље по Јовану;

Израз "јеванђеље" је резервисан за ове четири посланице, па се користи израз "Четири јеванђеља". Реч "јеванђеље" је узета од грчке речи "инклијус" или од коптске речи "инклијун" која значи "радосна вест" или "подучавање" Међутим, они данас под појмом "јеванђеље" подразумевају књигу која обухвата све књиге Новог завета, тј. наведена четири јеванђеља и њихове следеће додатке:

5. Дела Апостолска;

6. Павлова посланица Римљанима;

7. Прва посланица Коринћанима;

8. Друга посланица Коринћанима;

9. Павлова посланица Галатима;

10. Павлова посланица Ефесцима;

11. Павлова посланица Филибљанима;
12. Павлова посланица Колошанима;
13. Павлова прва посланица Солуњанима;
14. Павлова Друга посланица Солуњанима;
15. Павлова прва посланица Тимотију;
16. Павлова Друга посланица Тимотију;
17. Павлова посланица Титу;
18. Павлова посланица Филимону;
19. Павлова посланица Јеврејима;
20. Јаковљева посланица;
21. Прва Петрова посланица;
22. Друга Петрова посланица;
23. Прва Јованова посланица;

24. Друга Јованова посланица;

25. Трећа Јованова посланица;

26. Јудина посланица;

27. Откривење (Јованово);

Према томе укупан број посланица Свете Књиге код хришћана има следећи редослед:

- У хебрејској Библији: Стари завет (39) + Нови завет (27) = (66) посланица.
- У грчкој Библији: Стари завет (46) + Нови завет (27) = (73) посланице.

По наредби владара Костантина 1. одржан је скуп хришћанских учењака 325. године н.е. у граду Никеји (Нице)⁹ ради доношења суда о сумњивим посланицама. Овај скуп је, након саветовања и других разговора донио одлуку да се прихвати само посланица Јудите, а одбаци осталих (14) јер су

9 Нице, Никаија је стари град у Малој Азији данашњи Изник, и у њему су одржана два велика хришћанска скупа: 325. и 787 г.

сумњиве, измишљене и неприхватљиве. Те посланице су:

1. Јестира;
2. Јаковљева посланица;
3. Друга Петрова посланица;
4. Друга Јованова посланица;
5. Трећа Јованова посланица;
6. Јудина посланица;
7. Посланица Хебрејима (приписује се Павлу);
8. Мудрост Саломонова;
9. Тоба;
10. Барух;
11. Књига Јошуе сина Сирахова;
12. Прва посланица Макабејаца;

13. Друга посланица Макабејаца;

14. Јованово откровење (Јованово божанско провиђење).

То се јасно види у уводу књиге Посланице Јудитине коју је написао Јероме¹⁰ (умро 420. г.н.е.).

Након само 39 година (364. г.) одржан је, у граду Лудисија нови скуп кршћанских учењака који закључује да се мора признати првих седам посланица (погледај од броја 1-7) које је скуп у Никеји одбацио, и сматрати их исправним и неискривљеним, а наредних седам (погледај од броја 8-14) лажним, искривљеним и патвореним, па се не дозвољава њихово прихватање. Скуп је те закључке потврдио јавним прогласом.

Поново, након 33 године, (397.г.) одржава се нови скуп хришћанских учењака у граду Картага, (који се налази у Туниском заливу) и овај скуп

10 Јероме: (348-420), један од највећих мисионара у прво време хришћанства, познат као (Саинт). Његова најпознатија дела су "Превод јеванђеља на латински језик" и "Попис догађаја".

закључује да се морају признати и узети исправним и других седам посланица (од броја 8-14) које су одбацила два претходна скупа сматрајући их сумњивим и лажним. Дакле, овај карташки скуп је поништио закључке два раније одржана скупа и утврдио да су све сумњиве и лажне посланице, уствари, истините и прихватљиве за огромну већину хришћанског света. И на овоме се остало 12 векова, све до половине 16. века, када се појавила протестантска секта, која је одбацила следеће књиге:

1. Јудитину посланицу;
2. Мудрост Саломонову;
3. Књигу Тобијину;
4. Књигу Барухину;
5. Књигу Јошуе сина Сирахова;
6. Прву књигу о Макабејцима.

Од посланице "Јестира" која се састојала од (16) поглавља протестанти су прихватили само 9 првих поглавља (до краја трећег пасуса у десетом

поглављу) а одбацили све од (4-ог) пасуса десетог поглавља до краја 16-ог поглавља. За исправност тог поступка наводе следеће доказе:

1. Хебрејски оригинални текст ових посланица је загубљен и постоји само њихов превод.
2. Јевреји ибријанског порекла не признају ове апокрифне посланице Старог завета.
3. Ове посланице одбацују многи хришћани и нису се сложили у томе да су исправне.
4. Јероме (умро 420. г.) је за ове посланице рекао да нису комплетне и довољне да утврде и реше верска питања.
5. Клаус је изјавио да се неки делови ових посланица не могу прочитати.
6. Историчар Еусебиус је изјавио да су ове посланице искривљене, а нарочито Друга књига о Макабејцима.

Погледај како су књиге које одбацише хиљаде претходника, због загубљености њихових оригинала,

њихове искривљености, одбачености од стране јевреја, постале код данашњих хришћана прихватљивим, надахнутим и обавезним да се следе. А католичка црква¹¹ и данас прихвата све те апокрифне, сумњиве и лажне књиге, свеједно припадале оне Новом или Старом завету, следећи одлуке скупа из Картаге.

А какву вредност и смисао има то што ови данас прихватају оно што су одбацили њихови претходници!?

Одржани скупови представљају само темељ и основу за разилажење хришћана који сумњају у исправност и божанско порекло својих књига.

11 Хришћанска секта која не обухвата само један одређени народ, него настоји окупити све народе у своје окриље. Признаје и следи римског папу, као врховног духовног поглавара свих католика у свету. Највише присталица има у Италији, Аустрији, Белгији, Француској, Шпанији и Португалији. Пошто је у њеном окриљу више западних земаља, називају је и западна црква, или латинска црква. Док се за грчку цркву каже да је источна, или ортодоксна, која не признаје папу. Ортодоксна црква је најраширенија у Грчкој и Југоисточној Европи. Основна разлика између католичке и протестантске цркве је у томе што протестанти траже слободу мисли, истраживања, проучавања вере и њених темељних догми, док су католици све то забранили, жестоко казнивши, и на ломачи спаливши неке слободоумне научнике. Међутим, овде се не ради о битним разилажењима, јер обе секте верују у тројство, божанску природу Исуса и у његово распеће ради искупљења свих људских греха.

Друго поглавље

Докази да следбеници Књиге (Јевреји и хришћани) немају непрекинут ланац преносилаца Старог и Новог завета и неоснованост тврдње да је данашња Библија небеска Објава

Небеска књига која се мора следити је само она која је писана посредством веровесника и која је након тога до нас допрла непрекинутим ланцем преносиоца без измена и модификација. Приписивање књиге некоме ко има инспирацију, само на темељу сумњи и претпоставки, није довољан доказ да књига доиста припада тој особи којој се приписује, па када би ту тврдњу заступала и читава група или неколико група људи. Уочљиво је да за књиге Старог завета, приписане Мојсију, Езри, Јошуи (Исусу Навином), Јеремији, Хабакуку и Соломуну, нема никаквог доказа да, доиста, припадају њима, зато што је ланац њихових преносилаца изгубљен.

Такође је очевидно да је број књига Новог завета приписаних Исусу, нека је мир над њим, Марији (ар. Мерјема), апостолима и њиховим следбеницима већи од седамдесет и да су се данашњи хришћани сложили у томе да су оне лажне и измишљене.

А затим, примећујемо да је за католике обавеза следити апокрифне посланице, а за јевреје и протестанте је дужност њихово одбацавање.

Значи да приписивање неке књиге некоме веровеснику или апостолу није доказ да је та књига плод објаве и надахнућа и њено слеђење није обавезно. Много пута је аутор Рахметуллах у својим дијалозима са хришћанским учењацима тражио од њих целовит ланац преносилаца било које књиге од књига два Завета па су тражили оправдање тиме да је он прекинут због многих несрећа и кушњи хришћана у временском периоду од 313 година.

Чињеница је да они за ланце преносилаца својих књига имају једино сумње и претпоставке које не значе ништа. Њихово устежање од доношења целовитог ланца било које од својих књига јасно говори о њиховој немогућности да то ураде, јер да

могу не би то пропустили, чиме је дефинитивно доказано да су њихове књиге остале без целовитог ланца преносиоца. А сада појединачно о њиховим књигама.

Стари завет

Уистину ова данашња Тора која се приписује Мојсију (ар. Муса), нека је мир над њим, није од њега и на то указује неколико чињеница:

1. Овој Тори је прекинут ланац преносиоца пре краља Јушуе сина Амонова који је на престо дошао 638. п.н.е. Примерак Торе који је пронађен 18 година након његовог устоличења не може се узети као ослонац, јер га је написао свештеник Хилкија. Поред тога што се не може узети као извор треба додати да преовладава мишљење да је и тај примерак загубљен пре него је Бретшнајдер¹² освојио Палестину 587 г.п.н.е. Ако претпоставимо да тада није изгубљен, онда изгубљен је сваки

12 тј. Навуходносор, владар Вавилона који је 587. г.п.н.е. поробио Палестину, срушио храм Соломуна, нека је мир над њим, и све истакнуте личности прогнао као робље у Вавилон.

траг Тори и осталим свим књигама Старог завета у време освојења Палестине. Они тврде да је Јездра написао неке посланице у Вавилону, међутим и то што је он написао је нестало када је Ентијукс 4.¹³ освојио Палестину. Он је владао Сиријом од 175-163. г.п.н.е., и радио је на томе да уништи јеврејство и преобрати Палестину у хеленизам па је продао положаје јеврејских свештеника за новац и убио их између (40.000) и (70.000), конфисковао је све њихове поседе, богомоље и жртвовао свињу спаљујући је на дан покоља јевреја, наредивши војсци од 20.000 војника опсаду Јерусалима. Напали су га у суботу када су били окупљени на молитви. Опљачкали су их, порушили и попалили им куће и зидине, побили све људе, па чак и децу и жене. Тога дана се спасио само онај ко се сакрио у брдима, рупама и пећинама.

13 Ентијукс је име за неколико римских владара који су дошли после Александра Македонског (Великог) који су владали Сиријом. Овде се мисли на Ентијукса Четвртог који је владао од 175-163. г.п.н.е, који је настојао уништити јеврејску веру. Убио је око 40-70 хиљада јевреја. Огромно богатство које се налазило у Храму је отео, а на његовом олтару је заклао свињу, а потом наредио војсци од 20 000 војника да потпуно униште Кудс (Јерусалим). Срушили су га до темеља, попалили куће, побили све што се креће. Спасио се само ко је успео побећи у брда. Овај дивљачки догађај је подстакла Макабејце на револуцију.

2. Велика неслагања и међусобне противречности између посланица данашње Торе и Прве и Друге књиге Дневника које је написао Јездра уз помоћ Агеја и Захарија. Јеврејски и хришћански учењаци су се сложили у томе да је Јездра погрешно ослањајући се на мањкаве листове и да није правио разлику између синова и унука. Ова тројица веровесника су били следбеници Торе и да је ова, данас постојећа, Тора Мојсијево дело, они га не би оспорили нити се са њиме разишли и не би пали у овако велику грешку ослањајући се на непотпуне документе. Исто тако да је Јездрин Стари завет плод надахнућа као што они тврде не би се десила апсурдна и бесмислена противречја између њега и Прве и Друге књиге Дневника (Летописа). Са овим се јасно обелодањује да данашњи Стари завет није Стари завет који је писан у време Мојсија и да он није Стари завет који је писао Јездра. Чињеница је једино то да је данашњи Стари завет само скуп предаја и прича које су се прошириле код јевреја а које су сабрали њихови рабини не проверавајући им

веродостојност. Они су их уз остале посланице ставили у Зборник књига Старог завета, који садржи пет посланица (Тора) које се приписују Мојсију. Ово мишљење је данас веома раширено у Европи а нарочито међу учењацима Немачке.

3. Постоје јасна неслагања и противречја у прописима данашњег познатог Старог завета и Посланице Језекиља. Да је, дакле, овај данашњи Стари завет исправан не би му противречила Посланица Језекиљева у прописима.
4. У данас признатој Тори не постоји ниједно место где писац говори о властитим стањима и догађајима које је лично видео својим очима, него напротив, сви изрази у њему сведоче да Мојсије, нека је мир над њим, није његов аутор и да је ова књига само скуп предаја и прича раширених међу јеврејима, с тим да се спомиње коме припадају које речи. За оно што је по мишљењу писца Божији говор ставио је испред њега „Бог рече“, а за оно што је сматрао речима Мојсија навео је „Рече

Мојсије“. И у свим ситуацијама је писац о Мојсију говорио у форми трећег лица. Нпр: „попео се Мојсије“, „И рече му Господ“, „И умро је тамо Мојсије“. Да је данашњи Стари завет Објава која је дошла Мојсију говорило би се у првом лицу барем на једном месту, јер говор у првом лицу је упечатљивији и улива речима додатну снагу. И само ово је довољан доказ да данашња Тора није Објава која је дошла Мојсију, нека су Божији мир и благослов над њим.

5. Један од уважених хришћанских учењака др Александар Кидс је у предговору "Нове Библије" рекао да за три ствари постоје јасни докази:

а) да данашња Тора није дело Мојсијево,

б) да је данашња Тора написана у Палестини, а не у време Мојсија када је израелски народ био у пустињи Синај.

ц) да је данашња Тора састављена у време Соломуна, нека је мир над њим, тј. у периоду

од десетог до осмог века пре Исуса, нека је мир над њим, што указује на то да је између њеног писања и Мојсијеве смрти протекло више од 500 година.

6. Из искуства се зна да се језик увелико разликује у разним временским раздобљима. Ако се, нпр. упореди језик Енглеза пре 400 година и данашњи енглески наћи ће се међу њима огромна разлика. Нортон, један од великих хришћанских учењака је рекао да не постоји битна разлика у стилу Торе и стилу осталих књига Старог завета које су писане после ослобађања Израелћана из Вавилона. А између Мојсијеве смрти и њиховог ослобађања је временски јаз од око 900 година. И због непостојања битне разлике у стилу којим је писана Тора и остале књиге Старог завета, учењак Лијусидн велики познаваоц хебрејског језика, тврди да су све ове књиге написане у истом временском периоду.

7. У књизи Поновљени закон (27:5 и 8):

„(5) И начини онде олтар Господу Богу свом, олтар од камења, али га немој гвожђем тесати. (8) И напиши на том камењу све речи овог закона добро и разговетно.“

А у Посланици Јошуа (Исус Навин), 8:30 и 32 стоји:

„(30) Тада Исус (Јошуа) начини олтар Господу Богу Израиљевом на гори Евалу, (32) И преписа онде на камењу закон Мојсијев, који је написао синовима Израиљевим.“

Из ових текстова се види да је камен олтара био довољан да се на њему испише Мојсијева Тора, па да је Мојсијева Тора била иста као и ова данашња која садржи пет књига Мојсијевих у овом мери не би било могуће исписати је на каменом олтару.

8. Мноштво грешака у Старом завету и бројна противречја између његових књига искључују могућност да је данашња Тора иста она са којом је дошао Мојсије, нека је мир над њим, јер је говор који је објављен Мојсију или којег је он написао, изнад тога да у њему буде толики број грешака и опречности.

Књига Јошуе (Исуса сина Навина)

Након што смо видели у каквом се стању налази Тора која је темељ религије Израелаца погледајмо у каквом је стању Јошуина књига која се налази на другом месту после Торе. Учењаци следбеника Књиге ни до данас не знају са поуздањем име њеног аутора, нити време њеног писања. И ту су се разишли на пет следећих мишљења:

1. да је њен аутор Јошуа (Исус Навин), помоћник Мојсијев.
2. да је њен аутор Елезер син Аронов.
3. да је њен аутор Финхаса син Елезара син Аронов.
4. да је њен аутор веровесник Саломун.
5. да је њен аутор веровесник Јеремија.

А између Јеремије и Јошуе је више од 8 векова и ова огромна разлика је потпун доказ да они немају

ланац преносилаца за своје књиге и да све то граде на претпоставци и да је та претпоставка њихов ланац.

У књизи Јошуе постоје речи и мисли које никако не могу бити његове, као што у њему постоје други одломци који указују на то да би њихов аутор могао бити из времена Давида или иза њега. И све ово јасно говори да та књига није дело Јошуино.

Између данашње Торе и Јошуйне књиге постоје велике опречности у неким прописима и да је данашња Тора дошла од Мојсија, као што тврде, или да је књига Јошуина заиста његово дело, било би незамисливо да му Јошуа противречи и оспорава га у неким прописима. Како да Мојсијев заступник Јошуа чини такве грешке и противречи му у догађајима који се дешавају у његовом времену?!

Видели смо у каквом се стању налазе Тора и Књига Јошуе заменика Мојсијева, а ни остале књиге Старог завета нису у бољем стању. Противречја су у њима већа, изразитија и жешћа тако да су неки истраживачи оспорили неке књиге Старог завета у целости прогласивши их лажним приповеткама и измишљеним причама, јер су претходници у књиге

Законика унели многе искривљене књиге које су у основи биле неприхватљиве и одбачене.

И ово је довољан доказ да следбеници Књиге не поседују целовит ланац преносилаца ни за једну од својих књига и да говоре на темељу сумњи и нагађања, и да књига није плод надахнућа самим тиме што се припише особи која има инспирацију и надахнуће.

Јеванђеља

Сви хришћански претходници и знатан број данашњих се слажу у томе да је Јеванђеље по Матеју писано хебрејским језиком и да је загубљено због измена које су у њему правиле хришћанске секте, и огромних несрећа које су задесиле хришћане у прва три века. А што се тиче садашњег примерка Јеванђеља по Матеју на хебрејском језику оно је превод превода с грчког језика и за њега не поседују ланац преносилаца, нити знају име његовог преводиоца, нити било шта о њему, што је признао и Јероме. Сав говор о њему се темељи на претпоставкама: "Вероватно га је превео тај и тај ...",

али на темељу оваквих сумњи се не може установити да ли књига припада њеном аутору.

Текстови више од педесет учењака су сагласни да ово Јеванђеље које се приписује Матеју (које је уједно прво и најстарије код њих) засигурно није његово дело, јер су све књиге Новог завета писане на грчком језику осим Јеванђеља по Матеју и Павлове посланице Хебрејима. Засигурно се зна да су њих две писане хебрејским језиком и за то постоје веродостојни подаци и Матеј је једини који је писао Јеванђеље на хебрејском. Он је своје Јеванђеље написао на хебрејском језику за јевреје у Палестини који су очекивали најављену особу од потомака Абрахама и Давида, нека је на њих мир, затим су га преводили преводиоци према властитом разумевању и способностима. А што се тиче Матеја, он своје Јеванђеље није превео на грчки језик, док је његов преводиоц анонимна особа. Преостале јеванђељске књиге су писане на грчком језику. Онај ко тврди да су Матеј као и остали писци написали своја јеванђеља на грчком језику је у заблуди.

Истраживач Нортон је написао велику књигу у којој тврди да је Тора апокрифно дело и да га није написао Мојсије, а регистровао је у јеванђељима и

мноштво искривљености. Поменуо је у овој књизи уверење да је Матеј своје Јеванђеље написао на хебрејском, јер су у томе сагласни сви његови претходници и ни један од њих то не оспорава, и то сведочење је прихватљиво. Опречно мишљење и не постоји, тако да је доказивање сувишно. Претходници сведоче да су хришћани јеврејског порекла имали хебрејски примерак ове књиге и да је он постојао и био у употреби до времена Јеромеа. А данашњи примерак Јеванђеља по Матеју је само превод коме се не зна ни преводиоц (нити мноштво других битних података) ни његово стање. Тврдње претходника поткрепљује то што је Матеј био апостол и лично видео Исуса у већини ситуација, чуо већину његових речи властитим ушима, и да је он аутор овог Јеванђеља то би се видело барем на једном месту у његовом описивању догађаја које је видео. Говорио би у првом лицу као што је то обичај и код тадашњих, а и данашњих аутора. Дакле, ово Јеванђеље сигурно није његово дело.

Професор Фаустус, један од великих учењака секте Маниханенс¹⁴ Ел-Џермени каже:

14 Маниханенс: Њен оснивач је ирански реформатор, Мани син Фатика који је живео у Персији (Ирану) у трећем столећу нове ере, у време Сабуре (1). Мани је

"Ово Јеванђеље је у целости лаж. Његова прва два поглавља су придодата и неприхватљива за мариционите¹⁵, ебионите¹⁶, Јуни Тирин и свештеника Вилијемса"

био ватропоклоник, али је основао веру између ватропоклонства и хришћанства. На њега је велик утицај оставио будизам. 242. г. се прогласио веровесником који је послан да допуни веру коју је Исус оставио мањкавом. Тадашњи властодршци су га протерали, а када се вратио у земљу осуђен је на смрт и убио га је Бехрам син Хермуз син Сабура. Међутим, тиме није спречено његово учење, него се проширило у разним подручјима римске империје, у Малој Азији, Бугарској и Аустрији. То учење је наилазило на жесток отпор хришћанства и оно је уништено 500. г. Ларднер наводи: "Секта Маниханенс не признаје књиге Старог Завета, тврди да је сотона обмануо израелске веровеснике, да је он разговарао са Мојсијем и да му је он, а не Бог, дао Тору, и да су за њих израелски веровесници крадљивци (Јеванђеље по Ивану 10:8), те да су Нови завет задесила искривљивања те се од њега може узети што се жели а одбацити преостало. Код њих постоје савршени хришћани и послушни хришћани, а вођа њихове секте је Исусов заступник, кога слуша дванаест поглавара попут Исусових апостола, и 72 епископа колико је и Исус имао ученика."

15 Мариционете: Секта коју је основао Марсијун 144. г. Он је порекао Бога Старог завета, говорећи да је он немилосрдан и груб. За кратко време око себе је окупио велики број хришћана. Ова секта одбацује све књиге Старог завета, тврдећи да нису од Бога, а за књиге Новог завета тврди да су све извитоперене осим Јеванђеља по Луки и десет Павлових Посланица. Они верују да је Исус након смрти ушао у Пакао и из њега избавио лоше душе, попут Каина, становнике Содоме, а оставио у њему добре попут Ноја, Аврама и др. У трећем веку је ове идеје попримио Мани који оснива секту Маниханенс. Испреплетанем мишљења те две секте настаје секта Марсијуни а њено учење је преузела секта Маниханенс.

16 Ебионити: Секта коју је основао Ебион Ел-Искендериј, велики познавалац језика у првом веку нове ере. Секта Ебионити се појавила у време Павла и

Истраживач Нортон је ова два јеванђељска поглавља на многим местима оспорио.

Јероме је изјавио да многи ранији учењаци сумњају у изворност 17. главе (последње) у Јеванђељу по Марку, као и у 1. и 2. главе и неких одломка 22. главе Јеванђеља по Луки. А 1. и 2. глава никада нису биле саставним делом Књиге секте мариционити.

Истраживач Нортон каже да су одломци од деветог до двадесетог, у шеснаестој глави Јеванђеља по Марку уметнути и да су писци иначе склони додавању више него одузимању.

А што се тиче Јеванђеља које се приписује Јовану, постоји неколико чињеница које указују да га није написао апостол Иван. Ево неких од њих:

1. Ни једна реченица овог Јеванђеља не указује на то да је писац писао о догађајима које је лично видео или су се десили у његовом присуству. Напротив, његове реченице, мисли и одломци потврђују да је њихов аутор неко други а не апостол Иван. Он

жестоко се опирала његовом учењу. Њен оснивач Ебион је постао познат по писму у коме напада јевреје, на које је узвратио јеврејски учењак Јосип.

на крају овог Јеванђеља каже (21:24): **"Ово је тај ученик што сведочи за ово и написа ово. И знамо да је истинито његово сведочанство"** И када писац наводи Јованов говор употребљава заменицу трећег лица да би, непосредно након тога (у властитом говору), употребио заменицу за прво лице "знамо" и тиме јасно казао да је аутор неко други, а не Јован.

2. Еринијус¹⁷ (који је живео у другом веку н.е.) је учио пред Поликарпом, учеником апостола Јована. У време Еринијуса група људи је тврдила да ово Јеванђеље није његово дело. Еринијус је ћутао и није им се супроставио. Да је ово Јеванђеље заиста Јованово дело то би знао његов ученик Поликарп, а он би обавестио свога ученика Еринијуса. А познато је да је Еринијус знао много предаја напамет и пренио је од Поликарпа много података мање битних од овога. Еринијус је први који је поменуо 3

17 Рођен је у Азији у другом веку, службовао у цркви Лион у Француској где је постао бискуп. Ученик је Поликарпа, и он први помиње три јеванђеља (око 200. г.: (Матејево, Марково и Лукино).

јеванђеља (Матејево, Марково и Лукино) око 200 г.н.е., а није поменуо Јованово Еванђеље. Други који помиње ова три еванђеља, а први који помиње и четврто (Јованово), је Клемент И Александар 216. г. Тако они који верују да је ово Јеванђеље дело апостола Јована нису у стању донети ни један доказ против оних који то поричу, а није им посведочио ни Еринијус.

3. Оповргавање припадности овог Јеванђеља апостолу Јовану није особина само следбеника Ислама, као што се види из овога што следи:

а) Идолопоклонички учењак Селсус је још у другом столећу н.е. тврдио да су хришћани садржаје својих јеванђеља изменили три или четири пута.

б) Учењак Фаустус и вођа секте Маницханенс је у четвртом веку говорио да је сигуран да Нови завет није писао Исус нити његови апостоли, него да је његов аутор особа којој се ни име не зна и да га је приписао апостолима и њиховим ученицима само зато да би га људи прихватили. Он је тиме следбеницима Исуса

нанео велику неправду, јер је написао књиге препуне грешака и противречја.

ц) Истандел је написао да је аутор Јовановог Јеванђеља, без сумње, један од ученика александријске школе.

д) Истраживач Бретшнајдер је рекао: "Заиста ово Јеванђеље као и три Јованове посланице нису дело апостола Јована. Оне су заједно с Јеванђељем написане почетком другог века.

ф) Познати истраживач Крутис каже: "Уистину је црква Ефесус додала 21. поглавље."

г) Верска секта Улуцин¹⁸ је у другом веку одбацила ово Јеванђеље и све са чим је дошао Јован и одбацила сваку могућност да то буду дела апостола Јована.

И закључујем речима истраживача Хорна који у појашњењима каже да су до нас допрли подаци о

18 Улуцин: секта која се појавила у јужној и западној Европи, у другом веку. Одбацила је Јованово Јеванђеље и све што се њему приписује. Брак је сматрала грехом, а дозвољавала је: блуд, сполне односе са забрањеним особама и пљачку. Њене присталице су неке обреде обављале у шумама и брдима. Обожавали су сотону а грдили Исуса. Сви ти поступци су крњили углед цркве, па је папа Енусан ИИИ (1198-1216) био принуђен повести рат против њих.

времену писања јеванђеља, од стране старих црквених историчара, мањкави и не доводе до циља, јер су први претходници прихватили измишљене предаје и лажне приче истинитим и записали их у својим књигама. Они после њих су их прихватили из поштовања према њима, а затим су и истините и лажне предаје преношене од једног до другог писца, да би на крају било немогуће њихово разликовање и раздвајање због дугог временског периода.

И Хорн наводи разилажења по питању писања јеванђеља на следећи начин:

- Јеванђеље по Матеју је писано: 37., или 38., или 41., или 43., или 48., или 61. или 62., или 63. или 64. године.
- Јванђеље по Марку: 56. или након њега до 65. године.
- Јеванђеље по Луки: 53., или 63. или 64. године.
- Јеванђеље по Јовану: 68., или 69., или 70., или 97 или 98. године.

Ето, тако је стање ова четири поменути јеванђеља код хришћана, а ни остале посланице Новог завета нису у бољем стању.

То јасно показује свакој разумној особи да хришћани не поседују целовит ланац преносилаца књига Старог и Новог завета.

Због тога они немају основа тврдити да су њихове књиге писане по надахнућу и Божијој објави, јер је та тврдња у основи неистинита, на што указују и следећи подаци:

а) Ове књиге су препуне намерно и ненамерно унешених грешака и исправки, а многобројна су и опречна схватања и тумачења, тако да учењаци следбеника Књиге немају основа да их поричу. Њихови истраживачи и коментатори су чак били принуђени признати многобројне измене и грешке, као што су признали да се у неким опречним ставовима за једну мисао тврди да је исправна, а за другу да је лажна. Одређене нелогичности су покушали исправити благим, али у бити слабим оправдањима које здрав разум не прихвата, јер је апсурд да се у божанском говору нађе мноштво

грешка и искривљености. Када се божански говор искриви он престаје бити божанским (надахнућем).

Истраживач Хорн је рекао: "Писцима је било допуштено да пишу према властитим хтењима, обичајима и схватањима. И нико не тврди да су они у свим ситуацијама били надахњивани и да су сваку ствар писали по надахнућу и да је сваки пропис плод тог надахнућа.

Сакупљачи Коментара Хенрија и Скота тврде: "Није обавезно да све што је написао веровесник буде надахњујуће или законодавно"

У "Енциклопедија Британика" се наводи да велики број учењака каже: "Није сваки говор и сваки наведени опис у Светој књизи ствар надахнућа. Они који тврде да је сваки говор у њој надахнуће то не могу лако доказати."

У "Рис Енциклопедији" коју су написали истакнути истраживачи се наводи: "У делима писаца ове књиге и у њиховом говорима се налазе грешке и противречја. Апостоли једни друге нису сматрали ауторима објаве и надахнућа, а пријашњи хришћани апостоле нису сматрали непогрешивим, јер се у њиховим понашањима каткада јави супротност. Исти

случај је и са књигама које су писали ученици апостола. Тако су учењаци по питању надахнућа у Јеванђељима по Марку и Луки уздржани. Истакнути протестантски учењаци тврде да сваки говор у Новом завету није резултат надахнућа и да су апостоли погрешили.

б) Научник Нортон преноси речи Еихарна: "Хришћански народ је у почетку имао кратку посланицу у којој су описани догађаји из Исусова живота и она се може назвати оригиналним Јеванђељем које је написано за вернике који нису чули Исусове речи својим ушима и који га нису видели властитим очима. Ово Јеванђеље је било основа свим осталим, многобројним, јеванђељима која су се појавила у прва два века, а међу њима и Јеванђеље по Матеју, Марку и Луки. Међутим, ова Јеванђеља су пала у руке оних који су их проширили, додавши им нове садржаје. Тако се у њима постепено појавио вишак и измешали истинити догађаји са лажним причама, у којима ће се кроз предуга казивања појавити лош стил приповедања. И када год су ове предаје и приче преношене са уста на уста, постајале су ружније и непоузданије, тако да је црква, крајем другог и почетком трећег века, била принуђена, између многобројних јеванђеља која су

била у употреби и којих је било више од седамдесет, изабрати четири. Црква је хтела да људи прихвате ова четири јеванђеља, а одбаце остала. А да је брижније чувала оригинално Јеванђеље од страних додавања била би достојна похвале, међутим, то је било тешко због допуна у многим примерцима. Није постојао примерак без додатака, тако да је било немогуће разабрати оригинал од примеса, те је због тога већина претходника сумњала у многе одломке јеванђеља и није била у стању извести ствар на чистац. Штампана у то време није постојала, па је сваки власник примерка уносио у њега шта је хтео од приповедака и предаја. И када се овај примерак умножи и рашири, није се знало да ли он садржи само речи аутора или не? Опомињачи и упућивачи су се упорно жалили да су писци и власници примерака, у веома кратком времену, изменили њихове књиге и да су сотонски ученици у њих унели нечист, избацујући поједине делове, а уносећи друге по властитом нахођењу, да Света књига није остала сачувана и да је из ње ишчезло својство божанског надахнућа. Од доказа да је искривљавање Свете књиге у то време постало уобичајено су и речи писаца на крају њихових књига у којима преклињу тешком заклетвом да им се књиге не искривљују и призивају проклетство на оне који то

ураде. Међутим, искривљивање се десило и у самој биографији Исуса, нека је мир над њим, и проширило се до те мере да је идолопоклонички научник Сулсус замерио хришћанима тврдећи да су њихова јеванђеља измењена три, четири или више пута. То није чудно ако се зна да су се многи људи, немоћни да дођу до оригинала, још од времена објављивања јеванђеља, упустили у мењању, додавајући им или одузимајући од њих или мењајући реч другом сличном речју. Мењали су и опис Исусових догађаја и његове речи онако како је то њима одговарало, а обичај мењања који је заживео у првој генерацији се наставља и у другој и трећој, све док се није раширио до те мере да су они који не следе хришћанску веру веома добро упознали овај њихов обичај.

Клемент Александар Јанус крајем другог века напомиње да су тада постојали људи којима је мењање јеванђеља била главна преокупација.

Нортон је, коментаришући речи Еихорна додао да ово није мишљење само Еихорна него и многих мислилаца Немачке. И поред тога што је Нортон познат као бранилац јеванђеља, поменуо је и подробно описао седам уметнутих делова у ова четири јеванђеља и признао да су искривљена.

Објаснио је да се лаж измешала са описом наднаравних догађаја и да је данас веома тешко разлучити истину од лажи.

Па може ли књига у којој се истина испреплетла са лажи бити плод божанског надахнућа?! Па да ли и даље, неко од следбеника Књиге има право тврдити да су све књиге два Завета или њихови одломци резултат надахнућа (објаве)?!

Ми муслимани чврсто верујемо да су оригинална Тора (ар. Теврат) која је објављена Мојсију као и оригинално Јеванђеље (ар. Инцил) које је објављено Исусу загубљени пре појаве Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, и да од њих у овом времену имамо само две историјске књиге у којима су се испреплетале истините и лажне предаје. И не кажемо да су оне биле очуване до појаве Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим, и да је њихово искривљење уследило након тога. Ни један муслиман то не тврди.

А што се тиче посланица Павла, оне су у основи неприхватљиве, јер га ми муслимани сматрамо једним од многих лажова који су се појавили у првом веку чији је задатак био

искривљивање Исусове вере са којом је дошао, а апостоли су Исусови ученици и његови искрени следбеници. Верујемо да су били побожни, али не сматрамо да су били веровесници. Њихове речи су за нас као речи вредних учењака који покушавају смаостално да реше нека верска питања, а подложни су и грешењу. Губљење оригиналног Јеванђеља и ланца његовог преношења у првом и другом веку уклања сваку одговорност са речи апостола, а нарочито због тога што они, у многим случајевима, нису разумели шта то Исус жели да каже, што се јасно примећује у данашњим јеванђељима због учесталог уопштавања његових речи.

А што се тиче Марка и Луке, они нису апостоли и не постоји ни један доказ да им је од Бога долазила објава, а нису имали чак ни част да виде Исуса, нека је Божији мир над њим.

Теврат (оригинална Тора) је за нас муслимане небеска књига објављена Мојсију, нека је Божији мир над њим, као што је и Инцил (оригинално Јеванђеље) небеска Књига објављена Исусу, мир над њим. Све што се налазило у њима је објава од Узвишеног Бога и није их било допуштено мењање додавањем, одузимањем или било којим другим искривљењем

њихових речи. У следећим сурама (кур'анским поглављима): Ел-Бекара, 87; Худ, 110; Ел-Му'минун, 49; Ел-Фуркан, 35; Ел-Касас, 43; Ес-Сеџда, 23; Фуссилет, 45 су речи Узвишеног:

"И Ми смо Мусау (Мојсију) књигу дали..."

А у сури Ел-Маида, 46 и сури Ел-Хадид, 27 Бог Узвишени говори о Исау (Исусу):

"И Ми смо му дали Инџил..."

У сури Мерјем, 30 такође о Исау (Исусу):

"Мени је Он (Бог) књигу дао и веровесником ме учинио..."

А у сури Ел-Бекара (136) и у сури Али 'Имран, 84:

"... и (верујемо) у оно што је дато Мусау (Мојсију) и Исау (Исусу)..." тј. књигу Теврат (оригинална Тора) и књигу Инџил (оригинално Јеванђеље).

Значи да ове историјске књиге и посланице Старог и Новог завета, познате по имену Света књига, нису Теврат и Инџил који су поменути у Часноме

Кур'ану и не треба их сматрати истинитим и божанским. Оцена свих књига два Завета је следећа: свака предаја у њима која се слаже с Часним Кур'аном је прихватљива и верујемо у њу, а свака предаја коју оспорава Часни Кур'ан је неприхватљива и у бити је одбацујемо. А она о којој Часни Кур'ан ништа не говори, не потврђује је, али и не оспорава, ни ми је не потврђујемо а и не оспоравамо. Узвишени Бог у сури Ел-Маида, 48, каже:

"А теби објављујемо Књигу (Кур'ан), саму истину, да потврди књиге пре објављене и да над њима бди."

Кур'ан је чувар раније објављених књига и искрен је према њима. Обелодањује и подржава у њима истину, а лажи које се налазе у њима износи на видело и одбацује их.

Исламски учењаци који су се супроставили Тори и Јеванђељу и обзнанили у њима лажи и извитоперености, нису имали намеру да се тиме супроставе Теврату и Инцилу које је Узвишени Бог објавио Мојсију и Исусу, нека су Божији мир и благослов над њима. Намера им је супроставити се овим лажним историјским и животописним књигама

које су, у ових неколико столећа, сабране у два Завета, а потом проглашене "објављеним" и путем надахнућа написаним књигама. То су оне књиге о којима Узвишени Бог каже:

"А тешко онима који својим рукама пишу Књигу, а затим говоре: 'Ево, ово је од Бога' - да би зато корист незнатну извукли. И тешко њима због онога што руке њихове пишу и тешко њима што на тај начин зарађују!" (Кур'ан, Ел- Бекара, 79).

Сви следбеници ислама су сложни да је истински Теврат (Тора) оно с чиме је, од Узвишеног Бога, дошао Мојсије и да је истински Инџил (Јеванђеље) оно што је говорио Исус од објаве коју му је послао Узвишени Бог и да ова скупина књига позната под именом Стари и Нови завет не припада њима и није оно што је поменуто у Часном Кур'ану, јер данашњи Теврат има три, а Инџил четири различите верзије, а Бог је објавио само једну Тору Мојсију и само једно Јеванђеље Исусу, нека је Божији мир над њима. Онај ко порекне Теврат (Тора) и Инџил (Јеванђеље) који су поменути у Часноме Кур'ану је неверник и отпадник од ислама. А онај ко порекне лажне приче, предаје и потворе на Узвишеног Бога и Његове часне веровеснике, које се

налазе у Старом и Новом завету (Светој књизи) исправно је поступио. Шта више, оповргавање и обелодањивање искривљивања и лажи које се у њима налазе је дужност исламских учењака како би се разлучило божанско од онога што не приличи Његовој величанствености и како би се част Божијих веровесника сачувала од блаћења.

Данашње три¹⁹ међусобно различите верзије Теврата су препуне међусобних противречности и

¹⁹ По јеврејском учењу, посредством Мојсија, јеврејском народу дат је двоструки закон: писани и усмени. Писани закон, који је по библијским наводима био записан на једној плочи, састављен је и измењен у пет књига од Мојсија, које сачињавају главни део Старог Завета. Првих пет књига Јевреји називају: Тора. Усмени закон Мојсије није написао, него га је усмено предао Јозуи, а овај најстаријим Јеврејима, па је на тај начин од генерације до генерације предаван, препричаван и према прохтевима мењан, кроз столећа допуњен и прилагођен новим обичајима. Овај усмени закон, огроман по своме обиму, касније је написан. На овом трудном и великом послу радило је око 2500 рабина пуних петстотина година, од 100 година пре Исуса до 400 година после Исусовог рођења. Тај написани усмени закон зове се: Талмуд. Талмуд је света књига за Јевреје. Он садржава не само религиозну науку Јевреја, него и грађанске законе: приватно право, породично право и казнено право. Пошто је ово огромно дело било у великој мери непрегледно, временом се осетила потреба да се овај јеврејски законик систематски среди, што је познати рабин Мојсије бен Мајмон, зван и Мајмонидес и учинио, па је тако 1180 године створен први јеврејски законик под именом: Мишиах Тора или Јад Хазаках. Неколико столећа касније 1565. године шпански рабин Јосиф Каро саставио је нови верски кодекс под именом Шулхан арух. Овај кодекс је 1578. године допуњен од пољског рабина Мојсија Исерлеса

искључивости. У њима је, између осталог, наведена прича о смрти Мојсија и његовом покопу у земљи Моап и по томе са сигурношћу сазнајемо да то није истински, од Бога објављени, Геврат.

Четири данашња Јеванђеља су, такође, препуна међусобних искључивости и противречности. Поменуто је у њима казивање о распећу Исуса (по њиховом тврђењу), да је разапет и умро у тај и тај дан, укопан тада и тада, из чега изводимо јасан закључак да та књига није стварни Инцил (Јеванђеље) који је објављен Исау (Исусу).

Треће поглавље

Докази да је ова Библија препуна противречности, грешака и искривљивања

Први део:

Обелодањивање неких противречности

обичајима источних Јевреја. Шулхан арух се састоји из 4 књиге са насловима: Орах хајим, Јорех деах, Кошен ха-мишпат и Ебен хаезер. (оп.рев.)

1. Неслагања у именима и броју Венијаминових синова:

У Првој књизи Дневника (7:6) стоји:

„Синови Венијаминови: Вела и Вехер и Једиаило, тројица.“

У Првој књизи Дневника (8:1-2):

„А Венијамин роди Велу првенца свог, Авила другог, и Ару трећег, Ноја четвртог, и Рафу петог.“

У књизи Постанак (46:21):

„А синови Венијаминови: Вела, Вехер, Авил, Гира, Наман, Ихије, Рос, Мупим, Упим и Арад.“

Према првом тексту Венијамин има само три сина, а према другом пет. Тако да ова два текста искључују један други. Разишли су се у именима и броју. А слажу се само у имену Вела. Док, према трећем тексту он има десет синова. Дакле, разилази се у односу на прва два текста у броју и именима, а слаже се само по питању два имена, а сва три текста слажу се само у имену Вела.

Прва два текста су из исте Књиге и представљају противречје у речима једног истог аутора, а то је Јездра. Затим имамо противречност и међусобну искључивост између онога што је написао Јездра у Првој књизи Дневника и онога што је написано у књизи Постање. Хришћански учењаци су се у овим противречјима саплели и били коначно принуђени признати грешку и приписати је Јездри. Рекли су: "Родословни листови из којих је Јездра узимао податке нису били комплетни па зато није правио разлику између синова и унука."

2. Контраверза у броју израелских и јудејских бораца:

У Другој књизи Самуеловој (24:9):

„И Јоав даде цару број преписаног народа; и беше од Израилја осам стотина хиљада људи за војску који махаху мачем, а људи од Јуде пет стотина хиљада.“

У Првој књизи Дневника (21:5):

„И даде Јоав број преписаног народа Давиду; и беше свега народа Израилјевог хиљада и сто хиљада људи који махаху мачем, а народа

Јудиног четири стотине и седамдесет хиљада људи који махаху мачем.“

Према првом тексту број ратника у Израелу је: (800.000), а у Јудеји (500.000), а према другом тексту њихов број у Израелу је: (1.100.000), а у Јудеји (470.000).

Између два наведена текста постоји огромна разлика у броју ратника. Разлика у броју ратника Израела је (300.000), а разлика у броју бораца Јуде достиже (30.000). Адам Кларк²⁰ је у своме коментару признао да је веома тешко одредити који је текст исправан, јер је у историјским књигама било јако много кориговања и извитоперавања. Улагање труда у то је безвредно па је најбоље признати искривљавање јер ово је чињеница која се не може оспорити, а ни преносиоци нису били надањивани.

3. Противреченост у вести Гад Ераја:

У Другој књизи Самуеловој (24:13):

20 Адам Кларк: (1675-1729. г.), један је од најистакнутијих енглеских филозофа протестантски коментатор, ученик и пријатељ Исахака Њутна. Године 1851. је у Лондону издат његов велики коментар Старог и Новог завета.

„И дође Гад к Давиду, и каза му говорећи: Хоћеш ли ти да буде седам гладних година у земљи твојој, или да бежиш три месеца од непријатеља својих и они да те гоне, или да буде три дана помор у твојој земљи? Сад промисли и гледај шта ћу одговорити Ономе који ме је послао.“

У Првој књизи Дневника (21:11-12):

„(11) И дође Гад ка Давиду и рече му: Тако вели Господ, бирај: (12) Или глад за три године, или три месеца да бежиш од непријатеља својих и мач непријатеља твојих да те стиже, или три дана мач Господњи и помор да буде у земљи и анђео Господњи да убија по свим крајевима Израилевим. Сада дакле гледај шта ћу одговорити оном који ме је послао....“

Између ова два текста постоји разлика у дужини гладовања. У првом тексту седам година, а у другом три године. Њихови коментатори су признали да је у првом тексту грешка. Адам Кларк каже: "Заиста је текст Прве књиге Дневника, без сумње, у праву и он се слаже с грчким примерком."

4. Неслагање по питању старости цара Охозија у време његовог устоличења:

У Другој књизи о Царевима (8:26):

„Имаше Охозија двадесет и две године кад се зацари, и царова годину дана у Јерусалиму. Матери му беше име Готолија, кћи Амрија цара Израилјевог.“

У Другој књизи Дневника (22:2):

„Имаше Охозија четрдесет и две године кад поче царовати, и царова годину дана у Јерусалиму. Матери му беше име Готолија, кћи Амријева.“

И тако се један текст супроставља другоме. Разлика је у двадесет година. Други текст је, без сумње, погрешан, јер према ономе што стоји у Другој књизи Дневника (21:20 и 22:1-2) његов отац Јорам је умро у четрдесетој години живота, а Охозија га је наследио одмах након његове смрти. Према томе ако други текст није погрешан требало би да Охозија буде старији од свога оца две године, што је немогуће. Да је овде писац погрешно потврђују Адам Кларк, Хом, Хенри и Скот у својим коментарима.

5. Неслагање по питању старости цара Јоахина у време његовог устоличења:

У Другој књизи о Царевима (24:8-9):

„(5) Осамнаест година беше Јоахину кад се зацари, и царова три месеца у Јерусалиму. Матери му беше име Неуста, кћи Елнатанова, из Јерусалима... (9) И он чињаше зло пред Господом сасвим како је чинио отац његов.“

У Другој књизи Дневника (36:9):

„Беше Јоахину осам година кад поче царовати, и царова три месеца и десет дана у Јерусалиму; и чињаше што је зло пред Господом.“

Између ова два текста је разлика у десет година. Коментатори су објаснили да је грешка, сигурно, у другом тексту, јер је дужина његове власти само три месеца, затим је одведен као заробљеник у Вавилон и остао заједно са својим женама у затвору. Супротно је обичају да особа од осам година има супруге и супротно је закону да се каже за некога попут овог дечака: „и чињаше што је

зло пред Господом.“ Због тога учењак Адам Кларк каже: "Овај део посланице је искривљен".

6. Неслагање у броју оних које је једним ударцем копља убио један од Давидових, нека је на њега мир, хероја:

У Другој књизи о Самуилу (23:8):

„Ово су имена јунака Давидових: Јосев-Васевет Тахмонац први између тројице; њему милина би ударити копљем на осам стотина и поби их у једанпут.“

У Првој књизи Дневника (11:11):

„И ово је број јунака Давидових: Јасовеам син Ахмонијев, први између тридесет; он махну копљем својим на три стотине, и поби их у једанпут.“

Разлика у броју убијених у два наведена текста је 500. Адам Кларк и др Кенисот кажу: "У овом пасусу постоје три велике грешке"

7. Неслагање у броју птица и стоке која је узета у Нојеву, нека је мир над њим, лађу:

У књизи Постанак (6:19-20):

„(19) И од свега живог, од сваког тела, узешеш у ковчег по двоје, да сачуваш у животу са собом, а мушко и женско нека буде. (20) Од птица по врстама њиховим, од стоке по врстама њеним, и од свега што се миче на земљи по врстама његовим, од свега по двоје нека уђе с тобом, да их сачуваш у животу.“

У истој књизи (7:8-9):

„(8) Од животиња чистих и од животиња нечистих и од птица и од свега што се миче по земљи, (9) Уђе к Ноју у ковчег по двоје, мушко и женско, као што беше Бог заповедио Ноју.“

У истој књизи (7:2-3):

„(2) Узми са собом од свих животиња чистих по седморо, све мужјака и женку његову; а од животиња нечистих по двоје, мужјака и женку његову, (3) Такође и од птица небеских по седам,

мужјака и женку његову, да им се сачува семе на земљи.“

Ово су три текста једне исте књиге. Из првог и другог се разуме да је Узвишени Бог наредио Ноју, да укрца у лађу од свих животиња, птица и инсеката по двоје, мушко и женско, и разуме се да је то Ноје, нека је на њега мир, и урадио.

А из трећег текста се разуме да му је Узвишени Бог наредио да узме седам парова само од чистих животиња и чистих птица, а што се тиче стоке која није чиста, да од ње узме само по двоје, мушко и женско.

У првом и другом тексту се не помиње број седам, док се реч "парови" помиње у сва три текста. У трећем тексту је број два (по двоје) резервисан само за нечисте животиње, а број седам за птице и остале животиње, што се не слаже с прва два текста и што представља огромну грешку и разлику.

8. Неслагање у броју Давидових, нека је мир над њим, заробљеника:

У Другој књизи о Самуилу (8:4):

„И зароби их Давид хиљаду и седам стотина коњаника и двадесет хиљада пешака, и подреза Давид жиле свим коњима колским, само остави за сто кола.“

У Првој књизи Дневника (18:4):

„И узе му Давид хиљаду кола и седам хиљада коњика и двадесет хиљада пешака, и подреза Давид жиле свим коњима колским, само остави за сто кола.“

Два текста су се разишла у (1.000) кола и (5.300) коњаника којих има више у другом тексту.

9. Неслагање у броју Сираца које је Давид, нека је мир над њим, побио:

У Другој књизи о Самуилу (10:18):

„Али побегоше Сирци испред Израилља, и поби Давид Сираца седам стотина и четрдесет хиљада коњаника; и Совака војводу њиховог уби, те погибе онде.“

У Првој књизи Дневника (19:18):

„Али побегоше Сирци испред Израиља, и поби Давид Сираца седам хиљада кола и четрдесет хиљада пешака, и Совака војводу погуби.“

10. Неслагање у броју Соломунових, нека је мир над њим, коњаника:

У Првој књизи о Царевима (4:26):

„И имаше Соломун четрдесет хиљада коња за јаслима за кола своја, и двадесет хиљада коњика.“

У Другој књизи Дневника (9:25):

„Тако да имаше Соломун четири хиљаде стаја за коње и кола, и дванаест хиљада коњаника, које намести по градовима где му беху кола и код себе у Јерусалиму.“

Разлика између ова два текста је у броју коњаника. Коментатор Адам Кларк је рекао: "Најбоље је да признамо извитопереност броја".

11. Неслагање у пореклу Исуса, нека је мир на њега:

Исусова, нека је мир на њега, лоза у Јеванђељу по Матеју (1:1-17), и Јеванђељу по Луки (3:23-38) се много разликује. Онај ко направи поређење између ове две лозе наћи ће шест великих противречности:

а - У Јеванђељу по Матеју (1:16), се каже да је муж Исусове, нека је мир на њега, мајке био Јосиф син Јакова, а у Еванђељу по Луки (3:23), се каже да је то био Јосиф син Илијин.

б - У Јеванђељу по Матеју (1:6) се каже да Исус, нека је мир над њим, води порекло од Давидовог сина Соломуна, нека је мир над њима, а у Јеванђељу по Луки (3:31) да он води порекло од Давидовог сина Натана.

в - Из Јеванђеља по Матеју (1:6-11) се сазнаје да су сви преци Исуса од Давида до заточеништва у Вавилону, били познати краљеви, а из Јеванђеља по Луки (3:27-31) сазнајемо да они нису били нити краљеви нити познати, изузев Давида и његовог сина Натана.

г - Према Матејевом Јеванђељу (1:12) Салатијел је син Јехониев, а према Лукином Јеванђељу (3:27) Салатијел је син Ниријева.

д - Према Јеванђељу по Матеју (1:13) Зоровавеловом сину је име Авиуда, а према Лукином (3:27) Рисин. А чудно је и то да међу именима Зоровавелових синова поменути у Првој књизи Дневника (3:19), нема имена Авиуд и Рисин.

е - Из Јеванђеља по Матеју (1:6-17) се сазнаје да у лози између Давида и Исуса, нека је Божији мир над њима, постоји двадесет и шест генерација, а из Јеванђеља по Луки (3:23-31) да у тој истој лози, између њих, постоји четрдесет и једна генерација.

Стари хришћански истраживачи и учењаци су још од трећег века нове ере, када су ова два Јеванђеља постала позната, напосто остали немоћни пред овим противречностима и нису их могли избрисати. Жудили су да ове противречности ишчезну током времена, али су њихове наде пропале. Ове противречности у лози су и данас присутне па и данашњим учењацима представљају камен спотицања.

12. Разлика у броју оних које је Исус, нека је Божији мир над њим, излечио:

У Јеванђељу по Матеју (20:29-34) се наводи прича о два слепца. Наводим само неке њене одломке:

„(29) И кад је излазио из Јерихона за њим иђаше народ многи. (30) И гле, два слепца сеђаху крај пута, и чувши да Исус пролази повикаше говорећи: Помилуј нас Господе, сине Давидов! (34) И смилова се Исус, и дохвати се очију њихових, и одмах прогледаше очи њихове, и отидоше за Њим.“

У Јеванђељу по Матеју (8:28-34) се наводи прича о двојици лудака. Наводим само прве реченице:

"(28) А кад дође на оне стране у земљу гергесинску, сретеше Га два бесна, који излазе из гробова, тако зла да не могаше нико проћи путем оним.“

У ова два јеванђељска текста они су слепи и луди.

Прва прича се наводи и у Јеванђељу по Марку (10:46-52), али се из ње сазнаје да је на путу седео само један слепац коме је име Вертимер. Друга прича се помиње у Јеванђељу по Марку (5:1-20), као и у Јеванђељу по Луки (8:26-39), и у њој се помиње исти случај с тим да се из последње две види да га је на путу дочекала само једна луда особа.

13. Противречја по питању штапа поменутог у опоруци Исуса дванаесторици апостола:

У Јеванђељу по Матеју (10:9-10) стоји:

"(9) Не носите злата ни сребра ни бронзе у појасима својим, (10) Ни торбе на пут, ни две хаљине ни обуће ни штапа; јер је посленик достојан свог јела."

Иста мисао се наводи у Јеванђељу по Луки (9:3):

„И рече им: 'Ништа не узимајте на пут, ни штапа ни торбе ни хлеба ни новаца, нити по две хаљине да имате.'“

У Јеванђељу по Марку (6:8-9):

"(8) И заповеди им да ништа не узимају на пут осим једног штапа: ни торбе ни хлеба ни новаца у појасу; (9) Него обувени у опанке, и не облачећи две хаљине."

Имамо три текста. У првом и другом стоји забрана Исуса, нека је мир на њега, дванаесторици ученика које шаље, да са собом на пут носе било шта, па чак и штап.

Међутим у трећем тексту се наводи да им је Исус дозволио да са собом на пут понесу само штап.

14. Противречност у сведочењу Исуса, нека је мир на њега, о самоме себи:

У Јеванђељу по Јовану (5:31) стоје ове Исусове речи:

„Ако ја сведочим за себе, сведочанство моје није истинито.“

У истом Јеванђељу (8:14) Исус, нека је мир на њега, каже:

„Исус одговори и рече им: Ако ја сведочим сам за себе истинито је сведочанство моје: јер знам откуда дођох и куда идем; а ви не знате откуда долазим и куда идем.“

Први текст значи да не треба узимати сведочење Исуса о самоме себи, док други значи да се то његово сведочење мора прихватити.

15. Неслагање по питању ко је носио крст до места распећа:

У Јеванђељу по Матеју (27:32):

„И излазећи нађоше човека из Кирине по имену Симона и натераше га да Му понесе крст.“

У Јеванђељу по Луки (23:26):

„И кад Га поведоше, ухватише неког Симона Киринца који иђаше из поља, и метнуше на њега крст да носи за Исусом.“

У Јеванђељу по Јовану (19:17):

„И носећи крст свој изиђе на место које се зове Костурница, а јеврејски Голгота.“

Три текста о истом догађају. Први и други (Матејев и Лукин) тврде да је крст носио Симон Киринац, а трећи (Јованов) да га је носио сам Исус, нека је мир на њега.

16. Да ли је Исус градио мир или га је рушио?

У Јеванђељу по Матеју (5:9):

„Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божји назвати.“

У Јеванђељу по Луки (9:56):

„Јер Син човечији није дошао да погуби душе човечије него да сачува. И отидоше у друго село.“

У Јеванђељу по Матеју (10:34):

„Не мислите да сам ја дошао да донесем мир на земљу; нисам дошао да донесем мир него мач.“

У Јеванђељу по Луки (12:49 и 51):

„(49) Ја сам дошао да бацам огањ на земљу; и како би ми се хтелo да се већ запалио! (51) Мислите ли да сам ја дошао да дам мир на земљу? Не, кажем вам, него раздор.“

Противречје је очито. У прва два текста похвала миротворцима „благо онима који мир граде“, као и тврдња да „син човечији није дошао да погуби душе људске, него да их спаси“, да би, самоме себи, у трећем и четвртом тексту оспорио мирољубивост и објаснио да је дошао с мачем да баци огањ и раздор на земљу.

И тако се незаобилазно намеће суд да Исус, нека је мир на њега, није дошао да спаси, него да уништи и да није од оних за које се каже: "благо онима који мир граде".

Други део:

Објашњење неких грешака

Противречности које су до сада поменуте се откривају поређењем различитих књига, њихових превода и поглавља. Међутим, грешке које сада наводимо су видне онда када се не слажу са стварношћу, разумом, обичајима, историјом, математиком или било којом другом науком, сходно изјавама истраживача, као што ће се видети.

1. Грешка у дужини боравка Израелаца у Египту:

У Посланици Излазак (12:40-41) се наводи:

„(40) А бавише се синови Израилјеви у Мисиру четири стотине и тридесет година. (41) И кад се наврши четири стотине и тридесет година, у исти дан изађоше све војске Господње из земље мисирске.“

Ово је грешка, јер дужина боравка Израелаца у Египту је само две стотине и петнаест година, а период од (430) година је, уствари, дужина оба њихова боравка у Кенану (Палестини) и Египту (тј.

боравак Израелаца и боравак њихових дедова пре њих). Јер је време од уласка Аврама, нека је мир над њим, у Кенан до рођења његова сина Исака, нека је мир над њим, 25 година, а од рођења Исака до рођења Јакова, нека је мир над њим, 60 година, а Јаков је имао 130 година када је ушао у Египат. Тако је збир година од уласка Аврама у Кенан до уласка његовог унука Јакова у Египат две стотине и петнаест година (тј. $25 + 60 + 130 = 215$ година).

А дужина боравка синова Израелових у Египту, откако је Јаков, нека је мир над њим, у њега ушао до њиховог изласка са Мојсијем, нека је мир на њега, је, такође, две стотине и петнаест година. Тако су, дакле, оба боравка (синова и предака Израелових) у Кенану и Египту трајала укупно четири стотине и тридесет година, а не само један од њих. Истраживачи, историчари и коментатори Библије признају ову грешку, објашњавајући:

"Заиста је тачна верзија самуријског примерка Старог завета који обједињује та два боравка и та верзија докида остале."

Ево текста самуријског примерка Старог завета, књига Излазак (12:40):

„Боравак синова Израелових и њихових дедова у Кенану и Египту трајао је четири стотине и тридесет година.“

А ево и њеног текста у грчкој верзији Старог завета:

„Израелци и њихови дедови су, у Кенану и Египту, боравили четири стотине и тридесет година.“

До истог закључка је дошао и аутор књиге, "Водич кроз богатство Светог Писма", коју хришћански истраживачи признају и цене. Он наводи да је од Јаковљева боравака у Египту до рођења Исуса протекло 1.706 година, а од времена када су Израелци прешли море и када је потопљен фараон, па до рођења Исуса 1.491 година. И ако израчунамо то је 215 година (1706-1491=215), а то је дужина боравка Израелаца у Египту од Јаковљевог доласка у њему па до Мојсијевог изласка из њега, тј. фараоновог потопа. И када знамо да је Јаков (ар. Јакуб) нека је мир на њега, четврти деда Мојсијев (јер је Мојсије син Имранов син Кахатов син Лавија син Јакова) долазимо до чврстог уверења да је немогуће да су Израелци у Египту боравили дуже од 215

година. А с тим се слажу и сви јеврејски и хришћански истраживачи, учењаци и историчари, док тврдње хебрејског Старог завета о боравку Израелаца (само) у Египту, у временском периоду од 430 година су прогласили нетачним. Зато Адам Кларк у своме коментару каже: "Сви се, уистину, слажу да је садржај хебрејске Торе веома сумњив, да су пет Мојсијевих Посланица из самиријске Торе исправније од осталих и да историја потврђује оно што се наводи у самиријској Тори".

Сакупљачи Хенри-Скотова коментара рекли су: "Заиста је самиријска верзија тачна и докида сваку сумњу у текст".

Постало је сасвим јасно да следбеници Књиге, за наводе у књизи Излазак (12:40) немају објашњења осим признања да су погрешни.

2. Грешка у броју Израелаца који су са Мојсијем напустили Египат:

У књизи Бројеви (1:44-47):

„(44) Ово су они које Мојсије и Арон избројаше с кнезовима израиљским, с дванаест људи, који беху по један за сваки дом отаца својих.

(45) И свега беше синова Израилевих избројаних по домовима отаца својих од двадесет година и више, свих што могаху ићи на војску. (46) Беше их избројаних шест стотина и три хиљаде и пет стотина и педесет. (47) Али Левити по племену отаца својих не бише бројани међу њих.“

Из текста се разуме да је број оних који су са Мојсијем и Ароном, нека је мир на њих, изашли из Египта, старијих од двадесет година и способних за рат, био 603.550. У тај број нису ушли Левијевци (ни њихове жене ни људи), затим све жене Израелаца и сви мушкарци млађи од двадесет година. Ако се томе броју додају сви који нису пописани њихов број неће бити мањи од два и по милиона, а овај број није тачан због неколико чињеница:

а - Јер се у књизи Постанак (46:27), у књизи Излазак (1:5) и у књизи Поновљени законик (10:22) помиње да је укупан број чланова Јаковљеве породице који су дошли у Египат седамдесет 70 особа.

б - Јер је боравак Израелаца у Египту трајао само две стотине и петнаест година.

в - Јер се у посланици Излазак (1:15-22) наводи да су, осамдесет година пре изласка Израелаца из Египта, њихова мушка новорођенчад била убијана, а женска остављана у животу.

И када се имају у виду ове три чињенице разум закључује да је поменути број (603.550) погрешан. Па када бисмо занемарили и убијање њихове новорођенчади, и када би претпоставили да се њихов број сваких двадесет и пет година удвостручавао, установили бисмо да се број седамдесет у две стотине и петнаест година удвостручио девет пута и да он није већи од тридесет и шест хиљада (36.000). Па како онда, број њихових ратника, може бити (603.550)?! А ако је број њихових бораца био већи од пола милиона, број укупног становништва не може бити мањи од два и по милиона, а то је апсурд којег здрав разум не може прихватити. Ако томе придодемо убијање новорођенчади апсурд постаје очигитији и већи. Оспоравању овога броја 603.550 је прибегао и велики истраживач Ибни Халдун²¹ у уводу своје историје, јер

21 Ибн Халдун (1332-1406), рођен је у Тунису, студирао је језичке науке, књижевност, веру и филозофију. Волео је положаје и близину владара. Учествовао је у борбама против Тимурленка. Много је путовао. Његово најпознатије дело је "Мукаддима." Убраја се у осниваче филозофије историје и социологије.

између Јакова и Мојсија су само три оца тј. четири генерације и он је према посланици Излазак (6:16-20) и посланици Бројеви (3:17-19): (Мојсије син Амрамов син Кехата син Левија син Јакова) и немогуће је да седамдесет особа имају, само у четири генерације, тако велик нараштај.

Постоје још две ствари које потврђују грешку у овоме броју:

а - У посланици Излазак се помиње (12:38-42):

- да су са собом, имали многа стада оваца и говеда, да су море прешли у једној ноћи, да су се исељавали сваки дан,
- и да су им директне речи Мојсијеве биле довољне као наредба за исељавање.

Након преласка мора Израелци су одсели код дванаест извора у близини долине Синај. Да су Израелци били у броју који је раније поменут било би немогуће да са мноштвом своје стоке пређу море у једној ноћи, да се исељавају сваки дан и да сви чују директне речи Мојсијеве које су биле довољне као наредба за исељавање, као што ни место око долине Синај не би било довољно пространо за све њих и њихову стоку.

б - У посланици Излазак (1:15-22) се наводи да су Израелци за своје жене у Египту имали само две породиље и да им је фараон наредио да убијају свако њихово мушко новорођенче. Да је број Израелаца био тако велик било би апсурдно веровати да су само две бабице порађале све њихове жене.

Напротив, било би неопходно да их буде на стотине. Истина је да је број Израелаца био онолики колики је могао настати прираштајем 70 особа у временском периоду од 215 година. Њима су, уистину, биле довољне две бабице за пород, била им је довољна само једна ноћ за излазак са стоком из Египта у Синај, томе броју био је сасвим довољан глас Мојсија као наредба за исељавање сваки дан и простор око долине Синај био је довољан да на њему одседну са својом стоком. Зато без најмање сумње тврдимо да је број 603.550 Израелаца способних за рат, поменутих у Посланици Бројеви (1:44-47) погрешан.

3. Грешка из које произилази оспоравање Давидове, нека је мир на њега, веровесничке мисије:

У књизи Поновљени закон (23:2) пише:

„У сабор Господњи да не улази копиле, ни десето колено његово да не улази у сабор Господњи.“

Овај навод је нетачан, јер се из њега разуме да Давуд, нека је мир на њега, не улази у сабор Господњи, и да није веровесник, јер је Фарес дете блуда. Према ономе што се наводи у књизи Постанак (38:12-30) његов отац Јуда је учинио блуд са својом снахом Тамаром која је из тог блудног чина родила Фареса, а Давид, нека је мир на њега, је, у тој лози, девето колено иза Фареса, а ако бројимо и Фареса онда је он десето колено, јер лоза Давудова према ономе што се наводи у Јеванђељу по Луки (3:31-33) следи овако:

“(31) ... Сина Давидовог, (32) сина Јесејевог, сина Овидовог, сина Воозовог, сина Салмоновог, сина Наасоновог, (33) сина Аминадавовог, сина Арамовог, сина Есромовог, сина Фаресовог, сина Јудиног.“

А према ономе што се наводи у песничкој књизи Псалми (89:26-27), Давид, нека је на њега мир, је председавајући на скупу Јахвином и он је изнад

свих краљева на Земљи, па и то потврђује чињеницу да је текст у књизи Поновљени закон (23:2) погрешан. У Лукином Јеванђељу који је издао Ричард Ватс 1825. г. у Лондону и у Лукином Јеванђељу које је 1826. г. издао Килкета у Давидовој лози је, између Арама и Есрома, убачено име Јерем (тј. Арам син Јеврема син Есрома син Фереса) па је Давид према томе једанаесто колена. Међутим, људи који искривише Свету књигу додајући јој ово име, заборавили су да га допишу у истом издању, и у истој лози, коју наводе у Јеванђељу по Матеју. И истина о томе изађе на видело, а противречност између ова два Јеванђеља по питању Давидове лозе оста присутна и у данашњим издањима. Име Јеврем, такође, није наведено у издању из 1844. и 1865. г. као ни касније у Јеванђељу по Матеју и Луки. У свима њима је остало Арам син Есрома. Истина је да је навод из књиге Поновљени закон (23:2) у основи погрешан као што је и казивање о блуду Јуде са снахом Тамаром потвора, јер је апсурдно да овакав суд буде изречен од стране Узвишеног Бога или Мојсија. Коментатор Хорсле је за речи "ни десето колена његово неће улазити у сабор Господњи" рекао да су придодате и да је њима измењен текст.

4. Грешка у броју настрадалих становника Вет Шемеса:

Довољно је споменути следеће две мисли из приче о ковчегу наведене у Првој књизи Самуиловој (6:13 и 19):

"(13) А Вет - Семешани жњаху пшеницу у долини, и подигавши очи своје видеше ковчег, и обрадоваше се видевши га. (19) Али побѝ Господ неке између Вет - Семешана који загледаше у ковчег Господњи, и побѝ из народа педесет хиљада и седамдесет људи. И плака народ што га Господ удари великом погибљу."

И ова вест је, у то нема сумње, нетачна. Адам Кларк је, након оповргавања ове вести, рекао: "Хебрејски текст је у већини случајева извитоперен. Или су му неке речи одузете или придодате. Речи "педесет хиљада" су дописане, или грешком или намерно, јер је немогуће да једно мало село има толики број становника и да тако велик број људи у исто време жање жито, а још је апсурдније да педесет хиљада људи истовремено види ковчег постављен на камену у сред њиве."

У латинској верзији су наведене ове речи: "... седамдесет поглавара и педесет хиљада обичног народа." У грчком, као и хебрејском издању: "... педесет хиљада и седамдесет људи из народа". На сирском и арапском језику: "... пет хиљада седамдесет људи." Код историчара Јосифа²² само: "седамдесет особа." Неки истакнути свештеници су споменули и неке друге бројеве. Ове међусобне искључивости нам јасно потврђују да се овде, заиста, десило искривљивање - додавањем или избацивањем нечега.

Хенри и Скот у своме коментару сматрају невероватним да становници једног малог села толико згреше и буду кажњени тако суровом казном, па су посумњали у истинитост вести.

Размотре ли се изјаве ових коментатора Библије видеће се како су овај догађај сматрали немогућим, а вести о њему су порекли и признали грешку и намерно искривљивање повећавањем броја или његовим смањивањем.

5. Грешка у прорачуну висине према којој је саградио Соломун, нека је на њега мир:

²³Јосиф Флавије (лат. Flavius Iosephus; Јерусалим, рођ. 37. или 38 - умро после 100) је био јеврејски војсковођа, историчар и писац.

У Другој књизи Дневника (3:4) стоји:

„А трем који беше пред дужином уз ширину дома имаше двадесет лаката, а у висину сто и двадесет; и обложи га изнутра чистим златом.“

у Првој књизи о Царевима (6:2) стоји да је висина куће коју је градио Соломун, нека је мир на њега, тридесет лаката, па како онда висина трема може бити стотину и двадесет лаката?! Адам Кларк је признао да се у Другој књизи Дневника (3:4) ради о грешци, па су преводиоци на сирски и арапски језик избацили реч стотину и рекли: "његова висина је двадесет лактова" Исправка у арапској верзији је направљена 1844. године, па наведени пасус сада гласи: "Предњи трем одговараше ширини дома и имаше двадесет лаката дужине и двадесет лаката висине."

6. Нетачност у броју Авијеве и Јеровамове војске:

У Другој књизи Дневника (13:3 и 17):

„(3) И Авија изиђе на бој с храбром војском, четири стотине хиљада изабраних војника; а Јероваам уврста према њему војску, осам стотина

хиљада изабраних храбрих војника. (17) И поби их љуто Авија и народ његов, и паде од Израилја побијених пет стотина хиљада одабраних људи.“

Њихови коментатори су признали грешку у броју у ова два навода, јер споменути број је несразмеран броју ових владара. Они нису у то време ни изблиза достигли тај број. Зато је овај број, у већини издања на латинском језику преправљен, па на првом месту сада стоји: "четрдесет хиљада", на другом: "осамдесет хиљада", а на трећем: "педесет хиљада" Коментатори су се овом изменом задовољили, а са њом су се сложили Хорн и Адам Кларк, који су често указивали на грешке и искривљивања у историјским књигама.

7. Грешка у одредивању јела с дрвета и старосне доби Адама, нека је мир на њега:

У књизи Постанак (2:17):

„Али с дрвета од знања добра и зла, с њега не једи; јер у који дан окусиш с њега, умрећеш.“

Ово је нетачно, јер је Адам, нека је Божији мир над њим, јео са тог дрвета и није тога дана умро, него је, напротив, живео након тога више од девет стотина година.

8. Нетачно збрајање генерација у Исусовој лози:

У Јеванђељу по Матеју (1:1-17) се наводи Исусова лоза где се између осталог каже:

„(17) Свега дакле колена од Аврама до Давида, колена четрнаест, а од Давида до сеобе вавилонске, колена четрнаест, а од сеобе вавилонске до Христа, колена четрнаест.“

Из текста се сазнаје да је Исусова лоза од Аврама (ар. Ибрахим) до Исуса, подељена на три дела. Сваки њен део садржи 14 колена. Тако је укупан број колена (од Аврама до Исуса) четрдесет и две генерације, што је у основи нетачно, јер његова лоза у себи садржи 41 генерацију. Тако први део од Аврама, нека је мир на њега, до Давида, нека је мир на њега, има 14 генерација, други део од Соломуна до Јехоније 14 генерација и у трећем делу од Салатиела до Исуса,

нека је мир на њега, има 13 генерација. Бурффри је још у трећем веку био суочен с овом грешком, међутим није за њу пронашао адекватно решење а ни одговор.

9. Грешка у приписивању саучесника и другова Давиду код поглавара свештенства:

У Јеванђељу по Матеју (12:3-4):

"(3) А Он рече им: Нисте ли читали шта учини Давид кад огладне, он и који беху с њим? (4) Како уђе у кућу Божју, и хлебове постављене поједе, којих није ваљало јести њему ни онима што су били с њим, него самим свештеницима."

А сличан навод постоји и у Јеванђељу по Луки (6:3-4). А у Јеванђељу по Марку (2:25-26):

„(25) А Он рече им: Нисте ли никад читали шта учини Давид кад му би до невоље и огладне с онима што беху с њим? (26) Како уђе у Божју кућу пред Авијатаром поглаваром свештеничким и хлебове постављене поједе којих не беше слободно никоме јести осим свештеницима, и даде их онима који беху с њим?"

Речи: "и који беху с њим", "ни онима што су били с њим", и "и даде их онима који беху с њим" су све нетачне изјаве зато што је Давид, нека је мир над њим, тада био сам.

Исто тако су погрешне и следеће речи: "пред Авијатаром поглаваром свештеничким" зато што се велики свештеник коме је побегао Давид, нека је мир на њега, звао Ахимелех. Ове грешке се откривају враћањем основи приче у Првој Самуиловој Књизи (21:1-9 и 22:9-23)²³. Због тога је госп. Џевил у својој књизи написао да се овде ради о грешци, искривљавању придодавањем, а у томе су га подржали и остали научници.

10. Грешка у опису догађаја који се нису десили у време распећа:

У Јеванђељу по Матеју (27:50-53):

²³ Прва Самуилова Књига (21): 1. Тада Давид дође у Нов ка Ахимелеху свештенику; а Ахимелех се уплаши и истрча пред Давида, и рече му: Зашто си сам, и нема никога са тобом?

2. А Давид рече Ахимелеху свештенику: Цар ми нешто заповеди, и рече ми: Нико да не дозна зашто те шаљем и шта сам ти заповедио. А слуге сам оправдио у то и то место....

„(50) А Исус опет повика гласно и испусти душу. (51) И гле, завеса црквена раздре се надвоје од горњег краја до доњег; и земља се потресе, и камење се распаде; (52) И гробови се отворише, и усташе многа тела светих који су помрли; (53) И изашавши из гробова, по васкрсењу Његовом, уђоше у свети град и показаше се многима.“

Цепање црквене завесе се помиње и у Јеванђељу по Марку (15:38), као и у Јеванђељу по Луки (23:45), али у њима нису поменуте неке друге ствари, као нпр: потресање земље, пуцање пећина, отварање гробова, излазак ускрснутих, њихов улазак у свети град и показивање пред масом света које се помињу у Јеванђељу по Матеју. О овим веома важним догађајима није писао ни један историчар тога времена осим Матеја. Заборав у овоме случају је недовољан изговор, јер иако је човек склон забораву, немогуће је да заборави догађаје попут ових, а нарочито Лука који је био најмарљивији у бележењу чудних догађаја. Како схватити да свакодневни неважни догађаји буду прибележени, а да не буду прибележени ови наднаравни?!

Дакле, ова предаја је лажна. Чак је и истраживач Нортон који је познат као пристрани

следбеник Јеванђеља, навео неколико доказа о њеној нетачности, па каже: "Приче попут ове су биле у оптицају код јевреја након рушења Јерусалима, и вероватно ју је неко од аутора забележио у фусноти, а затим је то неко од њених преводиоца уврстио у сами текст."

Из Нортонових речи се сазнаје да је преводиоц Јеванђеља по Матеју преводио насумице. Није правио разлику између сировог и сувог, преносио је све прибележено, и истине и грешке, без проверавања ланаца преносилаца. Па да ли је онда дозвољено ослањање на преводе попут овог?!

11. Грешка у имену оца Салинова:

У Еванђељу по Луки (3:36):

„...сина Салиног, Сина Каиановог, сина Арфаксадовог, сина Симовог, сина Нојевог, сина Ламеховог...“

Име Каианан које се налази између имена Салин и Арфаксад је, без имало сумње, на погрешном месту. У књизи Постанак (10:24):

„А Арфаксад роди Салу, а Сала роди Евера.“

У истој књизи (11:12-13) стоји:

“(12) А Арфаксад поживе тридесет и пет година, и роди Салу; (13) А родивши Салу поживе Арфаксад четири стотине и три године, рађајући синове и кћери. ”

По питању овог текста слажу се хебрејско и самиријско издање као и Прва књига Дневника (1:18). У све три наведене књиге се каже да је Сала син Арфакдадов, а не његов унук и то доказује да је оно с чиме је дошао Лука грешка. Име Каинан се још помиње само у грчком преводу Старог завета (лат. Септуагинти). Постоји велика вероватноћа да су неки хришћани изменили грчки Стари завет како би га ускладили са Јеванђељем, како се грешка не би приписала њиховом издању Јеванђеља.

Трећи део

Докази да је текст искривљен мењањем, додавањем или одузимањем

1. Искривљавања по питању дужине живота великана пре потопа:

У књизи Постање (5:1-32) одређује се временски период који је протекао од стварања Адама до Нојевог, нека је мир на њих, потопа, као и старост великана који су живели између њих двојице. Па да видимо колико је трајао тај период? Према самиријском Старом завету од стварања Адама до потопа је 1307 година; према хебрејској 1656 година, а према грчкој 2262 године. Разлика између три издања исте књиге је огромна. Три издања исте књиге, а не слажу се. Они се слажу једино у томе да је Адам, нека је мир над њим, умро у 930. години живота, Постанак (5:5), као и у томе да је Ноја, нека је мир на њега, имао 600 година у време потопа, Постанак (7:6). Ако сада од времена потопа 1307 г. одузмемо онолико година колико је Адам живео тј. 930 г. то износи 377 г. Према томе Адам је умро 377 година пре потопа.

Сад од 600 г. колико их је имао Ноја када је наступио потоп одузмимо 377 г. (пре потопа, тј. до времена када је умро Адам), и видећемо да је Ноја

према овој рачуници из самиријског Старог завета живео у време Адама 223 године. Ово мишљење је у целости неосновано и поричу га сви историчари, а опречно је и хебрејском и грчком Старом завету, јер, ако саберемо број година колико их је имао Адам када је умро 930 са 600 година колико их је имао Ноја у време потопа, долазимо до броја 1530 г.

Према рачунању хебрејског Старог завета $1656-1530 = 126$; тј. Ноја је рођен 126 година након смрти Адама.

А према ономе што се наводи у грчком Старом завету $2262-1530=732$, тј. Ноја је рођен 732 године након смрти Адама.

Због великог разилажења између ове три књиге, познати јеврејски историчар Јосиф, кога поштују и сви хришћани, не ослања се на три поменуте књиге и даје предност мишљењу да је од стварања Адама до потопа протекло 2256 година.

2. Искривљивање књига у питањима животне доби великана после потопа:

У Постанку (11:10-26) су доношени подаци о временском периоду између Нојева потопа и рођења Аврама, нека је мир на њих, као и колико је који великан у томе времену живео. Тако је дужина периода између потопа и рођења Аврама према хебрејском Старом завету 292 године, самиријском 942 године, а према грчком 1072 године. Уочава се огромно неслагање између ове три књиге. Једино се слажу у томе да је Ноја живео после потопа 350 година, Постанак (9:28).

И ако од 350 година колико је Ноја живео после потопа одузмемо 292 године тј. број година од потопа до Аврамовог рођења, видећемо да је Аврам према хебрејском Старом завету, у време Ноја, живио 58 година. Наравно, ово је неистина и са овим се не слаже нико од историчара а то оспоравају и самиријски и грчки Стари завет.

Самиријски Стари завет нам доноси следећи рачун: $942-350=592$, тј. Аврам се родио 592 године после Нојеве смрти.

Док грчки Стари завет има трећи рачун: $1072-350=722$, тј. Аврам се родио 722 године после Нојеве смрти.

Због овако великих разлижења између три верзије једне исте књиге јеврејски историчар Јосиф, кога цене и многи хришћани, се не ослања на поменуте књиге и прибегава мишљењу да су од Нојевог потопа до Аврамовог рођења протекле 993 године.

Хенри и Скот, у своме коментару Библије, наводе изјаву Екстајна : "Јевреји су 130. године извитоперили хебрејску верзију Књиге изменивши места која говоре о томе колико су живели великани пре и после потопа, како би превод Књиге на грчки језик освануо неверодостојан. Урадили су то за инат хришћанима који су тада више ценили грчку верзију Књиге него јеврејску.

Хоро у своме коментару наводи да је Халес јаким доказима утврдио изопачивање хебрејске верзије Књиге, а Кенисот је утврдио да су Јевреји своју Књигу искривљивали намерно.

Дакле, признавање намерних корекција у историјским књигама, додавањем или одузимањем од њихових садржаја, је једино објашњење и излаз коме су избегли коментатори и истраживачи Свете књиге.

А на то их је навело слепо слеђење властите секте и лични прохтеви.

3. Промена имена брда одабраног за подизање камена:

У хебрејском примерку књиге Поновљени закон (27:4) пише:

„И кад пређеш преко Јордана у земљу коју ти даје Господ Бог твој, подигни себи камење велико и намажи га кречом.“

Ова мисао је у самиријској везији Старог завета формулисана овако:

„Када будете прешли преко Јордана, подигнућете на брду Геризими та камења нова, које вам ја данас саветујем да подигнете, и омалтеришите их малтером.“

Из књиге Поновљени закон (27:12-13 и 11:29) се разуме да се брда Герирзим и Евел налазе једно насупрот другог у Наполису у Палестини. Тај текст у Поновљеном закону (11:29) гласи:

„И кад те уведе Господ Бог твој у земљу у коју идеш да је наследиш, тада изреци благослов онај на гори Гаризину, а проклетство на гори Евалу.“

Између јевреја хебрејског и јевреја самиријског порекла, у прастара времена па и данас, се воде жучне полемике и постоје познате размирице по питању имена благословљеног брда на коме је Мојсије подигао камен. Свака страна оптужује ону другу за искривљивање Старог завета променом имена брда. Протестантски се истраживачи и коментатори у томе и данас споре. Једни тврде да је тачна самиријска, а други хебрејска верзија. Према Адаму Кларку и Кенију ближа је истини самиријска верзија, зато што су јевреји хебрејског порекла овај текст намерно изменили и то из непријатељства према јеврејима самиријског порекла који брдо Гаризим сматрају чистим и светим, јер је богато изворима, растињем и парковима, па му у потпуности одговара израз "благословљено". А што се тиче брда Евал, оно је каменито, на њему нема растиња, и сасвим му одговара назив "проклето". Истакнути познаваоци хришћанства и на овом месту признају искривљавање хебрејске верзије Старог завета.

4. Корекција у имену краљевине:

У хебрејском примерку Друге књиге Дневника (28:19) се каже:

„Јер Господ обараше Јуду с Ахаза цара Израилјевог, јер одвуче Јуду да грдно греши Господу.“

Реч "Израилјевог" је, у то нема сумње, погрешна. Ахаз је краљ Јуде - Јужне Краљевине чија је престолница Израел, а не краљ Северне Краљевине чија је престолница Наполис. Исправно је ставити реч Јуда на место речи Израел. Тако стоји и у грчкој и латинској верзији Књиге: "Јер Јахве понизи Јуду због Ахаза краља Јуде..." Хебрејска књига је, дакле, на овоме месту преправљена.

5. Сметеност и колебање између негације и потврде:

У хебрејским Псалмима (105:28) стоји:

„Пусти мрак и замрачи, и не противише се речи Његовој.“

А ова реченица у грчким Псалмима гласи овако:

„И они се успротивише речи Његовој.“

И тако у хебрејским Псалмима имамо демантовање противљења а у грчким његову потврду, тако да се, сигурно у једној од њих налази грешка, што су и њихови учењаци признали. Покушавали су разлучити истину од лажи, међутим, грешку нису успели дефинисати. Хенри и Скот наводе у своме коментару да су истраживања о том противречју потрајала веома дуго и да се грешка десила додавањем или испуштањем једног слова.

6. Доказ да је данашњи Стари завет (Тора) писан после Мојсија:

У књизи Постанак (36:31) се наводи:

„А ово су цареви који цароваше у земљи едомској пре него се зацари цар над синовима Израилевим.“

Затим следе реченице у којима се помињу имена едомских царева који су владали пре првог израелског цара Шаула, којег је наследио Давид а пре њих су Израелом владале судије. Ови одломци из књиге Постанак (36:31-39) се у истој форми налазе и у Првој књизи Дневника (1:43-50) и њихова сагласност с Првом књигом Дневника је очигледна, јер они јасно указују на то да је њихов аутор живео након владавине Израелаца у Палестини. Њихов први цар је био Шаул, а то је било 356 година након Мојсије. Нема никакве основе да ове речи буду саставним делом прве књиге Старог завета Постанак. Па како је, онда, могла ући у њен основни текст?!

Тачан је суд Адама Кларка који каже да ово уопште нису речи Мојсија, него су, заправо, коментар писан испод текста неких верзија књиге Постанак. Преносиоц текста је сматрао да се ради о основном тексту, па их је унео у њега.

Овај коментатор отворено признаје да ових девет пасуса не припадају Старом завету, већ су придодати основном тексту једног од његових издања. Затим је тај додатак ушао у све касније верзије Књиге. Ето из овог његовог признања сазнајемо да су њихове књиге биле изложене

искривљивању и кориговању уметањем страног текста.

7. Корекција додавањем речи "до данашњег дана":

У књизи Поновљени закон (3:14) се каже:

„Јаир син Манасијин узе сав крај арговски до међе гесурске и махатске; и прозва Васанску својим именом: села Јаирова до данашњег дана.“

Читав овај одломак није Мојсијев говор. Онај ко га је изрекао је посигурно живео много времена након Јаира сина Манасијина. На то указују његове речи **"... и прозва Васанску својим именом: села Јаирова до данашњег дана"**. А овакви изрази се користе само за давно прошло време.

Хорн је категорички оспорио могућност да су ова два одломка (наведени под бројем 6 и 7) речи Мојсија, јер одломак (36:31) поменут у књизи Постанак указује на то да је његов аутор живео после оснивања јеврејске државе у Палестини, а други одломак упућује на закључак да је тај аутор живео

после доласка јевреја у Палестину. Оба временска периода су после Мојсија. Ова два одломка нису безначајна, напротив они су тешки терет основном тексту књиге, јер да је Мојсије аутор књиге Поновљени закон не би рекао: "до дана данашњег". Хорн сматра да је ове речи, неколико векова након Мојсија, дописао неки од аутора, испод текста, како би се знало да име које је томе месту дао Јаир постоји и данас. Затим је, у каснијим издањима, овај кратки коментар ушао у основни текст. Онај ко сумња у речи Хорна нека погледа грчку верзију, па ће се уверити да се придодате речи које налазимо у основном тексту неких издања налазе у неким другим издањима, али као коментар испод текста. Хом признаје да су коментатори испод текста у основни текст Књиге убачени неколико векова после Мојсија, да би касније постали њеним саставним делом. Потом су се раширили у позним књигама. Треба ли јачег доказа да су њихове књиге биле изложене искривљивању?

Зато сакупљачи Коментара Хенри и Скот кажу да су уметнуте речи попут ових, које је неко од аутора унео у основни текст Књиге после Мојсија, биле остављене да се не би унео неред у садржај Књиге.

Цео наведени одломак се не може приписати Мојсију. Исти случај је и са реченицом у књизи Бројеви (32:41):

„И Јаир, син Манасијин отиде и узео села њихова и прозва их села Јаирова.“

Међутим, отворимо ли Прву књигу Дневника (2:22), суочићемо се са искривљивањем другачије природе. Сазнаћемо да Јаир, у ствари, није син Манасијин него Сегуов:

„А Сегув роди Јаира, који имаше двадесет и три града у земљи галадској.“

Тако се грешка у имену његовог оца десила у једној од наведених књига Бројеви и Поновљени закон, (а већ је утврђено да су оне, у ствари, уметнуте у текст након Мојсија) или пак, у Првој књизи Дневника.

Стога аутори "Речника Свете књиге", Штампаног у Америци, Енглеској и Индији кажу: "Неке реченице Пет Мојсијевих књига" јасно указују да нису речи Мојсијеве. У њима постоје изрази који не одговарају његовом стилу и његовом начину

говора." Затим су признали да нису у стању утврдити ко је ове реченице придодао.

Сакупљачи Коментара Хенри и Скот кажу да се речи „до дана данашњег“ налазе у већини књига Старог завета. Пресудили су да је свака реченица слична овој, придодата и дописана рукама аутора. Из књиге Јошуа (Исуса Навина) су навели осам одломака да послуже као пример томе. Даљња претрага и детаљно набрајање сличних навода у осталим књигама Старог завета би потрајала.

8. Извитоперавање додавањем предговора неким поглављима:

Ко помно ишчита почетак књиге Поновљени закон (1:1-5) са сигурношћу зна да тих пет одломака нису Мојсијеве речи, јер писац о Мојсију говори у трећем лицу. Нпр.:

"(1) ... ово су речи које говори Мојсије свему Израилју... (3) ...Мојсије каза синовима Израилевим све што му је Бог заповедио да каже.

(5) С оне стране Јордана у земљи моавској поче Мојсије казивати овај закон говорећи..."

Адам Кларк је потврдио да су ове реченице придодате као предговор Поновљеном закону и да 34. поглавље књиге Поновљени закон није говор Мојсијев. Његов говор се завршава са 33. поглављем и није допуштено тврдити да је Мојсије написао ово поглавље. То је далеко од истине. Адам Кларк тврди да је 34. поглавље било поглавље Јошуине Књиге. Многи коментатори тврде да је ово поглавље написало седамдесет духовних вођа, након Мојсијеве смрти и да је оно било првим поглављем Јошуине Књиге да би касније било сврстано у књигу Поновљени закон.

Али, за ову констатацију не постоји доказ. Сакупљачи Даволијевог и Роцментовог и Хенријева - Скотовог коментара кажу: "Ово поглавље је додао Јошуа, Самуил или Јездра или нека друга непозната особа, а можда и након Израилјевог повратка из вавилонског ропства."

Погледај колико има сумњи и колебљивости у њиховим речима!

У следећим редовима наводимо одломке из 34. поглавља књиге Поновљени закон:

„(1) Тада изиђе Мојсије из поља моавског на гору Нава, на врх Фазге, која је према Јерихону; и показа му Господ сву земљу од Галада до Дана; (4) И рече му Господ: Ово је земља, за коју сам се заклео Авраму, Исаку и Јакову говорећи: Семену твом даћу је. Показах ти да је видиш очима својим, али у њу нећеш ући. (5) И умре онде Мојсије, слуга Господњи у земљи моавској по речи Господњој. (6) А погребе га Господ у долини у земљи моавској према Вет -Фегору; и нико не дозна за гроб његов до данашњег дана. (7) И беше Мојсију сто и двадесет година кад умре, и не беху потамнеле очи његове нити га снага издала. 8) И плакаше синови Израилјеви за Мојсијем у пољу моавском тридесет дана; и прођоше плачни дани жалости за Мојсијем. (10) Али не уста више пророк у Израилју као Мојсије, ког Господ позна лицем к лицу...“

Па зар да небеска Књига објављена Мојсију, нека је мир на њега, садржи опис његове смрти, покопа, нарицања за њим, брисање сваког трага

његовом гробу све до данас и одбијање могућности да се појави њему раван пророк?!

Ми муслимани чврсто верујемо да 34. поглавље Поновљеног закона којим се завршава пет Мојсијевих Књига није његово дело. И не само то, него основано тврдимо да ни једно дело од пет Књига које се приписују Мојсију, нека је мир на њега, није он написао, и није их дозвољено њему приписивати. Све ове несугласице, погрешке и искривљивања су наши необориви докази. Небеска Књига објављена веровеснику не може садржавати овакве грешке. То је вређање, блаћење и потварање веровесника. А и део следбеника Књиге (јевреји и хришћани) се, такође, слаже с оним што смо изнели и прихвата наведене доказе.

9. Искривљивање ради потпоре тројства:

У неким издањима Прве Јованове Посланице (5:7-8) стоји:

„(7) Јер је троје што сведочи на небу: Отац, Реч, и Свети Дух; и ово је троје једно. (8) И троје је што сведочи на земљи: дух, и вода, и крв; и троје је заједно.“

Њихови учењаци кажу да је ова мисао првобитно гласила овако:

„Они који сведоче су троје: Дух, вода и крв, и ово троје је у једноме.“

Ово је текст издања из 1865. г. и у њему нема у загради наведених речи.

А у издању из 1825/1826. године стоји овако:

„Јер је троје што сведочи: Дух, вода и крв; и ово троје се уједињује у једноме.“

Два текста су слична па су они који верују у тројство додали у основни текст следеће речи: "(на небу су троје: Отац, Реч и Дух Свети и ово троје су једно, а и на Земљи сведоче)". Међутим, ова реченица је данас темељ учења о тројству и поред тога што се зна да је посигурно накнадно унешена у основни текст, што су потврдили и многи хришћански истраживачи, изјављујући да је треба избацити из Књиге. У томе се истичу: Крисбах, Сулз, Хорн, Адем Кларк и скупљачи Хернијева и Скотова коментара.

А што се тиче Екстајна, најпознатијег хришћанског учењака четвртог века, а који је и данас

ауторитет следбеника тројства, он је водио дијалог са странком Ирин која одбацује учење о тројству. Написао је десет писама у којима коментарише Прву Јованову Посланицу, а да ни једанпут није навео поменуту реченицу, нити ју је узео као доказ против негатора тројства, него је неуверљиво покушао поткрепити идеју о тројству тако што је у фусноти прокоментарисао да се под речју "вода" мисли на Оца, речју "крв" на Сина, а речју "Дух" на Духа Светога, и то је његов највећи корак и иступ. А да је ова реченица у то време била саставним делом Посланице, навео би је као доказ у својим писмима полемишући са порицатељима тројства. Међутим, заговорници тројства, после Екстајна, су искористили тај његов чудни коментар и на темељу њега измислили ову, за своје кривоверство, корисну потпору. Затим су је унели у основни текст Прве Јованове Посланице.

У познатом дијалогу који се водио у Индији 1854. г.н.е, између аутора Рахметуллах Ел- Киранија с једне стране и свештеника доктора Фондера и Ференха с друге стране, та двојица свештеника су признали да је ова реченица уметнута. Такође су признали седам других измена.

Студирајући ову реченицу, Хорн је о њој написао 12 страница. Сакупљачи Хенријева и Скотова коментара су ту студију донели у скраћеном облику, наводећи следеће доказе за лажност ових речи:

1. Оне не постоје ни у једном грчком издању написаном пре шеснаестог века.

2. Не постоје у штампаним примерцима који су научно обрађени и студиозно припремани у прво време.

3. Нема их ни у већини старих латинских издања као ни у старим преводима на остале језике, изузев латинског.

4. Ниједан од претходника и црквених историчара се није ослањао на ову реченицу.

5. Већина првака протестантске секте и обновитеља њихове вере су ову реченицу избацили из текста, а само мали део њих ју је обележио знаком сумње.

Наведени докази јасно указују да су хришћани своје Књиге намерно преправљали и искривљивали

када су у томе видели властиту корист и тријумф свог веровања. Кориговању Књиге су била врата широм отворена пре изума штампарије, али је чудно да се она нису заборавила њеним изумом, него се искривљивање и даље наставља. Оснивач протестантизма и његов први вођа Лутер²⁴ је превео Свету књигу на немачки језик како би била од користи његовим следбеницима. Тај превод је штампан, неколико пута, за време његовог живота. У тим издањима нема раније поменуте, уметнуте реченице. Задње издање, за време његовог живота, је изашло 1546. г, а у предговору тог штампаног издања Лутер је опоручио да нико не мења његов превод. Међутим, по обичају следбеник брзо је заборављена и прекршена његова опорука. И није протекло ни

²⁴ 1) Мартин Лутер Саксонац: (1483-1546), оснивач и вођа протестантског покрета који се борио против нереда у католичкој цркви. Супроставио се тадашњем папи Лијуну X окачивши на врата цркве 95 текстова као доказ против папе. Од ствари у којима му се супроставио је и продаја индулгенција (опроштајница за грехе) и забрана читања Јеванђеља, због чега га је папа 1521. г. искључио из цркве. 1525. г. је оженио калуђерицу Катарину Фон, а 1537. г. је уз помоћ неких министара проширио своје учење. Придобио је међу протестантима своје присталице који се називају лутеристи. За своје следбенике је превео Свету Књигу на немачки језик. Стари завет је превео с хебрејског језика издатог 1494. г. Тај превод је штампан два пута. Друго издање је било непосредно пред његову смрт 1546. г. Опоручио је својим следбеницима да не преправљају његов превод, што су они (након 30 година) прекршили 1574. г. искрививши га у новом издању.

тридесет година од смрти њиховог вође, а грађани Франкфурта у Немачкој 1574. г. су поново штампали његов превод Књиге и у њега додали ову лажну реченицу. Након тога су је, у неколико наредних издања, поново избацили бојећи се за властити углед. Године 1596. и 1599. поново штампају Лутеров превод Књиге у Витнбергу и дописују ову реченицу, а 1596. г. су их у томе следили и становници Хамбурга. Издавачи Књиге у Витенбергу су се бојали различитих издања једне исте Књиге па су ту реченицу из новог издања поново избацили. Следбеници Лутера нису били задовољни овом неодлучношћу па су заузели јединствен став: да реченицу треба унети у сва наредна издања и тиме су изнова прекршили опоруку свога вође! Па како, онда, очекивати да осуде мали број преписивача који су, пре изузма штампарије, самовољно преправљали издања Књиге када исто то раде и они, након оволиког мноштва штампарија?!

Такође, и познати научник Исак Њутн²⁵, у писму од педесет страница, тврди да је ова реченица, а и неке друге, измишљена и лажна.

²⁵ Исак Њутн: (1643-1727) енглески научник, један од најпознатијих учењака у своје време у области математике, природних наука и астрономије. Професор на

Та реченица је, у издањима из 1865. и 1983. године, стављена између две велике полумесечасте заграде. Њен текст је гласио:

"Јер они што сведоче (на небу су троје: Отац, Реч и Дух свети и ово троје је једно, а и они који сведоче на Земљи) су троје: Дух, вода и крв; и ово троје је у једноме. "

Издавачи и лектори та два издања су на првој страници написали: "Речи и реченице које не постоје у старим, најверодостојнијим издањима стављене су у полумесечасте заграде".

Међутим, иста реченица опет није поменута у фатинској верзији Новог завета којег је, 1982. г. издала католичка штампарија "Дарул-Машрик" у Бејруту, као што није поменута ни у издању Слободне штампарије у Бејруту 1983. г. под надзором Џан Авна.

кембрицком универзитету од 1669-1701. г. Открио је неколико закона у области светлости, кретању тела и гравитације. Постојање свемира је сматрао доказом постојања Створитеља.

10. Корекција с циљем доказивања да је Исус син Божији:

У Делима Апостола (8:37) се каже:

„А Филип му рече: Ако верујеш од свега срца свог, можеш. А он одговарајући рече: Верујем да је Исус Христос Син Божји.“

Реченицу: **„А он одговарајући рече: Верујем да је Исус Христос Син Божји“**, је измислио и додао неко од заговорника тројства, а с тим, да је ова реченица потвора и лаж, слажу се и учењаци Крисбах и Шулц.

11. Корекција описа блудног чина Рубена с очевом иночком:

У хебрејској верзији Постанка (35:22) се наводи:

„И кад Израилљ живеше у оној земљи, отиде Рувим и леже с Валом иночком оца свог. И то дочу Израилљ. А имаше Јаков дванаест синова.“

Овај текст је, без сумње, преправљен, а и сами јевреји су признали да му нешто недостаје. Сакупљачи Хенријевог и Скотовог коментара су рекли следеће: "Јевреји су признали да су ове мисли крњаве, па су их пренели из грчког језика овако, а био је у његовим (Израиљевим) очима ружан (покућен)."

Зашто су хебрејски јевреји ове речи избацили из својих Књига?!

11. Кориговање чина крађе пехара:

У хебрејској верзији Постанка (44:5) пише:

„Није ли то чаша из које пије мој господар?“

Овај текст је измењен. Непотпун је, у то нема сумње. Коментатор Хорсли је то потврдио и наредио да се мисао допуни према грчкој верзији, па је након исправке мисао овако гласила: "Зашто сте украли моју чашу? Ово није она из које пије мој господар ...?"

12. Кориговање избицивањем имена Марије кћери Амрамове, сестре Мојсијеве:

Хебрејска верзија књиге Излазак (6:20) каже:

„А Амрам се ожени Јохаведом и она му роди Арона и Мојсија. А поживе Амрам сто и тридесет и седам година.“

Кориговање избакивањем текста, овде је очито ако реченицу упоредимо са самиријском верзијом. А у грчкој верзији стоји овако:

"... и она му роди Арона и Мојсија и Марију сестру им."

Адам Кларк вели: "Већина исраживача сматра да су речи: 'и Марију сестру им', биле присутне у хебрејском тексту."

То значи да су их хебрејски јевреји избакили за инат Самиријама који су се ослањали на самиријски Стари завет или хришћанима који су следили грчки Стари завет.

Из текста се, такође, разуме да је Амрам син Катов син Левијев оженио Јохаведу, кћерку Левијеву,

тј. тетку по оцу (очеву сестру). У овом контексту, реч "тетка" помиње се:

- У самиријском и ибријском Старом завету;

- У његовим преводима на арапском језику из 1811, 1865, 1970. и 1983. године;

- У персијским издањима из 1839, 1845. и 1856. године;

- Као и у индијским издањима из 1822, 1829. и 1842. Године, а с обзиром да је брак са тетком забрањен по Старом завету, што се види из Левитка (18:12 и 20:19), приликом штампања арапског превода, у време папе Ербанијуса (умро 1644. године) реч "тетка" је замењена са речју "братучеда", па је текст након тога гласио овако: „А Амрам се ожени Јохаведом братучедом својом“. Закључак је јасан и на овоме месту су изменили текст својих Књига.

13. Кориговање Псалама допуњавањем или докидањем:

Између трећег и четвртог одломка четрнаестог Псалма латинске, арапске и ватиканске (једна од грчких верзија) верзије Књиге, постоје следеће реченице:

"Гроб отворен грло је њихово, језиком се својим за преваре служе, и јед гујин је под уснама њиховим. Уста су им пуна клетве и горчине, брзе су им ноге да крв пролију, пустош је и расап на стазама њиховим. Пута мира не познају, нема страха од Бога пред очима њиховим".

Ових стихова нема у хебрејској верзији, али се налазе у Павловој посланици Римљанима (3:13-18). Кориговање је очито. Питање је само да ли су ове стихове избрисали јевреји из хебрејске верзије за инат хришћанима који користе грчки превод или су их хришћани уметнули подупирући њима учење Павла у поменутих верзијама. Дакле, искривљивање се, уистину, десило у једној од верзија књиге, додавањем или докидањем.

14. Кориговање Лукиног Јеванђеља докидањем:

У Јеванђељу по Луки (21:32-34) стоји:

„(32) Заиста вам кажем да овај нараштај неће проћи док се ово све не збуди. (33) Небо и земља проћи ће, а речи моје неће проћи. (34) Али се чувајте да како ваша срца не отежају ждерањем и пијанством и бригама овог света, и да вам овај дан не дође изненада.“

Хорн је рекао: "У Јеванђељу по Луки, између тридесет треће и тридесет четврте реченице, недостаје читава реченица. Сви коментатори и истраживачи су пред том мањкавошћу затварали очи, све док истраживач Халес није указао на то. Хорн се одважио и наредио да се у Јеванђеље по Луки дода реченица из Марковог и Матејевог Јеванђеља, како би сва три била у сагласности.

Да би се лакше уочило намерно кориговање избацивањем текста из Јеванђеља по Луки, ево навода из два друга Јеванђеља:

Јеванђеље по Матеју (24:34-36):

„(34) Заиста вам кажем: овај нараштај неће проћи док се ово све не збуди. (35) Небо и земља проћи ће, али речи моје неће проћи. (36) А о дану

том и часу нико не зна, ни анђели небески, до Отац мој сам.“

Јеванђеље по Марку (13:30-32):

„(30) Заиста вам кажем да овај нараштај неће проћи док се ово све не збуде. (31) Небо и земља проћи ће, али речи моје неће проћи. (32) А о дану том или о часу нико не зна, ни анђели који су на небесима, ни Син, до Отац.“

И тако је, реченицу која је избачена из Лукиног Јеванђеља, а која се још увек налази у Јеванђељу по Матеју (24:36); и у Јеванђељу по Марку (13:32), дужност вратити на њено место и у Лукино Јеванђеље, након признања Хорна и Халеса.

15. Корекције због међусобног ината између јевреја и хришћана:

У Јеванђељу по Матеју (2:23) стоји:

„И дошавши онамо, намести се у граду који се зове Назарет, да се збуде као што су казали пророци да ће се Назарећанин назвати.“

Речи: „да се збуде као што су казали пророци да ће се Назарећанин назвати“, спадају у познате грешке овог Јеванђеља, јер ових речи нема ни у једној књизи која се приписује веровесницима. Ове су речи унели хришћани за инат јеврејима, што представља искривљивање додавањем, или су их пак, јевреји избацили из својих књига за инат хришћанима, што представља искривљивање докидањем.

Истраживач Чрусостом као и католички учењаци верују да су ове речи биле саставним делом веровесничких књига, али су те књиге загубили јевреји из немара и одсуства чврсте вере. Једне су поцепали, а друге спалили.

А када су увидели да су их апостоли озбиљно пригрлили и узели доказом за своје веровање неке од њих су намерно загубили како би оповргли веровесништво Исуса. То се сазнаје из њиховог спаљивања књига из којих је грађу преносио Матеј.

Цастен је у дијалогу са јеврејем Тарифуном рекао: "Јевреји су многе књиге преиначили и избацили их из Старог завета, како би постало видно да је Нови завет у контрадикцији са Старим заветом." Ово показује, како је у стара времена преправљање

било лако. Јасно је како су с лица земље ишчезле и заувек нестале многе књиге из ината једних према другима?! А има ли већег фалсификовања од тога да њихове фракције намерно и из личних прохтева униште небеске књиге.

Када су јевреји преиначавали своје књиге да би оспорили посланичку мисију Исуса, а хришћани да би утврдили учење о тројству, божанској природи Исуса, или његовом посланству, онда није чудно што су искривљивали радосне вести које указују на посланство Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир на њега.

Напротив, они у томе предњаче. Преиначавали су и још увек преиначују сваку реч корисну за муслимане.

ХРИШЋАНСКЕ ЗАБЛУДЕ И ОДГОВОРИ НА ЊИХ

Прва заблуда:

Хришћани сматрају да су само муслимани ти који њихова два Завета проглашавају искривљеним и тиме неуке одводе у заблуду.

Одговор на ову заблуду следи у три наредне тачке:

1. Навођење изјава оних који нису хришћани:

а - Идолопоклонички учењак Селсус је још у другом веку издао књигу као одговор хришћанима.

Ево једног од цитата из те књиге, који нам је пренео немачки учењак Еицхорн: "Хришћани су своја јеванђеља обнављали три, четири и више пута. И изгледа да је њихов садржај у потпуности измењен због честих искривљивања."

Овај идолопоклонички учењак нас обавештава да су хришћани своја јеванђеља изменили четири пута до времена у коме је он живео.

б - Амерички свештеник и обновитељ Паркер (умро 1860. године) који је у очима хришћана отпадник и атеиста је рекао: "У хришћанским књигама постоји тридесет хиљада различитости и противречности."

в - Један херетик је начинио табелу књига које се приписују Исусу, Марији и апостолима, а које хришћани данас одбацују. На табели се налазе 74 књиге. Потом је рекао: "Како можемо знати које књиге су божанска објава, да ли оне у Новом завету, које прихватају хришћани или ове које они одбацују ?! А када знамо да су и признате књиге, пре проналаска штампарије, биле изложене корекцијама, сумња постаје још већа."

2. Навођење мишљења старих хришћанских струја које данашњи хришћани сматрају иноваторским:

а - Секта ебионити:

Ова секта се појавила у првом веку, у време Павла коме се жестоко супростављала и прогласила га је отпадником од вере. Из Старог завета је прихватала само Тору, а из Новог само Јеванђеље по Матеју. Међутим, то њихово Јеванђеље се битно разликује од овог данашњег које се приписује Матеју и које следе следбеници Павла. У њему не постоје два прва поглавља, јер они сматрају да су она на многим местима искривљена. Ова секта је одбацила учење о божанствености Исуса, тврдећи да је он само човек.

б - Секта марционити:

Ово је, такође, једна од старих хришћанских секти. Одбацивала је све књиге Старог завета говорећи: "Оне нису божанске". Такође је одбацивала све књиге Новог завета осим Јеванђеља по Луки и дест Павлових посланица које се разликују од његових данас признатих посланица. А од Јеванђеља по Луки је одбацивала два прва поглавља, као и многе

друге одломке, од којих је Ларднер у своме коментару поменуо 14.

Бил наводи у својој историји да ова секта верује да постоје два бога, бог добра и бог зла. Тврдили су да су Тора и остале књиге Старог завета дело бога зла, јер се не слажу са књигама Новог завета.

ц - Секта маницханес:

Најпознатији учењак ове секте је Фаустус који је живео у четвртном веку. Ларднер у своме коментару преноси од Екстајна следеће речи: "Фаустус је рекао: "Одбацујем све што су ваши очеви и дедови преваром унели у Нови завет. Укаљали су његову чистоћу и оскрнавили му доброту. Ово је проверена ствар. Данашњи Нови завет није написао ни Исус нити његови ученици. Написала га је анонимна особа, а затим га је приписала његовим ученицима и њиховим пријатељима из страха да га људи не одбаце, увидевши да она пише о догађајима које не познаје. Тиме је следбеницима Исуса учинио велику неправду јер је написао књиге препуне грешака и противречности."

Вођа ове секте је истицао неколико ствари од којих су најпознатије:

1. Хришћани су у Нови завет унели оно што му не припада.
2. Данашњи Нови завет није написао Исус, нека је мир на њега, нити његови ученици; нити они који иза њих долазе, него га је написао човек коме се ни име не зна.
3. У овом Новом завету има много грешака и контрадикција.

Ларднер у своме коментару каже: "Историчари се слажу у томе да секта маниџханенс није никада прихватила Стари завет. Напротив, они тврде да га је сотона издиктирао Мојсију и да је он заблудео веровеснике Израилља, па их зато описује као крадљивце и лопове."

Из претходне две тачке се види да су они који се не слажу са хришћанима, као и старе хришћанске секте које данашњи хришћани сматрају отпадничким, још од првих векова на сав глас указивали на искривљивање Старог и Новог завета.

3. Навођење речи фанатичних кршћанских коментатора и историчара прихваћених од стране свих хришћана:

а - Адам Кларк тврди: "Већина описа које су историчари написали о Господу (мисли на Исуса) су неистинити, јер су писали о измишљеним догађајима као да су се заиста десили. А грешили су, намерно или ненамерно, и на другим местима. Тако је већина јеванђеља раширених у првим хришћанским вековима лажна. Број таквих Јеванђеља био је већи од 70. Сабрао их је Фабрициус и штампао их је у три тома.

б - Мојсију се, осим његових пет познатих књига (Постанак, Излазак, Левитски закон, Бројеви и Поновљени закон) приписују и шест следећих књига, које су данас познате као Тора:

1. Откривење;
2. Књига малог Постања;
3. Књига Уздигнућа;

4. Књига Тајни;
5. Тестамент;
6. Књига Признања.

Хорн каже: "Претпоставља се да су ове књиге измишљене у самим почецима хришћанства, тј. у првом веку.

в - Историчар Мевсим је рекао: "Египатски јевреји су још пре појаве Исуса научили познату филозофску узречицу: "Лаж и превара су не само дозвољени ради увећања искрености и оданости Богу, него су и похвални", па се њихов рад у складу са овим правилом јасно огледа у многим старим књигама. Епидемија ове неваљале пословице се убрзо раширила међу хришћанима, што се да видети у многим књигама које су лажно приписали својим великанима.

Али ако су лаж и превара били код јевреја похвални пре Исуса, а код хришћана након његове појаве, па да ли та лаж, фалсификација и искривљивање имају границу код које ће стати?!

г - Ларднер у своме коментару наводи: "Закључено је да света јеванђеља нису добра и исправна јер су њихови аутори били незналице. Незнање аутора је изнудило закључак да света јеванђеља нису исправна и добра, па су по наредби владара Енаституса (који је владао између 491-518.) други пута исправљена. Да су та јеванђеља тада имала стабилан и поуздан ланац преносиоца не би тадашњи владар наредио њихово кориговање. Учинио је то јер су аутори Библије биле непознате особе. Тако су његови коректори грешке и противречја исправили према степену свога знања. Тај случај је у потпуности доказао искривљивање као и то да су ланци њихових преносиоца загубљени.

д - Екстајн, Халес и многи други хришћански претходници су рекли: "Јевреји су 130. г. намерно извитоперили хебрејски Стари завет за инат хришћанима који су користили Стари завет на грчком језику, како би овај превод постао слабим и непоузданим ослонцем". А Кенисот је навео необориве доказе да су јевреји свој хебрејски Стари завет искривили из непријатељства према Самиријама који су имали властити Стари завет и нису следили хебрејски.

ђ - Коментатор Харсли каже: "Нема сумње да је свети текст измењен. То је очито у различитостима књига и међусобној искључивости њихових одломака и реченица. Готово са сигурношћу можемо рећи да су у основни текст ушле веома одвратне мисли, а хебрејска верзија Теврата је била у најгрознијем стању."

е - Ватсун је казао: "Уруцен²⁶ се тужио на различитости за које је наводио разноврсне разлоге попут немара аутора, њихове покварености или непажње. И када је Јероме хтео превести Нови завет сабрао је његове различите верзије и суочио се с мноштвом огромних разлика". Адам Кларк у своме коментару каже: "У време Јеромеа су постојали многобројни преводи на латинском језику од различитих преводиоца. Неки од њих су били искривљени до крајње границе. Одређени делови су били у потпуном протусловљу са другима, што је потврдио и сам Јероме."

²⁶ Уруцен: Учењак који је пренео речи идолопоклоника Селсуса и дозволио је да се апокрифне књиге припишу познатим ауторима.

ж - Свештеник Филипс Квадинлус је 1649. г. написао и штампао једну књигу као одговор неким муслиманима и назвао је "Фантазије". Он у њој каже: "У Старом завету је кориговање веома често и ми хришћани смо сачували ове књиге како би биле доказ јеврејских искивљивања, а ми се не слажемо са њиховим лажима."

з - Од протестантске секте је пристигла краљу Џејмсу Првом²⁷ (умро 1625.) петиција у којој кажу: "Псалми који су саставни део наше молитве се разликују од хебрејског текста. На око две стотине места им је нешто придодато, одузето или измењено".

²⁷ Џејмс Први: (1566-1625), син лорда Дар Нелти Марије краљице Шкотске. Иако је био владар Британије, познат је и као Џејмс Седми владар Шкотске и тај назив је добио у првој години свога живота. Његова стварна власт Британијом почиње 1603. Године и добија назив Јамес Први владар Британије. У његово време је одржан верски конгрес у краљевском двору Химтон 1604. г. и на том конгресу је донешена службена верзија Старог завета на енглеском језику, позната као Текст Краља Џејмса, службеним печатом је оверен и штампан 1611. г. Тај текст је исправљан 1881. г. па је назван Исправљена верзија Књиге, затим је изнова преправљан 1952. г. након чега је назван (Р.С.В.). Такође је мењан и 1971. г. Краљ Џејмс је водио превртљиву политику па су против њега устали католици и протестанти. У његово време је почела колонизација Северне Америке.

и - Енглески историчар Мр. Томас Карлајл²⁸ (умро 1881. године) је рекао: "Енглески преводиоци су изневерили очекивано. Омаловажили су истину и у заблуду су одвели незналице. Циљ јеванђеља је био добар, а они су га искривили. Тама им је дража од светлости, лаж истинитија од истине."

ј - Господин Бретон, кључна личност у скупштини за ново превођење у Британији је рекао свештеницима: "Постојећи енглески превод је, уистину, препун грешака, а ваш познати превод на енглески језик је искривио текст Старог завета на 848 места, и постао узроком одбацивања и Новог завета од стране огромног броја људи".

Узроци настанка различитих језичких израза у два Завета

Хорн је у своме коментару рекао: "За настанак различитих језичких варијанти постоје четири узрока:

²⁸ Томас Карлајл: (1795-1881. г.), енглески писац и историчар, студирао је теологију и закон. Следио је романтички правац. У своје време је говорио као једна од најпознатијих особа. Написао је неколико књига.

1. Немар и заборав аутора:

Претпоставка је да се десио на следеће начине:

1. Да онај ко преписивачу чита текст погрешно у читању или, пак, писар погрешно разуме његове речи па их напише онако како он мисли.
2. Хебрејска и грчка слова су слична једна другима, па писар напише једна уместо других.
3. Писару су се знак на слову или црта на којој пише учинили словом или, пак, није разумео шта се реченицом жели рећи, па је реченицу, по властитом мишљењу, исправио и тако пао у грешку.
4. Да писар ненамерно пређе из поглавља у поглавље, а када то примети не избрише одмах оно што је написао, да би приликом следећег писања наставио тамо где је стао и тако ненамерно оставио оно што је раније написао на погрешном месту.

5. Да писар заборави једно, а почне писати нешто друго, па када се сети заборављенога упише га на месту на коме је тренутно застао. И тако пребаци мисао са њеног правог места на друго место.

6. Да поглед писара у току преписивања падне на реченицу која није на реду и тако изостави део текста.

7. Да писар погрешно у разумевању одређених израза и да их упише према властитом схватању и тако погрешно.

8. И најчешћи узрок грешака је неукост писара који нису разликовали основни текст од фуснота и коментара, па су све уносили у основни текст књига.

2. Мањкавост у књизи из које се преписује:

Претпоставља се да је до тога дошло на следеће начине:

1. Брисање ознака на словима.

2. Део објашњења текста није убележен на истој страни, па је писар мислио да су то речи главног текста и ту их и убележио.

3. Заборављени текст је накнадно записан у фусноти без обележавања странице којој припада, тако да следећи преписивач није знао његово право место, те га је ставио на неко од места, по властитој процени, и у томе погрешно.

3. Замишљене исправке:

Оне су се дешавале на следеће начине:

1. По процени писара одређени текст је био мањкав или није схватио шта се њиме жели рећи или је, пак, за сасвим исправну реченицу мислио да је погрешна.

2. Неки истраживачи се нису задовољили само исправљањем погрешака, него су стилски недотеране мисли заменили лепшим књижевним изразима. Тако су избадили

сувишне речи и изразе које се понављају, ако у њима нису видели никакву разлику.

3. Укалупљавали су реченице у стихове поштујући њихова значења и правећи их једнакима. Сувише кратке реченице су повећавали, а дугачке смањивали. Ово је нарочито задесило јеванђеља, па је зато додавање честа појава у Павловим Посланицама који је настојао да реченице које преноси из Старог завета, усклади са духом грчког језика. И ово је најчешћи начин искривљивања.

4. Неки коментатори су се трудили да изразе и реченице Старог завета ускладе са латинском верзијом.

4. Намерно изобличавање:

Књиге су на овај начин изобличавали и екстремисти и иноватори у вери. Од иноватора се, у намерном преиначавању, највише истицао Марсијун, док су екстремисти намерно мењали текст како би потврдили ионако прихватљиву поставку или како би избегли приговоре. Тим корекцијама се касније

давала предност. Хорн је за ову врсту намерних искривљивања од стране верских фанатика, који су у своме народу били познати као верски људи, навео много примера.

И када се зна да је коментар или садржај фуснота ушао у текст због незнања и немара писара, да су преписивачи лично поправаљали оне реченице које су сматрали погрешним, да су лоше срочене одломке мењали бираним и лепим књижевним изразима; да су брисали сувишан и поновљен говор, да су говор настојали преточити у међусобно једнаке или сличне реченице (што је чест случај у јеванђељима), да су неки истраживачи Нови завет усклађивали са латинским преводом, да су новатори намерно вршили корекције, да су верски фанатици преиначавали текст да би њихово учење било прихватљиво и да би били поштеђени приговора и напада и да су оваква искривљивања касније преовладала, па шта то они, онда, од корекција нису учинили?! И на која то врата искривљивања нису ушли?! Па зар да се и даље чини невероватним ако кажемо: "Заиста су хришћани, обожаваоци крста, након појаве Ислама намерно променили она места која су ишла у прилог муслиманима, да би каснији нараштаји те корекције учинили преовладавајућим

учењем?!" И не само то, они су за корекције текста против муслимана заинтересованији него за корекције којима се међусобно једни другима супростављају.

Друга заблуда:

Хршћани мисле да је Исус, нека је мир на њега, заиста, живи сведок књига Старог завета, а да су биле искривљене не би их узимао као основу, него би био дужан да јевреје оптужи за искривљивање.

Овај погрешан закључак захтева одговор, јер ни једна од књига Старог или Новог завета није преношена дословно и непрекидним следом; ни једна од њих нема ланац преносиоца до њеног аутора; њих су задесили сви облици искривљивања; доказано је да су их верски екстремисти преправљали да избегну критике и докажу исправност свога учења, па су нам због тога све постале сумњиве. Није дозвољено неке делове њиховог текста узимати као доказ против нас, јер увек постоји могућност да су управо ти делови текста дописани рукама фанатичних хршћана, у другом и трећем столећу, као одговор сектама ебионити, марционит или маниџханес које Стари

завет одбацује у целости или његов већи део, да би касније били општеприхваћени и признати као што су урадили против секте ирин.

Затим, када би смо зажмурели пред уметнутим и тој књизи страним реченицама за које не знамо ни ланац преносиоца, нити њихова имена и број, па како да онда сазнамо је ли број књига Старог завета 39 као што то данас тврде протестанти или пак 46 као што тврде католици?!

Јеврејски историчар Јосиф који је живео после Исуса и који је био веома одан вери, чије књиге цене и хришћани, је у својој историји написао: "Ми јевреји немамо стотине међусобно различитих књига. Имамо их само 22 од којих је пет Мојсијевих".

Дакле, поред Пет Мојсијевих књига у састав Торе улази и седамнаест других књига. Међутим, код протестаната је број тих придодатих књига 34, а код католика 41. Па које од тих придодатих књига спадају у тих 17, а које не?!

Већ смо читали тврдње истраживача Чрусостома и католичких учењака да су јевреји, непажњом и помањкањем вере, своје књиге загубили. Једне су поцепали, а друге спалили. Постоји

вероватноћа да баш неке од тих књига улазе у састав 17 поменутих. Истраживачи су потврдили да се тако замео траг двадесет књига које су поменуте, а данас не постоје.

Томас Инглис је рекао: "Свет је сложен у томе да број загубљених књига које чине Свету књигу није мањи од 20".

Сведочења Јосифа показују да постоји пет књига које се приписују Мојсију, нека је мир на њега. Међутим, не зна се јесу ли ове данашње те које му је Јосиф приписао?

Очевидно је да нису, јер се Јосиф у својој историји на ове данашње књиге није никада ослањао.

Када бисмо се и сложили са тиме да су данашње књиге Старог завета исте оне које су биле раширене у време Исуса, нека је мир на њега, и да су их потврдили он и његови ученици, морали бисмо се помирити и с тиме да су их у то време поседовали и јевреји, без обзира припадају ли оне особама којима се приписују или не, и без обзира на то јесу ли догађаји које доносе истинити или су пак само неки од њих истинити, а други лажни; опет се из тог сведочења не разуме да нека од тих књига припада

особи којој се приписује; као ни то да је сваки њихов део потпуно истинит. Да су Исус и његови ученици и пренели нешто из тих књига, то само по себи не значи да та књига заиста припада особи којој се приписује и не значи да их не треба проверити. Да је Исус изнео свој суд о свакој тој књизи и да се изјаснио о сваком њеном пропису, потврдивши да је од Бога и да је потом то његово сведочење пренесено преко, нама познатих и поузданих људи, то би био ваљан доказ њене аутентичности и уједно и основа за сумње у преостале књиге. Међутим, такве изјаве од Исуса о било којој књизи Старог завета, се нигде не помињу и нису доказане.

Истраживач Бил у својој књизи каже да је Исус за Стари завет рекао да је од Бога. Али те његове речи нису доказ да је цео данашњи Стари завет или сваки његов одломак и свака његова књига оригинални, нити да су провера и утврђивање њихових аутора излишни. Исусови ученици, као и јевреји који су живели у његово време, су, уистину, прихватили те књиге и користили их као уџбенике из чега се разуме да су тада биле познате и прихваћене. Међутим, преношење одломка из Старог завета у Нови не потврђује његову истинитост и не искључује потребу његове провере аутентичности.

Претпоставимо ли да је и Исус, нека је мир на њега, признао књиге Старог завета, то његово признање не искључује каснија искривљивања и корекције. Јевреји су их кориговали пре Исуса, а то су радили и после њега. Већ смо видели да је огромна већина учењака, истраживача, коментатора и историчара потврдила да су јевреји 130. г. након Исуса, намерно и за инат хришћанима, изменили своје књиге. Евентуално сведочење Исуса, нека је мир на њега, дакле, не искључује могућност да те књиге након њега буду искривљене.

Трећа заблуда:

Хришћани верују да је кориговање Свете књиге било немогуће јер су њени примерци били разасути на истоку и западу и нико их није био у стању изменити.

Одговарајући на ове погрешке и заблуде наводимо неколико ствари које елиминишу тврдње да је њихово искривљивање било немогуће:

1. Мојсије, нека је мир на њега, је написао примерак Старог завета и предао га рабинима препоручивши им да га чувају у сандуку којег је лично направио. Тај Мојсијев Стари завет је стављен у тај сандук и прва генерација га је тако сачувала. Након ње се стање у израиљском народу изменило. Некада су Стари завет прихватили, а некад га одбацивали и од вере се одметали. Тако су радили све до владавине Давида и Соломуна, нека је мир на њих, када се њихова вера исправила. Међутим, Теврат који су ставили у сандук се загубио пре појаве Соломуна због честе колебљивости у вери и њеног одбацивања, и не зна се тачно када је загубљен, па када је Соломун, нека је мир на њега, отворио сандук није у њему нашао ништа осим две плоче на којима су били исписани само прописи (десет заповести), као што се то јасно каже у Првој књизи о Царевима (8:9):

„У ковчегу не беше ништа осим две плоче камене, које метну у њ Мојсије на Хориву, кад Господ учини завет са синовима Израиљевим пошто изиђоше из земље мисирске.“

Према њиховим светим књигама крајем Соломунове владавине се десило велико отпадништво (ово је без сумње велика лаж и потвора на часног

веровесника Соломуна, нека је на њега мир и спас). Они кажу да се Соломон, нека је мир на њега, пред смрт одрекао вере, обожавао кипове и саградио им много храмова како би удовољио својим супругама (Прва књига о Царевима (11:1-11). Али, ако је, према њиховим прљавим изјавама, пред крај свога живота Соломон, нека је мир на њега, постао херетик и идолопоклоник, па какву он онда корист има од Старог завета?

Након смрти Соломуна, нека је мир на њега, 931 г.п.н.е. дешава се велика хереза. Јеврејска племена су од једне краљевине формирала две. Јервоам Наватов је постао краљем десет племена у северном делу Палестине. Своју краљевину је назвао Краљевина Израел, а за престолницу је изабрао Тирсет који се налази у близини Наполиса. А Рехбуам син Соломуна је постао краљем два племена на југу Палестине. Своју државу је назвао Краљевина Јуда, а за престолницу узео Уршлим (Кудус). У тим двама краљевинама се раширило безбоштво. Оно је у Израелу било изразитије и жешће, јер се његов краљ Јервоам, након устоличења, преобратио у идолопоклоника. Направио је телад од злата и наредио да се обожавају, а у томе га је следило његових десет племена. Почели су обожавати кипове,

а ко је од њих остао у монотеистичкој вери одселио се у Краљевину Јуду.

У Краљевини Израел се на власти сменило 19 краљева, али се њихово стање није изменило и свих десет племена, од њиховог првог до задњег краља, је одбацивало веру у Бога. Обожавали су кипове и занемарили Стари завет, па их је Узвишени Бог уништио тако што је, 722. г.п.н.е., допустио Ашуријама²⁹, предвођеним Серџуном Првим, да завладају над њима. Већи део их је пао у ропство или је ликвидирао, док је други део расељен по другим краљевинама, те их је у њиховој Краљевини Израел остало веома мало. Затим су у Краљевини Израел настанили идолопоклонике, те се ова мала израелска скупина измешала с њима. Женили су се њиховим девојкама и множили, а њихови потомци су прозвани Самирије. Од времена првог израелског краља Јервоама, па до њиховог уништења протекла су два столећа и у том периоду они нису уопште марили за Стари завет. Његово присуство у Краљевини је било

²⁹ Ашурије су стари народ који је живео у долини реке Ед-Дицле, тј. данашњем ирачком делу Курдистана (северо-источни део Ирака). Обожавали су звезде. Њихова власт је трајала 10 столећа. Ратовали су против Вавилонаца на југу, и Хајсијина на северо-западу. Неки краљеви Јуде и Израела су им плаћали данак.

као присуство змаја из бајки о коме се прича, а који у ствари и не постоји.

У Краљевини Јуда која је обухватала два јеврејска племена, након Соломунове смрти се сменило 20 краљева, од којих је број отпадника од вере био већи него број верника (монотеиста). Чак је и Соломунов син Рецан ширио паганство, па су кипови стављани испод сваког дрвета и обожавани. Узвишени Бог је учинио да над њима завлада египатски краљ Сисек који је напао краљевину Јуду те уништио темеље храма и краљевог двора. Затим је Бог власт над њима и њиховим трећим краљем дао идолопоклонику Баши, сину трећег краља Краљевине Израел. И он је, такође, био идолопоклоник и отпадник, који је дошао у Кудс и опљачкао храм и краљевски дворац. У време Ахзије, седмог краља Јуде, на сваком крају града Кудса су саграђени олтари за приношење жртава кипу Ба'лу, тако да су тиме била блокирана сва врата Бејтул-Макдиса.

У време Манасије, четрнаестог краља Јуде завладао је прави атеизам. Већина становника Краљевине се преобратила у идолопоклонике. У предворју Бејтул Макдиса су изграђени олтари за приношење жртава киповима, а кип кога је Манасије

лично обожавао је стајао у Бејтул-Макдису. Исто стање је било и у време његова сина Амона.

638. г.п.н.е. власт је наследио Јошуа син Амона који се искрено покајао и вратио Богу. Наредио је да се оживи вера Мојсијева, срушио је цртеже и симболе атеизма и идолопоклонства, за саветника је именовао свештеника Хилкију, а своме писару Сафану је наредио да од народа сакупља порез за обнову Храма. Стари завет му је јако недостајао, међутим, нико није чуо да његова верзија постоји до 621. г.п.н.е. тј. до 17. године након његова устоличења. У 18. години његов саветник, свештеник Хилкија, је изјавио да је у Бејтул-Макдису, док је бројао за градњу Храма прикупљено сребро, пронашао рукопис Поновљеног закона и скуп других закона. Ову књигу је дао Сафану да је прочита краљу Јошуи. Када је Јошуа саслушао њен садржај, од жалости за грешним Израелцима, поцепео је своје одело. (Друга књига о Царевима 22:1-11 и Друга књига Дневника 34:1-19).

Међутим, на ову књигу и на речи Хилкије се не може ослонити зато што је пре Ахазије Храм пљачкан два пута, а у његово време преуређен у Храм за кипове, па су у њега свакодневно улазили вратари и звонари. У току два столећа, тј. од почетка

Ахазијине владавине 843. г.п.н.е. па све до 621. г.п.н.е. владавине Јошуине, нико није ни чуо за Тору, нити је видео. Знамо да су Јошуа и његови великодостојници улагали огромне напоре на оживљавању Мојсијевог закона и учења, а и калуђери су свакодневно улазили у Храм, па је чудно да Поновљени закон буде у Храму, а да га нико не види током дуго година. Истина је, међутим, то да га је Хилкија лично написао. Када је видео да су Јошуа и његови великани јако заинтересовани за успостављање Мојсијевог законика написао је књигу, по предајама које су свештеници или обични људи препричавали, не гледајући јесу ли оне истините или лажне. Читавих 17 година је радио на њиховом прикупљању и бележењу. И када је окончао посао, приписао их је Мојсију тврдећи да их је пронашао у Храму. Овакве лажи и потворе, ради ширења вере, су биле вером похвалне код позних јевреја и хришћанских претходника.

И без обзира на оно што је урадио Хилкија, Законик којег је предао краљу Јошуи 620. г.п.н.е., у 18. години његове владавине, наставио је да ради на њему до краја свога живота, тј. 13 наредних година. Након смрти Јошуе на власт је дошао његов син Јехвахаз, који је отпао од вере и у земљи поново

раширио неверство. Узвишени Бог је допустио да над њима завлада египатски краљ Нехо³⁰, који га је заробио, а затим на његов краљевски трон поставио његовог брата Јојакима сина Јошуина који је, такође, био јеретик и идолопоклоник као и његов брат. Након његове смрти владао је његов син Јојакин син Јојакима, који је исто тако био атеиста и идолопоклоник као и његов отац и очев брат. Божијом одредбом над њим је загосподарио Навуходоносор краљ Вавилона. Заробио је и њега и огроман број Израелаца, опљачкао Храм, Кудс и краљев двор, а потом на власт поставио његовог очевог брата Сидкију сина Јошуина, који је, такође, био идолопоклоник као и његова два брата, а који је владао 11 година покоравајући се Навуходоносору. 587. г.п.н.е. дошао је Навуходоносор, ухапсио Сидкију, на његове очи убио сву његову децу, затим му ископао очи, окувао га и са преосталим Израелћанима послао у ропство у Вавилон, те спалио Храм, краљев двор и све куће у Кудсу, уништивши га до темеља и коначно срушивши Краљевину Јуду, 587.

³⁰ Нехо син фараона Бисматика Првог. Други фараон двадесет и Шесте фараонске породице коју је основао његов отац. Владвао између (609-583. г.п.н.е.). Окупирао Палестину и Сирију, поразио га је Навуходоносор.

г.п.н.е., тј. 135 година након што је Саргон Други Ашуријац уништио Краљевину Израел.

Значи, ланац преносилаца Старог завета код јевреја је прекинут пре Јошуине владавине (638-608 г.п.н.е.), а на књигу коју је он пронашао се не може ослањати, јер за њу не постоји ланац преносиоца и по њој се радило само 13 година, након чега јој се замео сваки траг. Очигледно је нестала у време повратка атеизма, херезе и идолопоклонства у току владавине Јошуиних синова, дакле, пре Навуходносора. А да је и сачувана пре Навуходносора у догађајима везаним за њега сигурно би нестала, јер су и све остале књиге Старог завета, написане пре тог догађаја, у том периоду нестале са лица земље. Ову чињеницу признају и хришћани и јевреји, па су зато принуђени рећи: "Јездра је по други пута написао Стари завет у Вавилону".

Аутори „Речника Свете Књиге“ помињу да је већина светих књига упропаштена и загубљена у време јереса и прогона, а нарочито у време педесетпетогодишње владавине Менесијине (693-639. г.п.н.е.) и уверени су да је примерак који је пронашао Хиклија уништен у току оскрвнућа Храма.

2. Пошто је Јездра (према њиховом мишљењу) по други пут написао Стари завет, догодила се друга велика несрећа која се помиње у Првој књизи о Мекабејцима, историји Јосифовој, као и у неким другим књигама. Наиме, када је Ентијукс Четврти освојио Урешлим хтео је да уништи јеврејску веру, па је спалио све књиге Старог завета које је успео пронаћи. Затим је наредио да се убије свако код кога се пронађе примерак Старог завета, и ко укаже на спровођење Законика. То је рађено сваки месец у току три и по године, а то се одвијало око 161. г.п.н.е. Убијен је огроман број јевреја и уништене су све књиге које је написао Јездра. Зато је Џон Милнер рекао: "Учењаци су сагласни у томе да су примерак Торе и примерци Старог завета уништени рукама Навуходонорових војника. А када су се појавиле Јездрине предаје уништене су у догађајима Ентијукса. Затим су се јеврејима десиле и друге несреће у којима су загубљене и Јездрине предаје и предаје којима се ни број не зна, а у те догађаје спада и догађај Тита³¹ Римљанина 70. г.н.е. О томе опширно пише историја

³¹ Тито, Титус: Име му је Флафијус Себабинус. Рођен је 39. г., а у Кудс га је, као војсковођу са великом војском, послао његов отац 70. г. Убио је око 70.000 јевреја, а Кудс сравнио са земљом. Император је од 79. 81. г.

Јосифа као и друге историје. У току овог догађаја је у Кудсу и околини, сабљом, распећем на крсту, ватром или глађу убио милион и стотину хиљада особа. Заробио је, и у разним покрајинама продао, деведесет и седам хиљада људи. Затим је велике масе становништва уништио у пределима Палестине и Сирије. Зато, ако је нешто од Старог завета и сачувано од спаљивања у време Ентијукса, сигурно је спаљено или загубљено у овим догађајима.

3. Стари хришћани нису признавали хебрејске верзије Старог завета. Веровали су да су искривљене па су, све до краја другог столећа, користили грчки превод. А у јеврејским богомољама се грчки превод употребљавао све до конца првог столећа. И код једних и код других је број примерака хебрејске верзије био веома мали. Јевреји су, одлуком саветодавног већа, докинули све књиге писане у седмом и осмом столећу, јер су се у многоме разликовале од књига на које су се они ослањали. Тако ни једна верзија књиге писана у ова два столећа није дошла у руке оних који су касније покушали исправљати грешке у њима. Пошто су јевреји уништили све примерке, изузев оних са којима су они били задовољни, пред њима су се отвориле све

предиспозиције за мењање књига како је то њима одговарало.

4. Догађаји који су, у прва три столећа, задесили хришћански свет су учинили да код њих преостане само мали број примерака, тако да је искривљивање малог броја књига било веома лако. Њихова историја потврђује да су они у току ова три столећа били изложени многим несрећама. Многобројни периоди препуни насиља и терора над њима су били довољно дуги да загубе оригиналну верзију Јеванђеља и осталих светих књига.

Следећих десет раздобља су била најстрашнија у целој њиховој историји:

Први период:

64. г., период владавине Нерона³² који је толико био познат по насиљу и грубости, да је спалио град Рим, а затим за то оптужио хришћане и жестоко их злостављао. Признавање припадности хришћанству је био огроман грех. Убио је Павла, његову супругу и масу другог света, а убијање се наставило и у другим градовима све до његове смрти, тј. до 68. Г

Други период:

Период владавине римског императора Думисјана (Думитјануса)³³, Титовог брата који је 70. г. извршио велики масакр над јеврејима. Он је био веома силан, охол и непријатељски је, попут Нерона, поступао с хришћанима. Убио је апостола Јована, наредио општи масакр хришћана, опљачкао им иметке и над њима починио злочине какве није

³² Нерон Клаудијус Кајсер, римски император рођен 37. г., постао императорем 54. г., познат по насиљу. Убио је мајку, супругу, брата и учитеља, а затим, 64. или 67. г. спалио цео Рим. Док је Рим горео стајао је на крову своје зграде и лично надзирао спаљивање. Потом је за палеж Рима оптужио хришћане и немилосрдно их кажњавао. Убио је Павла и Петра. Када је осетио да га народ презиру и ради на његовом смакнућу убио је сам себе 68. г.

³³ Домицијан: Живео од (51-96), римски цар (81- 96). Он је Титов брат који је починио незапамћене злочине над хришћанима, отровала га је његова супруга.

починио нико од његових претходника. И мало је требало па да у корену уништи хришћанство. Овако стање је потрајало све до 96. године, када је убијен.

Трећи период:

У време владавине Трајана³⁴, који је постао римски император 98. г., наставља се терор над хришћанима. Терор се наставља 101. г., а несношљив постаје 108. г. када наређује smakнуће сваког ко припада Давидовој, нека је на њега мир, лози. Официри су вршили претраге и убијали сваког кога су од њих пронашли. Многи епископи су убијени распећем, ударцем или утапањем у мору. Ово је потрајало током целог његовог живота, све док га није изненадила смрт 117. г.

Четврти период:

Период владавине Маркуса Антониуса који је постао римски император 161. г. Он је био крволочни, идолопоклонички, екстремни филозоф. За хришћане изнова почињу црни дани. Убијани су и на истоку и на западу и тај невиђени терор је трајао око десет

³⁴ Трајан: (53-117), рођен у Шпанији, један од најбољих римских војсковођа, постао краљ 98. г., учврстио границе римске империје. Хришћане је без милости мучио.

година. Од епископа је захтевао да буду заједно са чуварима кипова, а онај ко би то одбио стављан је на железну столицу испод које јеложена ватра. Затим би његово тело тргали кукама од железа.

Пети период:

У време владара Северуса³⁵ који постаје император Рима 193. г. а почиње са прогоном хришћана 202. г. Он је наредио да се они посвуда убијају. Помор је био највећи у Египту, Картаги и Француској где су на најзверскији начин убијене хиљаде људи, тако да су хришћани мислили да је већ дошло време Антихриста.

Шести период:

Време владавине Махимиана који је постао римски император 235. г. Оживео је идолопоклонство

³⁵ Свирјус (Сифирус) Северус: (164-211), рођен у Африци, римско престоље приграбио 193. г. упокорио све побуне, устанке против њега и револуције у своје време, у Азији и Европи. Велико је насиље вршио над хришћанима.

и наредио мучење, прогон и убијање хришћана 237. године. Он је издао наредбу о убијању свих њихових учењака верујући да ће му неуки људи, након тога, бити слепо покорни. Затим је наредио убијање сваког хришћанина без истраге и суда. Много је скупина од педесет - шездесет људи завршавало живот у заједничким гробницама. Међутим, није се тиме задовољио, већ је планирао побити и све становнике Рима. Над њим је, коначно 238. г., извршио атентат један од његових војника.

Седми период:

Време Ди Сеса (Дениса) који је злодела над хришћанима почео вршити 253. г. Он је радио на потпуном искорењавању хришћанства. Својим намесницима је издао наредбу да то ураде и они су то спроводили са великом суровошћу. Трагали су за хришћанима и убијали их посвуда, након жестоког мучења. Насиље је било најжешће у Египту, Африци, Италији и истоку (Малој Азији), и пределима Сирије, Палестине и Јордана, тако да су се многи хришћани у тим местима преобратили у идолопоклонике.

Осми период:

Период владара Вилијана (Ваљирануса-Фалријана), који терор над хришћанима почиње спроводити 257. г. када издаје смртну пресуду свим епископима и слугама вере. Наредио је да се упокоре и унизе сви угледни хришћани и да се конфискује сва њихова имовина. Њихове жене су прогнане ван домовине након што им је сав накит отет. Ко је од њих и након тога остао хришћанин и одбио принети жртву њиховом кипу Џубитни, убијен је, спаљен или бачен тигровима да га растргају. Тако је убијено неколико хиљада хришћана, док су преостали оковани у ланце и као робље кориштени за државне послове.

Девети период:

Време владара Урлина³⁶ који је, 274. г. издао разне акте против хришћана. Међутим тада није страдао велики број хришћана јер је и он сам убрзо убијен.

Десети период:

³⁶ Орлин: Урлин: (Наситус), император Рима, владао само четири месеца, убијен 274. г.

Време Диоклецијана³⁷ који је постао император Рима 284. г. Терор над хришћанима је почео проводити 286. г. када их је убио 6 600. Врхунац мучења је трајао од 302. до 313. г. Он је, 302. г. спалио читав град Фриција, тако да у њему није остао ни један хришћанин. Такође је, огроман труд уложио на уништавању хришћанских светих књига. У марту 303. г. је наредио рушење свих богомоља, спаљивање свих књига и забранио окупљање хришћана ради заједничке молитве. Његови намесници су наредбу ревносно спровели. Богомоље су уништене у свим местима, спаљена је свака књига коју су пронашли и жестоко кажњен свако на кога се сумњало да је сакрио неку од књига. Хришћани су престали обављати заједничку молитву. Јуси Бис³⁸ каже, да је

³⁷ Диоклецијан (Декледјанус): римски император. Родитељи су му били веома скромни, био је војсковођа а од 284 г. римски император. Успео је упокорити Перзију и неке друге покрајине. Злостављао је хришћане више од десет година, и на истоку и на западу. Намеснику Египта је наредио да присили Копте на клањање киповима, а да се сабљом убије свако ко то одбије. Убијено их је око 800 000. Живео је у раскошној тврђави у Сахину.

³⁸ Јуси Бис: Грчки историчар рођен у Палестини. Од 314-339. г. је био кајсенки бискуп за подручје Палестине. Није се слагао с одлукама никејског скупа који је одржан 325. г. Написао је Црквену историју у 10 томова, и то дело је највеће дело написано у тој области код католика и протестаната. Штампана је 1847. г.

својим очима видео рушење цркава и спаљивање светих књига на пијацама.

Диоклецијан је своје намеснику за Египат наредио да присили Копте на обожавање кипова и да сабљом одсече главу свакоме ко се успротиви. Убијено их је 800.000, па је његово време названо "време мученика" Сваки дан је убијано око 30-80 хришћана. Терор, дужи и жешћи од свих претходних, је трајао 10 година и смрт се ширила истоком и западом.

У овим збивањима и несрећама описаним и у њиховим историјским књигама, незамисливо је присуство великог броја светих књига и њихова присутност на истоку и западу, као што то они тврде. И не само то, него је незамислива и сама могућност да било који примерак, који су имали у својим рукама, очувају. Нису их могли проучавати нити у њима грешке исправити, јер се исправним оригиналима, у оваквим ситуацијама, замео сваки траг. Тако се писарима књига указала велика могућност да их искриве према властитим прохтевима.

Због наведених, а и многих других објективних околности загубљени су ланци

преносиоца књига оба Завета. Данас постојећа два Завета су само измишљене потворе. Ни јевреји ни хришћани не поседују ланац преносиоца ни за једну од њихових књига. Аутор Рахметуллах је у дијалогу са двојцом свештеника, Фондером и Ференхом, то од њих тражио, а они су се оправдавали, објашњавајући да је разлог губитка целовитог ланца преносиоца био период великих искушења, смутњи и несрећа, које су трајале све до 313. г.

Овим је потврђено да не постоји ваљан доказ да су њихове књиге написане у одређеном столећу. На крају посланица није забележено да је аутор завршио њихово писање у тој и тој години, као што је случај са већином исламских књига. Следбеници Књиге само нагађају, претпостављају и говоре: вероватно је написана тада и тада, у том и том столећу. А претпоставке нису никакав доказ против онога који се са тим не слаже.

Ми муслимани не тврдимо да књиге јевреја и хришћана нису извитоперене пре појаве Мухаммеда, нека су на њега благослов и мир, и да су тек након његове појаве измењене, него су сви муслимани сагласни у томе да су те њихове књиге искривљене и пре појаве Мухаммеда, нека су на њега благослов и

мир, и да су сви ланци њихових преносиоца загубљени, да су многа места у њима измењена и након Мухаммеда, нека су на њега благослов и мир, као и да многобројни примерци нису ваљан доказ да оне нису искривљене.

Напротив, бројност старих издања само потврђује извитоперивање с обзиром да оне садрже патворене и лажне књиге и огромне међусобне искључивости и опречности. То је један од највећих доказа да су њихови преци те своје "Свете књиге" мењали сходно околностима и прохтевима, а ако је нешто старо не значи и да је истинито.

Коначно су - хвала Богу - доказани облици искривљивања у књигама јевреја и хришћана и доказано је да они немају ланац преносиоца ни за једну једину своју књигу, и да они само нагађају и претпостављају. А истина од сумњи и претпоставки нема никакву корист.

Четврто поглавље

Утврђивање дерогације (несха) у два Завета

Арапска реч "несх" има два значења:

1. Ономогућавање, укидање, поништавање, анулирање, обеснаживање и брисање. У духу арапског језика ову реч користимо у следећим комбинацијама: Сунце је избрисало хлад; Ветар је избрисао траг; Судија је докинуо пресуду.

Реч са истим значењем налазимо, у Божијем говору, у кур'анском поглављу "Ел-Бекара", ајет (одломак) 106.:

"Ми ниједан пропис не докинемо, нити га у заборав потиснемо, а да бољи од њега или сличан њему не донесемо."

Као и у поглављу Ел-Хаџ, ајет (одломак) 52.:

"Бог би оно што је ђаво убацио уклонио, а затим би речи Своје учврстио" (тј. одстранио би их и обеснажио тако да од њих не остане никакав траг).

2. Пренети, превести, транспортирати, преместити, пресадити, (ис)писати, прекопирати, поправити, мењати, преображавати, претварати, трансформирати.

У арапском језику се каже: Преписао је књигу; Пчела је пренела мед; а помиње се и у кур'анском поглављу "Ел-Џасије":

"... јер смо наредили да се запише све што сте радили."

"Несх" у исламској терминологији значи: одређивање колико траје коначна извршна пресуда уз одређене услове, или "ослобађење од законски донесене пресуде због накнадног доказа"

Код нас муслимана дерогација не постоји:

- у причама и вестима, у јасним разумским (аксиомима) чињеницама као нпр: у томе да Бог опстоји и да је један;

- у питањима веровања (нпр: обавезност веровања и забрана неверовања и приписивања Богу судруга у било чему);

- у вечно важећим прописима (нпр: речи Узвишеног Бога: **"... и никада њихово сведочење не прихватајте"**) (Кур'ан, Ен- Нур, 4);

- у временски одређеним прописима пре њиховог времена; нити у молитвама.

Код нас дерогација постоји само у практичним прописима релативне природе, који се могу десити а и не морају, и који нису вечно важећи нити временски ограничени, дакле само у општим прописима.

Муслимани под "несхом" у терминолошком значењу не подразумевају исто што и јевреји који Узвишеном Богу приписују привид, јер значење привида је откривање или схватање нечега након што је било скривено и непознато. Тако је по њима Бог доносио наредбе и забране, а да није знао какве ће бити њихове последице, те је након што је то сазнао докидао ранију одлуку. Тако су они Богу приписали незнање, да нас Бог сачува од овако изопаченог веровања - а Аллах је изнад тога и Узвишен је.

Значење "несха" у терминологији муслимана је да Узвишени Бог зна да одређени пропис, наредба или забрана остају актуелним и обавезним за оне ради којих је донешена све до одређеног, Њему Богу познатог времена, да би га затим докинуо. Тј. када дође одређено време, о коме је Бог одувек све знао, Он правним субјектима прописује други закон у коме се пропише додатна обавеза или олакшица у односу на претходни пропис или се пак он потпуно докине. Тако је овај други пропис, у ствари, само објашњење

да треба прекинути рад по оном ранијем. Међутим, ми смо одређеним прописом задужени, јер за други нисмо ни знали, као што нисмо знали ни време његовог прописивања. За нас први пропис није привремен и ми смо га сматрали вечним. Када је други пропис донешен, због ограничености наших умова, мислимо да се ради о обнови и промени првог прописа. Међутим, он код Бога није обнова и промена него само обзнана да рад по првом пропису престаје. У овоме је велика мудрост и корист коју Узвишени Бог зна³⁹, свеједно открила се она нама или не, јер су

³⁹ Један од примера дерогираних ајета се односи на постепено забрањивање алкохола. Први кур'ански ајет који се бави опојним средствима је 219. ајет суре Ел-Бекара: **Питају те о вину и коцки. Реци: "Они доносе велику штету, а и неку корист људима, само је штета од њих већа од користи."** Наредни ајет о алкохолу је следећи: **О верници, пијани никако молитву не обављајте, све док не будете знали шта изговарате...** (Кур'ан, Ен-Ниса, 43) У сури Ел-Маиде је смештен последњи ајет објављен у вези опојних средстава: **О верници, вино и коцка и стрелице за гатање су одвратне ствари, шејтаново (сотонино) дело; зато се тога клоните да бисте постигли што желите.** (Кур'ан, Ел-Маида, 90) Кур'ан је објављиван у периоду од двадесет три године. Многе друштвене реформе су увођене постепено. Сврха тога је што лакше прилагођавање новим законима. Нагло и осорно увођење нових закона увек води побуни и анархији. Забрана алкохола је дошла у три корака. У првом ајету се наводи да је у алкохолу велика штета и нешто мало користи, али је штета већа од користи. Следећи ајет забрањује обављање намаза (молитве) у пијаном стању, што је значило да у току дана нико није могао пити алкохол, због пет дневних намаза (молитви). Неки су због тога у потпуности оставили алкохол, а неки су, пак, наставили пити. Они који су га пили чинили су то ноћу. Кур'ан не коментарише више ништа. Да је овај ајет нагласио да је људима дозвољено пити

сви закони које је Бог прописао Својим робовима корисни за њих. То се огледа у задобијању користи или у њеном употпуњењу, те у одстрањивању зла или његовом умањивању. Мудрости и користи постоје у односу на стање задужених људи или време и место и то је нешто што не зна нико осим Бога (хваљен нека је Он). Зато је "несх" искључиво Његово право. Ту не постоји привид којег је Аллаху немогуће приписати јер је Његово знање исконско и вечно. Он све зна пре него што се деси, а привид је својствен само нама људима.

Након појашњења термина "дерогације" у Исламу кажемо: "За нас у Старом и Новом завету не постоји ни једна дерогирана прича, него су неке од њих, несумњиво, лажне" (да нас Бог сачува од гнусних потвора и лажи), као:

алкохол између намаза, то би била контрадикција. Међутим, Узвишени Аллах је пажљиво изабрао потребне речи. Коначно, алкохол је у потпуности забрањен за сва времена, у 90. ајету суре Ел-Маида. Из овога је очито да ајети не противрече један другом. Да су у контрадикторности, ми их данас не бисмо могли сва три прихватити. Пошто муслиман мора прихватити и следити цели Кур'ан. Ако следи само 90. ајет суре Ел-Маида, он истовремено прихваћа и следи и претходна два ајета.

1. Да је часни веровесник Лот, нека је на њега мир, починио блуд са своје две кћери и да су обе занеле с њим; (Постанак 19:30-38):

„(30) А Лот отиде из Сигора и стани се на оном брду са две кћери своје, јер се бојаше остати у Сигору; и живеше у пећини с две кћери своје. (31) А старија рече млађој: Наш је отац стар, а нема никога на земљи да дође к нама, као што је обичај по свој земљи. (32) Хајде да дамо оцу вина нека се опије, па да легнемо с њим, еда бисмо сачувале семе оцу свом. (33) И дадоше оцу вина ону ноћ; и дошавши старија леже с оцем својим, и он не осети ни кад она леже ни кад устаде. (34) А сутрадан рече старија млађој: Гле, ноћас спавах с оцем својим. Да му дамо вина и довече, па иди ти и лежи с њим, еда бисмо сачувале семе оцу свом. (35) Па и то вече дадоше оцу вина, и уставши млађа леже с њим, и он не осети ни кад она леже ни кад устаде. (36) И обе кћери Лотове затруднеше од оца свог. (37) И старија роди сина, и надеде му име Моав; од њега су Моавци до данашњег дана. (38) Па и млађа роди сина, и надеде му име Вен-Амије; од њега су Амонци до данашњег дана.“

2. Да је Јуда син Јакова учинио блуд са снахом (женом свога сина) Тамаром и да је она из тог односа затруднила и родила близанце - Переза и Зераха: (Постанак 38:12-30):

„(12) А кад прође много времена, умре кћи Савина, жена Јудина. И кад се Јуда утеши, пође у Тамну ка људима што му стрижаху овце, сам с Ирасом пријатељем својим Одоламејцем. (13) И јавише Тамари говорећи: Ето свекар твој иде у Тамну да стриже овце своје. (14) А она скиде са себе удовичко рухо своје, и узе покривало и покри лице, и седе на раскршће на путу који иде у Тамну. Јер виде да је Силом одрастао, а њу још не удаше за њ. (15) А Јуда када виде, помисли да је курва, јер беше покрила лице своје. (16) Па сврну с пута к њој и рече јој: Пусти да легнем с тобом. Јер није познао да му је снаха. А она рече: Шта ћеш ми дати да легнеш са мном? (17) А он рече: Послаћу ти јаре из стада. А она рече: Али да ми даш залог докле га не пошаљеш. (18) А он рече: Какав залог да ти дам? А она рече: Ето, прстен и рубац, и штап што ти је у руци. И он јој даде, те леже с њом, и она затрудне од њега. (19) После уставши Тамара отиде и скиде покривало са себе и обуче удовичко рухо. (20) А Јуда посла јаре по пријатељу свом

Одоламејцу да му донесе натраг од жене залог. Али је он не нађе. (21) Па питаше људе по оном месту где је она била говорећи: Где је она курва што је била на раскршћу на овом путу? А они рекоше: Није овде било курве. (22) И врати се к Јуди и рече: Не нађох је, него још рекоше мештани: Није овде било курве. (23) А Јуда рече: Нека јој, да се не срамотимо; ја сам слао јаре, али је ти не нађе. (24) А кад прође до три месеца дана, јавише Јуди говорећи: Тамара снаха твоја учини прељубу, и ево затрудне од прељубе. А Јуда рече: Изведите је да се спали. (25) А кад је поведоше, посла к свекру свом и поручи: С човеком чије је ово затруднела сам. И рече: Тражи чији је овај прстен и рубац и штап. (26) А Јуда позна и рече: Правија је од мене, јер је не дадох сину свом Силому. И више не леже с њом. (27) А кад дође време да роди, а то близанци у утроби њеној. (28) И кад се порађаше, једно дете помоли руку, а бабица узе и веза му црвен конач око руке говорећи: Овај је први. (29) Али он увуче руку, и гле изађе брат његов, а она рече: Како продре? Продирање нека ти буде. И надеше му име Фарес. (30) А после изађе брат му, коме око руке беше црвени конач, и надеше му име Зара.“ И по овоме су веровесници Давид, Соломун и Исус, нека је

на њих мир, деца ванбрачног Фареса: (Еванђеље по Матеју 1:3-16):

3. Да је Давид, нека је мир на њега, починио блуд са супругом Урија, те је из тог односа занела. Затим је он на превару убио њеног мужа и узео је себи за жену; (Друга књига о Самуилу 11:1-27):

„(1) А кад прође година, у време кад цареви иду на војску, посла Давид Јоава и слуге своје с њим, и свега Израилља, те потираху синове Амонове, и опколише Раву; а Давид оста у Јерусалиму. (2) И пред вече уста Давид с постеље своје, и ходајући по крову царског двора угледа с крова жену где се мије, а жена беше врло лепа на очи. (3) И Давид посла да пропитају за жену и рекоше: Није ли то Витсавеја кћи Елијамова, жена Урије Хетејина? (4) И Давид посла посланике да је доведу; и кад дође к њему, он леже с њом, а она се беше очистила од нечистоте своје; после се врати својој кући. (5) И затрудне жена, те посла и јави Давиду говорећи: Трудна сам. (6) Тада Давид посла к Јоаву и поручи: Пошљи ми Урију Хетејина. И посла Јоав Урију к Давиду. (7) И кад Урија дође к њему, запита га Давид како је Јоав и како је народ и како иде рат. (8) Потом рече Давид

Урији: Иди кући својој, и опери ноге своје. И Урија изиђе из царевог двора, а за њим изнесоше јело царско. (9) Али Урија леже на вратима двора царевог са свим слугама господара свог, и не отиде кући својој. (10) И јавише Давиду говорећи: Урија није отишао кући својој. А Давид рече Урији: Ниси ли дошао с пута? Зашто не идеш кући својој? (11) А Урија рече Давиду: Ковчег и Израил и Јуда стоје по шаторима, и Јоав господар мој и слуге господара мог стоје у пољу, па како бих ја ушао у кућу своју да једем и пијем и спавам са женом својом? Тако ти био жив и тако била жива душа твоја, нећу то учинити. (12) Тада рече Давид Урији: Остани овде још данас, па ћу те сутра отпустити. Тако оста Урија у Јерусалиму онај дан и сутрадан. (13) И позва га Давид да једе и пије с њим, те га опије. А увече отиде, те леже на постељу своју са слугама господара свог, а кући својој не отиде. (14) А ујутру написа Давид књигу Јоаву, и посла по Урији. (15) А у књизи писа и рече: Наместите Урију где је најжешћи бој, па се узмакните од њега да би га убили да погине. (16) И Јоав опколивши град намести Урију на место где је знао да су најхрабрији људи. (17) И изиђоше људи из града и побише се с Јудом. И погибе из

народа неколико слуга Давидових; погибе и Урија Хетејин. (18) Тада Јоав посла к Давиду, и јави му све што би у боју. (19) И заповеди гласнику говорећи: Кад приповедиш цару све што је било у боју, (20) Ако се разгневи цар и рече ти: Зашто сте ишли тако близу града да се бијете? Зар нисте знали како се стреља с града? (21) Ко је убио Авимелеха сина Јерувесетовог? Није ли жена бацила на њ комад жрвња са зида, те погибе у Тевесу? Зашто сте ишли близу зида? Тада реци: Погинуо је и слуга твој Урија Хетејин. (22) И отиде гласник, и дошавши јави Давиду све за шта га је послао Јоав. (23) И рече гласник Давиду: Беху јачи од нас, и изиђоше у поље на нас, али их узбисмо до врата градских. (24) А стрелци стадоше стрељати на слуге твоје са зида, и погибе неколико слуга царевих, тако и слуга твој Урија Хетејин погибе. (25) Тада рече Давид гласнику: Овако реци Јоаву: Не буди зловољан за то; јер мач прождире сад овог сад оног; удри још јаче на град и раскопај га. Тако га охрабри. (26) А жена Уријина чувши да је погинуо муж њен Урија, плака за мужем својим. (27) А кад прође жалост, посла Давид и узе је у кућу своју, и она му поста жена, и роди му сина. Али не беше по вољи Господу шта учини Давид.“

4. Да је Соломун, нека је на њега мир ,концем свога живота постао отпадник од вере, робовао идолима и саградио им храмове у којима ће их обожавати. (Прва књига о Царевима 11:1-13):

„(1) Али цар Соломун љубљаше многе жене туђинке осим кћери Фараонове, Моавке, Амонке, Едомке, Сидонке и Хетејке, (2) Од ових народа за које беше рекао Господ синовима Израиљевим: Не идите к њима и они да не долазе к вама, јер ће занети срце ваше за својим боговима. За њих приону Соломун љубећи их. (3) Те имаше жена царица седам стотина, и три стотина иноча; и жене његове занесоше срце његово. (4) И кад остаре Соломун, жене занесоше срце његово за туђим боговима; и срце његово не би цело према Господу Богу његовом као што је било срце Давида, оца његовог. (5) И Соломун хођаше за Астаротом, богињом сидонском, и за Мелхомом, гадом амонским. (6) И чињаше Соломун шта беше зло пред Господом, и не хођаше сасвим за Господом као Давид, отац његов. (7) Тада сагради Соломун висину Хемосу, гаду моавском, на гори према Јерусалиму, и Молоху гаду амонском. (8) Тако

учини свим женама туђинкама, те кађаху и приношаху жртве својим боговима. (9) А Господ се разгневи на Соломуна што се одврати срце његово од Господа Бога Израилјевог, који му се беше јавио два пута, (10) И беше му заповедио да не иде за другим боговима, а он не одржа шта му Господ заповеди. (11) И рече Господ Соломуну: Што се то нађе на теби, и ниси држао завет мој ни уредбе моје, које сам ти заповедио, зато ћу отргнути од тебе царство и даћу га слуги твом. (12) Али за твог века нећу то учинити ради Давида оца твог; него ћу га отргнути из руке сина твог. (13) Али нећу отргнути сво царство; једно ћу племе дати сину твом ради Давида слуге свог и ради Јерусалима, који изабрах.“

5. Да је Арон, нека је мир на њега, направио теле Израелцима, да га је лично обожавао и њима наредио да му се клањају (Излазак 32:1-6):

„(1) А народ видевши где Мојсије за дуго не силази с горе, скупи се народ пред Арона, и рекоше му: Хајде, начини нам богове, који ће ићи пред нама, јер том Мојсију који нас изведе из земље мисирске не знамо шта би. (2) А Арон им рече: Поскидајте златне обоце што су у ушима жена

ваших, синова ваших и кћери ваших, и донесите ми. (3) И поскида сав народ златне обоце што им беху у ушима, и донесоше Арону. (4) А он узевши из руку њихових, сали у калуп, и начини теле саливено. И рекоше: Ово су богови твоји, Израилју, који те изведоше из земље мисирске. (5) А кад то виде Арон, начини олтар пред њим; и повика Арон, и рече: Сутра је празник Господњи. (6) И сутрадан уставши рано принесоше жртве паљенице и жртве захвалне; и посада народ, те једоше и пише, а после усташе да играју.“

За ове приче и сличне тврдње не кажемо да су дерогиране, него да су, несумњиво, гнусна лаж и потвора на часне веровеснике Узвишеног Бога.

Према овом стручном значењу речи - за нас - Псламе не докида Тора нити њега докида Јеванђеље, јер су Псалми скуп молитви а молитве се не докидају.

Нама је забрањена употреба Псалама и других књига оба Завета, Старог и Новог, јер су све те књиге крајње сумњиве, сви ланци њихових преносица загубљени и у свима је утврђено кориговање свих врста.

Постоје општи прописи прикладни за докидање и ми признајемо да се неки од њих налазе и у Тори. Исламски закон је докинуо неке од њих. Не кажемо да је исламски закон докинуо сваки пропис у Тори, јер неки од њих, заиста, нису докинута, као нпр.: забрана кривоклетсва, убиства, блуда, хомосексуалности, крађе, лажног сведочења, варање комшије у његовом иметку и части, склапање брака са забрањеним особама и злостављање родитеља. Наведене забране су остале забрањеним и у исламском закону, дакле, нису докинуте.

Понекад се дерогирајући пропис налази у закону новог веровесника, а дерогирани у закону ранијег веровесника, а некада се оба прописа - и дерогирани и дерогирајући - налазе у закону истог веровесника. Примера за ово у два Завета, Новом и Старом, има јако много. А ево неких, где се дерогирајући пропис налази у закону новог веровесника, а дерогирани у закону ранијег веровесника, и до неких од њих долазимо логичким закључком, као нпр.:

1. Брак са сестром је био дозвољен законом Адама, нека је мир на њега:

Његови синови су се женили својим сестрама, што је касније постало строго забрањеним у закону Мојсија, нека је мир на њега, у Левитском законуку (18:9) се наводи:

„Голотиње сестре своје, кћери оца свог или кћери матере своје, која је рођена у кући или изван куће, не откриј голотиње њихове.“

У Левитском законуку (20:17) стоји:

„Ко би узео сестру своју, кћер оца свог или кћер матере своје, видео би голотињу њену и она би видела голотињу његову, срамота је; зато да се истребе испред синова народа свог; открио је голотињу сестре своје, нека носи безакоње своје.“

У Поновљеном закону (27:22) је поменуто:

„Проклет да је који би облежао сестру своју, кћер оца свог или кћер матере своје. А сав народ нека каже: Амин.“

Да брак са сестром, у закону Адама, нека је мир на њега, није био дозвољен, према овоме тексту би сва његова деца била блудници и требало би их казнити смртном казном и проклету их. Чињеница је

да је тај брак био дозвољен а затим у закону Мојсија, нека је мир на њега, забрањен.

2. Месо свих животиња у време Ноје, нека је мир на њега, је било дозвољено:

У Постанку (9:3) пише:

„Шта се год миче и живи, нека вам буде за јело, све вам то дадох као зелену траву.“

Тако су све животиње по закону Ноје биле дозвољене, као и сво биље. Мојсијев верозакон је докинуо неке, па су постале забрањеним као што се наводи у Левитском законнику (11:4-8). А сличан одломак постоји и у Поновљеном законнику (14:7-8):

„(7) Али не једите оне које само преживају или које само имају папке расцепљене на двоје, као: камилу, зеца, питомог зеца, јер преживају, а немају папке раздвојене; да вам је нечисто; (8) Ни свињче, јер има раздвојене папке, али не прежива; да вам је нечисто; месо од њега не једите, и стрва се његовог не дохватајте.“

3. По Јаковљевом, нека је мир на њега, верозакону је било дозвољено саставити две сестре у браку:

То је учинио и сам Јаков, нека је мир на њега. Истовремено је оженио две сестре, Лију и Рахилу, као што се наводи у Постанку (29:15-35). Затим је Мојсијев верозакон то забранио. У Левитском закону (18:18) се каже:

„Немој узети жене преко једне жене, да је увелиш откривајући голотињу другој за живота њеног.“

И да није било дозвољено саставити у браку две сестре у време Јакова, нека је мир на њега, његова деца би била ванбранчна – да Бог сачува од тога - а већина израелских веровесника воде порекло од његових синова.

4. Брак са распуштеницом:

Према Мојсијевом верозакону било је дозвољено развести се од жене из било којег разлога. Након њеног изласка из куће сваком човеку је било дозвољено да је ожени, као што се наводи у Поновљеном закону (24:1-4). Међутим, у Исусовом

закону није био дозвољен развод осим због блуда и није било допуштено другом човеку да ожени ту распуштеницу. Брак са распуштеницом је био раван блуду, као што је појашњено у Јеванђељу по Матеју (5:31-32):

„(31) Тако је казано: 'Ако ко пусти жену своју, да јој да књигу распусну'. (32) А ја вам кажем да сваки који пусти жену своју, осим за прељубу, наводи је те чини прељубу; и који пуштеницу узме прељубу чини.“

У Јеванђељу по Матеју (19:8-9) стоји одговор Исуса Фарисејима:

„(8) Рече им: Мојсије је вама допустио по тврђи вашег срца пуштати своје жене; а из почетка није било тако. (9) Него ја вама кажем: Ако ко пусти своју жену, осим за курварство, и ожени се другом, чини прељубу; и који узме пуштеницу чини прељубу.“

Овиме је потврђено да се докидање прописа десило два пута. То се разуме из осме тачке. Тј. пре Мојсија је развод брака био забрањен, затим је у његовом верозакону допуштен, а у верозакону

Исусовом је поново забрањен, и не само то него је постао раван блуду.

5. Докидање свих прописа Теврата:

У Мојсијевој Тори су сви прописи израелског закона. И свим њиховим веровесницима је било наређено да по њему раде. Ту спадају прописи о животињама, шта је од њих дозвољено јести, а шта забрањено. Исус, нека је мир на њега, је, такође, један од Израелаца. Он је следио верозакон Мојсијев, нека је мир на њега, и није дошао да га докине, што је он лично потврдио у Јеванђељу по Матеју (5:17-18):

„(17) Не мислите да сам ја дошао да покварим закон или пророке: нисам дошао да покварим, него да испуним. (18) Јер вам заиста кажем: докле небо и земља стоји, неће нестати ни најмање словце или једна титла из закона док се све не изврши.“

Свештеник Др Фондер је, на 24. страни своје књиге "Вага истине", ова два одломка је узео као доказ да прописи Старог завета нису дерогирани и тако је одбацио поставку да је Исус, нека је мир на њега, нешто докинуо од његових прописа, јер он није дошао да руши и докида већ да допуњава.

Међутим, све забране у Старом завету су постале дозвољеним Павловим правним решењем. У његовом закону не постоје забрањене ствари, осим за оне који су нечисти. Тако су чисте ствари нечисте нечистима, а нечисте ствари чисте чистима. Ово је врло чудновато мишљење. У Павловој посланици Римљанима (14:14) стоји:

„Знам и уверен сам у Христу Исусу да ништа није погано по себи, осим кад ко мисли да је погано, ономе је погано.“

А у Павловој посланици Титу (1:15) пише:

„Чистима је све чисто; а поганима и невернима ништа није чисто, него је опогањен њихов и ум и савест.“

Из претходна два текста се разуме да Мојсије, нека је мир на њега, и остали израелски веровесници, све до Исуса, нека је мир на њега, и његових следбеника, нису били чисти па им је према томе све било забрањено. И тако. Исус, нека је мир на њега, није био у стању докинути закон Мојсијев, али пошто су следбеници Павлови чисти све забрањене ствари и сва забрањена јела су им постале дозвољеним. Тако је њихов поглавар Павле успео у потпуности докинути

Мојсијев верозакон којег Исус није докинуо. Уложио је велики труд да докаже како су сви прописи дерогирани и како је све постало дозвољено. У Првој посланици Тимотеју (4:1-7) Павле је написао:

(1) А Дух разговетно говори да ће у последња времена одступити неки од вере слушајући лажне духове и науке ђаволске, (2) У лицемерју лажа, жигосаних на својој савести, (3) Који забрањују женити се, и заповедају уздржавати се од јела која Бог створи за јело са захвалношћу вернима и онима који познаше истину. (4) Јер је свако створење Божије добро и ништа није на одмет кад се прима са захвалношћу (5) Јер се освећује речју Божијом и молитвом. (6) Ово све казујући браћи бићеш добар слуга Исуса Христа, одгајен речима вере и добром науком коју си примио. (7) А поганих и бабских гаталица клони се; а обучавај се у побожности.

6. Докидање израелских празника и суботе:

Прописи везани за празнике и суботу су опширно донесени у књизи Левитски законик (23:1-44). У одломцима: (14, 21, 31 и 41) се помиње да су то

строге обавезе важеће за сва времена и све генерације Израелаца и обавеза их је спроводити у свим њиховим кућама.

Величање суботе је био вечни пропис у Мојсијевом верозакону. Свако ко би радио у суботу кажњаван је смрћу. Њено поштовање се понавља на више места у Старом завету, а ево неких навода: Књига Постанка (2:2-3); Књига Изласка (20:8-11; 23:12; 34:21); Левитски законик (19:3; 23:3); Поновљени законик (5:12-15); Јеремија (17:19-27); Ицаија (56:1-8; 58:13-14); Немија (9:14); Језекиљ (20:12-24).

А кажњавање смрћу сваког ко ради у суботу је поменуте у: Књизи Изласка (31:12-17; 35:1-3). У време Мојсија су пронашли човека који у суботу сакупља дрва. Извели су га из тога места и каменовали га док није умро, као што се наводи у књизи Бројеви (15:32-36).

Павле је све прописе о штовању суботе докинуо. У својој Посланици Колошанима (2:16) је написао:

„Да вас дакле нико не осуђује за јело или за пиће, или за какав празник, или за младине, или за суботе.“

У коментару Девалија и Цердемента се истиче следећи навод двојице учењака - коментатора - Библије: "Код јевреја су постојале три врсте празника: Један годишњи, један месечни и један седмични. Сви ови празници су укинати па, чак и субота. Уместо ње хришћани су, за свој празник, узели недељу.

7. Дерогација прописа о обрезивању:

Пропис о обрезивању постоји још у Аврамовом, нека је мир на њега, верозакону као вечна обавеза, као што то он јавно обзнањује у књизи Постањак (17:9-14):

(9) И рече Бог Авраму: Ти пак држи завет мој, ти и семе твоје након тебе од колена до колена. (10) А ово је завет мој између мене и вас и семена твог након тебе који ћете држати: да се обрезају између вас све мушкиње. (11) А обрезиваћете крајак тела свог, да буде знак завета између мене и вас. (12) Свако мушко дете кад му буде осам дана да се обрезају од колена до колена, родило се у кући или било купљено за

новце од којих год странаца, које не буде од семена твог. (13) Да се обрезају које се роди у кући твојој и које се купи за новце твоје; тако ће бити завет мој на телу вашем завет вечан. (14) А необрезано мушко, коме се не обреже окрајак тела његовог, да се истреби из народа свог, јер поквари завет мој.

И та одредба је остала на снази у време Јишмаилова и Исакова, нека је мир на њих, потомства, као и у закону Мојсија у Левитском законнику (12:3) где се специјално за мушко новорођенче каже:

„А у осми дан нека се обреже дете.“

И Исус, нека је мир на њега, је обрезан. Јеванђеље по Луки (2:21) нам то потврђује:

„И кад се наврши осам дана да Га обрежу, наденуше Му име Исус, као што је анђеоло рекао док се још није био ни заметнуо у утроби.“

У обредима хришћана и данас постоји одређена молитва која се обавља на дан када је обрезан Исус у знак сећања на тај дан. Обавезност обрезивања је остала важећом током целог његовог живота. Међутим, Павле је био упоран у настојању да

овај обред докине. То се јасно уочава у његовим следећим посланицама:

- Посланици Римљанима (2:25-29);
- Посланици Галаћанима (2:3-5; 5:1-6; 6:11-16);
- Посланици Филипљанима (3:3); и у
- Посланици Колошанима (2:11).

Задовољићемо се са два навода из његове Посланице Галатима (5:2 и 6):

„(2) Ево ја Павле кажем вам да ако се обрежете Христос вам ништа неће помоћи. (6) Јер у Христу Исусу нити шта помаже обрезање ни необрезање, него вера, која кроз љубав ради.“

Хришћани су овај свој вечити пропис напустили, а Исус га никада није оспорио. Поверовали су да им га Павле може докинути.

8. Вредност Старог завета у очима Павла:

У Павловој посланици Јервејима (7:18) се каже:

„Тако се укида пређашња заповест, што би слаба и залудна.“

У издању из 1825. и 1826. године ова мисао је формулисана овако:

"Докидају се раније дошли прописи, јер су изложени слабости и бескорисности."

Ова реченица је у издањима из 1671. ; 1823. и 1844. године наведена овако:

"Безвредност прве опорукe је била у њеној слабости и бескорисности," а у издању 1882. г. стоји:

"Дакле, ранију опоруку одбацујемо због њене слабости и бескорисности."

У Посланици Јеврејима (8:7 и 13) се каже:

"(7) Јер да је онај први без мане био, не би се другом тражило места. (13) А кад вели: нов завет, први начини ветхим; а шта је ветхо и остарело, близу је краја."

Те две реченице су у издањима из 1823. и 1844. године гласиле:

„(7) Да је први био без покуде, не би се, уместо њега, тратио други. (13) А кад вели: нов савез, први начини старим, а онај што је остарио и застарева близу је погрешности.“

Исти текст у издањима из 1825. и 1826. године гласи:

„(7) А да први пропис није био опречан, не би други имао места. (13) И његовом речју први пропис је замењен новим, а нешто старо и распадајуће је близу ишчезнућу.“

У Посланици Јеврејима (10:9) стоји:

„Тада рече: Ево дођох да учиним вољу Твоју, Боже. Укида прво да постави друго.“

У издању из 1825. и 1826. године тај текст гласи овако:

"Ја укидам прво да би се учврстило друго."

У претходним наводима Павле је за Стари завет рекао да је слаб, бескористан, лош, застарео, да је опречан, да је близу погрешности, да треба да ишчезне, да га треба одбацити, да је у распадању, близу пролазности, одстрањен и докинут.

Коментатори Девали и Роџермент преносе речи Бајла: "Сасвим је видно да Бог стари крњави пропис, жели докинути новим и бољим. Тако је докинуо и јеврејски, а уместо њега основао хришћански правац. У њему је вест о жртви јевреја била непотпуна, па је Исус изабрао смрт да исправи ту њихову мањкавост. Ето, тако је практично један правац докинут другим."

Из наведених примера проистиче следеће:

1. Постојање дерогираних прописа у ранијим законима и дерогирајућих у каснијим законима, није специфично само за ислам, него се то налази и у другим законима.
2. Павле је докинуо све прописе Старог завета, били они вечни или привремени, као и све строге обавезе и забране. Према ономе што је написао у својим посланицама све је дерогирано, а његови следбеници су од свега тога ослобођени.
3. Појам дерогације Старог завета и његових прописа, се помиње и у Павловом говору, као и у изјавама његових коментатора и учењака.

4. Павле тврди да је оно што је старо и распадајуће близу пролазности, нестанка, да је слабо, бескорисно, ружно, лоше, пред ишчезнућем, одбачено, непохвално, опречно и докинуто. Дакле, није чудно што је ислам докинуо прописе следбеника Књиге. Напротив, то је било неопходно према речима Павла, јер су прописи следбеника Књиге застарели у односу на нове прописе ислама. А како и не би била неопходна њихова дерогација, када су њихов Павле и коментатори о Старом завету, који је по њиховом убеђењу Божији говор, дали такве неприличне изјаве?!

Докидање прописа Старог и Новог завета прописима Часнога Кур'ана је ствар у коју нема сумње. За то постоје примери и у прошлим народима. А када се укину њихови прописи укида се и рад по њима и замењује се радом по Часноме Кура'ну.

У наредним редовима су примери и докидајућих и докинутих прописа у верозакону једног веровесника, а до неких од њих долазимо логичким закључивањем, као нпр.:

1. Укидање прописа о клању:

У књизи Постанак (22:1-14) се наводи да је Бог наредио Авраму, нека је мир на њега, да закоље сина Исака (међутим, ради се о Јишмаилу). И када се одазвао и помирио с одребом Бог је ту наредбу укинуо пре него што је поступљено по њој. Заменио ју је клањем великог овна који је спуштен са небеса.

2. Докидање наредбе изречене Језекиљу пре него што је и радио по њој:

У посланици Језекиљ (4:10,12 и 14 и 15) се каже:

„(10) И јела твог што ћеш јести нека буде мером двадесет сикала на дан; на рокове једи га. (12) А хлеб пресан јечмен једи, испекавши га на калу човечјем на њихове очи. (14) Тада рекох: Ах Господе Господе, гле, душа се моја није оскврнила, јер од детињства свог до сада нисам јео мрцинога ни шта би зверка раздрла, нити је ушло у уста моја месо нечисто. (15) А Он ми рече: Види, дајем ти говеђу балегу место човечјег кала (измета), да на њој испечеш себи хлеб.“

Из текста се разуме да је Бог наредио Језекиљу да испече хлеб на људском измету (како стоји у оригиналном тексту) и када је завапио Језекиљ, Бог докида одредбу пре рада по њој и наређује да хлеб буде печен на говеђој балеги.

3. Укидање наредбе о клању на за то предвиђеном месту:

Наводи се у књизи Левитски законик (17:1-7)⁴⁰ да је Бог наредио Мојсију и Израелцима да кољу жртве своје: вола, јагње или козу, на одређеном месту, близу шатора за састанке (Куполе времена, Куполе завета, Куполе сведочења) како би жртве биле принос Господу. Онај ко закоље ван тог места биће истребљен из народа свога или убијен.

⁴⁰ Левитски законик (17:1-7): 1. Још рече Господ Мојсију говорећи: 2. Кажу Арону и синовима његовим и свим синовима Израљевим, и реци им: Ово је заповедио Господ говорећи: 3. Ко год од дома Израљевог закоље вола или јагње или козу у логору, или ко год закоље изван логора, 4. А не доведе на врата шатора од састанка, да принесе принос Господу пред шатором Господњим, крив је за крв; зато да се истреби онај човек из народа свог. 5. Зато синови Израљеви нека доведу жртве своје, које би клали у пољу, нека их доведу Господу на врата шатора од састанка к свештенику, и нека принесу жртве захвалне Господу. 6. И свештеник нека покропи крвљу по олтару Господњем на вратима шатора од састанка, и сало нека запали на угодни мирис Господу. 7. И нека више не приносе жртве своје ђаволима, за којима они чине прељубу. Ово нека им буде закон вечан од колена на колена.

Затим је овај пропис докинут посланицом Поновљени закон (12:15-22)⁴¹ па им је постало дозвољено клати на било којем месту, без ограничавања на одређено место. Хора у своме коментару, након цитирања навода из књиге Левитски законик и посланице Поновљени закон, који указују на ово, каже: "На ова два места је јасна противречност, међутим, ако се узме у обзир да се мојсијевски законик повећавао и смањивао сходно потреби израелског народа и да је био изложен измени, ствар постаје веома јасна. Мојсије је, након четрдесет година лутања, пред улаз у Палестину,

⁴¹ Поновљени закон (12:15-22): 15. Али ћеш моћи клати и јести месо какоти душа зажели у сваком месту свом по благослову Господа Бога свог, који ти да; чист и нечист може јести као срну и јелена. 16. Само крв не једите; пролите је на земљу као воду. 17. Нећеш моћи јести у месту свом десетка од жита свог ни од вина свог ни од уља свог, ни првина од стоке своје крупне и ситне, ни оног што заветујеш; ни приноса драговољних, ни приноса руку својих. 18. Него то једи пред Господом Богом својим на месту које изабере Господ Бог твој, ти, син твој и кћи твоја и слуга твој и слушкиња твоја, и Левит који је у месту твојем; и весели се пред Господом Богом својим свачим за шта се прихватиш руком. 19. Чувај се да не оставиш Левита док си год жив на земљи. 20. Кад рашири Господ Бог твој међе твоје, као што ти је казао, ако кажеш: Да једем меса, кад душа твоја жели да једе меса, једи меса по свој жељи душе своје. 21. Ако би било далеко од тебе место које Господ Бог твој изабере да онде намести име своје, закољи од стоке своје крупне или ситне, коју ти да Господ, као што сам ти заповедио, и једи у свом месту по жељи душе своје. 22. Како се једе срна и јелен, онако једи; и чист и нечист нека једе.

заменио прописе књиге Левитски законик посланицом Поновљени закон, што представља честу дерогацију. Тако је њима након уласка у Палестину дозвољено да кољу краве, овце и козе на било коме месту и да једу њихово месо."

Тако је он признао да у Мојсијевом закону постоји дерогација и да се тај закон повећавао и смањивао сходно стању у коме се налазио народ Израелов. Али чудно је да следбеници Књиге критикују друге законе због постојања дерогације, умањивања и додавања у њима, и говоре да докидање значи приписивање незнање Богу. Међутим, ово се не односи на дерогацију о којој говоре муслимани тврдећи да је пропис о докидању искључиво право Узвишеног Бога, него се то односи на веровање у привид чије постојање они признају у својим књигама и о коме отворено говори Павле у својим посланицама.

4. Пропис о старосној доби Левијевих синова који могу вршити службу:

У књизи Бројеви (4:3, 23, 30, 35, 39. 43, 46) се каже да доб левијевих рабина одређеног да служи у шатору за састанке не може бити мања од тридесет и

већа од педесет година. "... од тридесет година навише, све до педесет година ...", да би се у истој Књизи (8:24 и 25) касније рекло да старост левијевих рабина одређених за службу не може бити мања од 25 година, нити већа од 50.

Ова разлика је или међусобно противречје и искључивост која је настала искривљивањем, или пак докидање првог прописа другим. Једно од ово двоје се мора признати.

5. Вишак година у старосној доби Језекиља:

У Другој књизи о Царевима (20:1-6) се тврди да је Бог наредио веровеснику Исаији сину Амосовом да иде Језекији цару Јуде и обавести га о његовој смрти како би оставио опоруку својим укућанима. Цар Језекија се окренуо зиду, помолио се и горко заплакао. И након што је Исаија пренео поруку и изашао, Бог је одлуку променио и, пре него је дошао кући, наредио Исаији да се поново врати Језекији и обавести га да је Бог чуо молитву његову, видео сузе његове, излечио га и додао веку његовоме 15 година живота.

Оба прописа, и докинути и докидајући, су достављени Божијом Објавом, посредством веровесника Исаије.

6. Исусова, нека је мир на њега, посланица између посебног и општег:

У Јеванђељу по Матеју (10:5-6) се каже:

„(5) Ових дванаест посла Исус и заповеди им говорећи: На пут незнабожаца не идите, и у град самарјански не улазите. (6) Него идите к изгубљеним овцама дома Израилјевог.“

У Јеванђељу по Матеју (15:24) стоји:

„А Он одговарајући рече: Ја сам послан само к изгубљеним овцама дома Израилјевог.“

У ове две поруке Исус, нека је мир на њега, је ограничио своју мисију само на Израелце.

У Јеванђељу по Марку (16:15) пише да је Исус, нека је мир на њега, рекао апостолима:

„И рече им: Идите по свему свету и проповедите јеванђеље сваком створењу.“

Хришћани верују да овај текст указује на универзалност мисије. Тако овај текст дерогира поменуту особеност. Прва одредба је, дакле, докинута. Тј. Исус, нека је мир на њега, је првобитно ограничио своју мисију само на Израелћане, а потом је то ограничавање докинуо и наредио да се читав свет позове. Ако они прихвате дерогацију, онда смо постигли што смо хтели. Утврдили смо да дерогација у њиховим књигама, ипак, постоји и да оне нису од тога поштеђене. А ако се пак не сложе са тиме доказали смо међусобне искључивости и искривљивање њихових књига. Тачно је, у ствари, то да наведену реченицу у Марковом Јеванђељу није рекао Исус.

И ови примери су сасвим довољни. Сумња у постојање обе врсте дерогације у књигама хришћана и јевреја више не постоји. Сада је сасвим јасно да је њихова тврдња о непостојању дерогације у њиховим књигама, потпуно неоснована. А како уопште могу тако нешто тврдити када се потребе Божијих створења разликују сходно времену, месту и онима на које обавеза пада. Неке обавезе су задужени људи у стању извршавати у неким временима, док у другим временима нису. Неки прописи у једном времену људима одговарају, док им у другом не одговарају.

Божији робови не знају у чему је њихова истинска корист, међутим, Узвишени Бог који их је створио то боље од њих зна. Полазећи од тога, следбеницима Књиге (јервејима и хришћанима) није допуштено произвољно и испразно тумачење и негирање постојања дерогације од стране Свезнаног и о свему обавештеног Узвишеног Бога.

ДРУГИ ДЕО

Оповргавање тројства

Садржи увод и три поглавља:

Увод: Појашњења која омогућавају увид у поглавља.

Прво поглавље: Оповргавање тројства разумским доказима.

Друго поглавље: Оповргавање тројства речима Исуса, нека је мир на њега.

Треће поглавље: Оповргавање божанске природе Исусове личности традиционалним доказима

Увод

Појашњења која дају увид у поглавља

Прво:

Стари завет говори да је Бог (ар. Аллах) један и једини. Да нема супругу, нити дете. Жив је и бесмртан. У стању је да ради све што хоће. Ништа није слично ни Његовом бићу нити Његовим својствима. Ова ствар је тако јасна и за њу постоји толико доказа да их је сувишно наводити.

Друго:

Обожавати некога или нешто мимо Бога је строго забрањено, забрана се налази на много места у Тори. Ево само неких од њих: Књига Изласка (20:3,4, 5,23; 34:14,17); Поновљени закон (13:1-11; 17:2-7).

Стари завет наређује да се убије свако ко позива обожавању некога мимо Једног Бога, па када би био и веровесник коме су дате величанствена наднаравна дела. Стари завет јасно говори да се мора каменовати свако ко се клања некоме или нечему другоме мимо Бога или на то некога навраћа, био он мушко или женско, био блиски род или пријатељ.

Треће:

У Старом завету се наводе одломци који недвосмислено казују да је Узвишени Бог чист од сваке мањкавости и да му ништа није слично. У Поновљеном закону (4:12,15) стоји:

"(12) И проговори Господ к вама испред огња; глас од речи чусте, али осим гласа лик не видесте; (15) Зато чувајте добро душе своје; јер не видесте никакав лик у онај дан кад вам говори Господ на Хориву испред огња."

И Нови завет потврђује да је, на овоме свету немогуће видети Бога. У Првој Павловој посланици Тимотеју (6:16) стоји:

„Који сам има бесмртност, и живи у светлости којој се не може приступити, ког нико

од људи није видео, нити може видети, коме част и држава вечна. Амин.“

У Првој Јовановој Посланици (4:12) се каже:

„Бога нико не виде никад: ако имамо љубав међу собом, Бог у нама стоји, и љубав је Његова савршена у нама.“

Претходним речима је доказано да Узвишеном Богу нема ништа слично, да Га је на овоме свету немогуће видети и да онај ко у себи има људску димензију никако не може бити Бог, па када би се и у "божијем" говору или говору веровесника или апостола за њега употребио израз "бог" или "господ" јер, међусобно опречне речи се не могу узимати као разумски докази, а истовремено остављати претходно наведене које су у потпуној сагласности са разумским доказима. На многим местима се, у књигама оба Завета, речју "господ" ословљавају: краљ, Мојсије, судије Израелаца, добри људи, многобројни појединци, па чак и проклети шејтан (ђаво). То је зато што ова реч, ако се користи у било којем значењу мимо њеног правога, у свакој новој употреби поприма и ново значење. И како се код читаоца, на самом почетку, не би појавила збрка треба напоменути да

сам контекст јасно указују на то значење. Зато разумном не приличи да ословљавање неких људи овом речју сматра доказом да је он, заиста, Бог или син Божији, а да истовремено занемарује све разумске и исправне традиционалне доказе.

Четврто:

Са вером у тројство није дошао ни један веровесник и тројство није објављено ни у једној небеској књизи. Да оно није поменуто у Старом завету не треба појашњавати, јер у њему ни данас, ни на једном месту, не постоји јасан текст, нити алудирање на то.

Јеврејски учењаци, од времена Мојсија до данас, не признају тројство и нису задовољни да се оно припише њиховим књигама. Да је тројство истина, Мосјије и остали јеврејски веровесници, и њихов последњи посланик Исус, нека је мир на њега, морали би га детаљно објаснити, јер им је било наређено да појасне и много мање битније прописе у вери и закону. Поборници и следбеници тројства верују да је то њихово веровање кључ успеха и спаса и да нико неће бити спашен без њега, био он Божији веровесник или не. Како је, онда, могуће да су сви

веровесници отишли са овог света, а да ту веру нису доставили и детаљно је објаснили?! У исто време су детаљно објаснили мање битне прописе, а о неким су говорили и више пута указујући на потребу њиховог чувања и рада по њима и дужности да се убије онај ко неке од њих запостави. Веома је чудно да је Исус, нека је мир на њега, последњи веровесник из народа Израелова и један од стубова тројства код хришћана, подигнут на небеса, а да својим следбеницима није објаснио то веровање речима тако јасним, да им не треба никакав коментар. Зашто није рекао: "Бог је троје: Отац, Син и Свети Дух. Син други бог је са мном везан на овај или онај начин или везан је са мном везом која је ван домета ваших умова." Или зашто није, на било који други начин, објаснио то веровање!?

Чињеница је, да следбеници тројства немају у рукама ни један доказ за своје веровање. Они само доносе коментаре који су далеко од јасних говора, који не требају никаква појашњења.

Аутор књиге 'Вага истине' свештеник др Фондер у својој књизи 'Кључ тајни', пита: „Зашто се Исус о својој боголикости није јасно изразио? Зашто није кратко и јасно рекао: 'Ја сам бог'?" Да би потом

сам одговорио на ово питање речима: „Заиста, нико није био у стању разумети бит ове везе и седињеност, пре његовог васкрснућа између мртвих и успона на небо. Да је отворено рекао: 'Ја сам бог', они би разумели да је он бог и својим људским телом, а то није тачно. Постоје многе ствари које је рекао само својим ученицима, као што стоји у Јеванђељу по Јовану (16:12): **'Још вам много имам казати; али сад не можете носити.'** Зато су га јеврејски учењаци више пута покушали каменовати, иако им је он само на тајанствен и загонетан начин покушавао објаснити своју боголикост.“

Одговарајући др Фодеру кажемо следеће:

Прво:

Твој одговор је веома слаб. Јер Исус, нека је мир на њега, је својим следбеницима и јеврејима, за немогућност схватања вере у тројство и његове боголикости пре васкрсења из мртвих и успона на небо, могао рећи: "Моје телесно сједињење с другим елементом божанства (Синот) је вама немогуће разумети. Зато се оканите проучавања тога и верујте да сам ја бог. Нисам бог у телесном смислу, него у

смислу моје сједињености чије је схватање ван домета ваших умова".

Такође је чудно да је поменута сједињеност и након Исусовог успона на небо остала нејасна. Нико од хришћанских учењака, ни данас, није у стању да објасни каквоћу те везе. Њихове књиге су препуне признања да је то тајна чије је разумевање ван домета људског разума. Ко се жели у то уверити нека консултује „Речник Свете књиге“ у чијем је писању учествовало више од двадесет њихових учењака, теолога, па ће видети како нејасно објашњавају значење речи "тројство"

Друго:

Зашто се Исус, нека је мир на њега, бојао јевреја и о својој боголикости им говорио само на тајанствен начин?! Та, ви тврдите да је Исус дошао само зато да искупи људске грехе, тако што ће га јевреји разапети. И тврдите да је он са сигурношћу знао да ће га разапети. Па каквог онда смисла има страх од јевреја у објашњавању вере која је нужна за спас?! И како то да се "величанствени створитељ" небеса и земаља плаши од најслабијег народа на

Земљи, када се зна да су неки израелски веровесници истину објаснили без страха, па су једни свирепо мучени, а други убијени?!

А Исус, нека је мир на њега, је жестоко ословљавао писаре и фарисеје. Описао их је као лицемере, предводнике слепаца, незналице и змије. Пред сведоцима је на видело износио њихову поганост, па су се неки жалили да их грди. Види Јеванђеље по Матеју (23:13-37) и Јеванђеље по Луки (11:37-54). Исус, нека је мир на њега, је јеврејским учењацима објаснио њихове погрешке, због њих их је ословљавао осоро и без страха, описао их grubим описима. Па како поверовати да он у себи носи страх од њих који га спутавају да им објасни веру неопходну за спас?! Боже сачувај да његов племенити морал буде на тако ниском нивоу.

Прво поглавље

Оповргавање тројства разумским доказима

Хришћани верују да су и тројство и веровање у Једног Бога истина. Међутим, ако постоји истинско тројство, постоји и истинско мноштво. А ако се

утврди стварно тројство и мноштво, истовремено ишчезава истинска једноћа и немогуће ју је утврдити. У супротном би требало спојити две суште супротности? То је немогуће, јер то подразумева мноштво нужно постојећих битака, што је такође, апсурд. Тако онај ко верује у тројство не верује истински у Једног Бога. Истинска једноћа не поседује праву трећину и она није скуп јединки. А троје има свој стварни трећи део и оно је скуп три јединке, из чега се разуме да је једно део тројице. И ако се ово двоје сједини на једноме месту, то захтева да део постане целином, а целина делом и да целина буде трећином саме себе, што су у ствари три целине једнога. Троје би било трећина једног, што је опет три пута веће од једнога, а и тај један би у том случају био три пута већи од самога себе. Све то разум не прихвата.

Истинско тројство је, на темељу тога, искључујуће у питању Божијег узвишеног бића. И ако се у књигама хришћана нађе говор који својом вањштином указује на тројство, он се мора прокоментарисати тако да се слаже са разумом и традиционалним доказима, јер разум и традиционални докази указују на апсурдност тројства бића Узвишеног Бога.

Џорџис Сал, у своме „Преводу значења Кур'ана“ на енглески језик, штампаном 1836. г . својим сународњацима упућује неколико савета, те између осталог каже: "Не подучавајте муслимане темама које су у опречности са разумом. Они нису глупи, па да их у овим питањима надмудрите. У таква питања спада обожавање кипа и божанствена вечера, јер они о овим темама знају много. Свака црква има оваквих тема, а није у стању тим темама придобити их."

Погледај како овај свештеник признаје да у његовој вери постоје теме које се не слажу с разумом. А уствари, ради се о томе да су следбеници такве вере прави идолопоклоници. Исламски учењаци су рекли: "Нисмо, на овоме свету, видели неразборитијег и од разума удаљенијег учења од хришћанског учења и лошијих и очигледније лажних изјава од њихових изјава."

Друго поглавље

Оповргавање тројства речима Исуса

Први цитат:

У Јеванђељу по Јовану (17:3) се наводи Исусов разговор с Богом:

„А ово је живот вечни да познају Тебе јединог истинитог Бога, и кога си послао Исуса Христа.“

Ето, тако је Исус објаснио да се вечни живот задобија вером у Божије јединство и посланство његовог веровесника Исуса. Он није рекао: "Вечни живот се добија вером у Божије тројство или вером да је Исус Бог и син Божији." Пошто се овде ради о разговору Исуса са Богом, излишан је сваки страх од јевреја. Да је вера у тројство и боголикоост Исуса пут спасења, он би га објаснио. Међутим, пут ка спасењу и вечном животу је веровање у стварну Божију једноћу и посланичку мисију Исуса, нека је мир на њега. Супротно убеђење је вечита пропаст и јасна заблуда, јер је Божије јединство сушта супротност тројству, као што је Исусово постојање у својству веровесника сушта супротност Исусу као Богу! Онај који шаље није исти као и послани.

Други цитат:

У Јеванђељу по Марку (12:28-34) се каже:

„(28) И приступи један од књижевника који их слушаше како се препиру, и виде да им добро одговара, и запита Га: Која је прва заповест од свих? (29) А Исус одговори му: Прва је заповест од свих: Чуј Израилу, Господ је Бог наш Господ једини; (30) И љуби Господа Бога свог свим срцем својим и свом душом својом и свим умом својим и свом снагом својом. Ово је прва заповест. (31) И друга је као и ова: Љуби ближњег свог као самог себе. Друге заповести веће од ових нема. (32) И рече Му књижевник: Добро, учитељу! Право си казао да је један Бог, и нема другог осим Њега; (33) И љубити Га свим срцем и свим разумом и свом душом и свом снагом, и љубити ближњег као самог себе, веће је од свих жртава и прилога. (34) А Исус видевши како паметно одговори рече му: Ниси далеко од царства Божјег. И нико више не смеше да Га запита.“

Исти текст се налази и у Јеванђељу по Матеју (22:34-40):

(34) А фарисеји чувши да посрами садудеје сабраше се заједно. (35) И упита један од њих законик кушајући Га и говорећи: (36) Учитељу! Која је заповест највећа у закону? (37) А Исус рече

му: Љуби Господа Бога свог свим срцем својим, и свом душом својом, и свом мисли својом. (38) Ово је прва и највећа заповест. (39) А друга је као и ова: Љуби ближњег свог као самог себе. (40) О овима двема заповестима виси сав закон и пророци.

Претходни цитати потврђују да је прва и најважнија опорука, у Старом завету и књигама осталих веровесника, заповест која води ка спасењу садржана у вери да је Бог један и да мимо Њега другог Бога нема.

Да је вера у тројство и боголикоост истинита, била би поменута и објашњена у Старом завету и књигама осталих веровесника, а Исус, нека је мир на њега, би на питање одговорио: "Прва заповед је вера у једног Бога који је сједињен од троје, а ја сам други члан тог божанског савеза и Син Божији." Међутим, Исус, нека је мир на њега то никада није рекао, и не само то, него, у Старом завету и књигама осталих веровесника за такво веровање не постоји ни алудирање, него се, напротив, тврди да је пут спасења истинска вера у једног Бога, опречна вери у тројство и вери да Бог има судруга и сина.

Књиге Старог завета су препуне јасних текстова о вери у једног Узвишеног Бога.

Поновљени закон (4:35-40):

„(35) Теби је то показано да познаш да је Господ Бог, и да нема другог осим Њега. (36) Дао ти је да чујеш глас Његов са неба да би те научио, и показао ти је на земљи огањ свој велики, и речи Његове чуо си испред огња. (37) И што му мили беху оци твоји, зато изабра семе њихово након њих, и изведе те сам великом силом својом из Мисира, (38) Да отера испред тебе народе веће и јаче од тебе, и да тебе уведе у њихову земљу и даде ти је у наследство, као што се види данас. (39) Знај дакле и памти у срцу свом да је Господ Бог, горе на небу и доле на земљи, нема другог. (40) И држи уредбе Његове и заповести Његове, које ти ја данас заповедам, да би добро било теби и синовима твојим након тебе, да би ти се продужили дани на земљи коју ти Господ Бог твој даје засвагда.“

Поновљени закон (6:4-5):

„(4) Чуј, Израилу: Господ је Бог наш једини Господ. (5) Зато љуби Господа Бога свог из свега срца свог и из све душе своје и из све снаге своје.“

Књига пророка Исаије (45:5-6):

„(5) Ја сам Господ, и нема другог, осим мене нема бога; опасих те, премда ме не знаш, (6) Да би познали од истока сунчаног и од запада да нема другог осим мене; ја сам Господ и нема другог.“

Књига пророка Исаије (46:9):

„(9) Памтите шта је било од старине; јер сам ја Бог, и нема другог Бога, и нико није као ја.“

Трећи цитат:

У Јеванђељу по Марку (13:32) се каже:

„А о дану том или о часу нико не зна, ни анђели који су на небесима, ни Син, до Отац.“

Ова изјава побија учење о тројству и боголикости Исуса, нека је мир на њега, зато што Исус, нека је мир на њега, ограничава знање о Судњем дану само на Бога, искључујући да он или било ко од створења поседује знање о њему. Он се, дакле, у незнању изједначава са осталим створењима. Да је Исус, нека је мир на њега, Бог знао би када ће се

десити Судњи дан и не би своје знање о томе демантовао.

Четврти цитат:

У Јеванђељу по Матеју (27:46 и 50) се каже:

„(46) А око деветог сата повика Исус гласно говорећи: Или! Или! Лама савахтани? То јест: Боже мој! Боже мој! Зашто си ме оставио? (50) А Исус опет повика гласно и испусти душу.“

У Лукином Јеванђељу (23:46) стоји:

„И повикавши Исус гласно рече: Оче! У руке Твоје предајем дух свој. И рекавши ово издахну.“

Ове речи, које је по њиховом убеђењу изустиио Исус, нека је мир на њега, у последњим моментима свога живота, демантују његову божанску природу, јер да је он био Бог, не би тражио помоћ од другог Бога. Истински Бог је чист од мањкавости, као што су беспомоћност, посусталост, замор, вапљење, тражење помоћи, малаксалост и смрт. Он је Жив и преузвишен. У посланици Исаија (40:28) се каже:

„Не знаш ли? Ниси ли чуо да Бог вечни Господ, који је створио крајеве земаљске, не сустаје нити се утруђује? Разуму Његовом нема мере.“

Постоји много одломака попут овога из Исаијине Посланице. Погледај: Исаију (44:6), Јеремију (10:10), Хабакук (1:12) и Прву Павлову Посланицу Тимотеју (1:17). Сви ови цитати указују на то да је истински Бог вечан, жив, пресвет, да не умире, да осим Њега нема другог Бога, да је чист од слабости, умора и неспособности. Па како онда слаби и пролазни смртник може бити Бог?! Они верују да је Бог кога је Исус тада призивао прави Бог, и у то не сумњају.

Читаоцу пада у очи одломак (1:12) из књиге Хабакук који је у старим издањима Књиге гласио овако: "Боже мој, Свече мој! Ти који не умиреш."

У њему се помиње арапска реч (ла темуту) са значењем (ти нећеш умрети) којом се негира смрт Узвишеног Бога. Међутим, у новијим издањима је тој речи избрисана само једна тачка што је потпуно изменило њено значење. Тако је, сада, уместо слова (т) уписано слово (н) = (ла немуту) што значи (ми

нећемо умрети). Урадили су то због уверења да је Исус убијен. Реч (ла немуту) "нећемо умрети" у овом контексту нема никаквог значења и није јој овде место. Видимо како их одбрана кривоверства наводи на искривљавање верских књига.

Пети цитат:

У Јеванђељу по Јовану (20:17) се преноси да је Исус, нека је мир на њега, рекао Марији Магдалени:

„Рече јој Исус: Не дохватај се до мене, јер се још не вратих к Оцу свом; него иди к браћи мојој, и кажи им: Враћам се к Оцу свом и Оцу вашем, и Богу свом и Богу вашем.“

Овом изјавом се Исус, нека је мир на њега, поистоветио са осталим људима у томе да је Бог и Отац његов као и њихов, како на њега не би слагали и рекли да је он Бог и Син⁴² Божији. И као што су

⁴² Реч син не би требало схватити дословно, јер се за многе посланике, па и за нас обичне људе у Библији каже "деца Божија". Излазак (4:22): „**А ти ћеш рећи Фараону: Овако каже Господ: Израил је син мој, првенац мој.**“ Давно, пре него је Исус рођен, Бог је рекао Давиду (Псалми, 2:7): „**Казаћу наредбу Господњу; Он рече мени: "Ти си син мој, ја те сад родих.**“ Дакле и Давид је такође рођени син Божији. Значење појма син Божији није дословно него метафорично (пренесено). То може бити било који Божији миљеник (онај кога Бог воли). Израз "син Божији", што означава љубав, наклоност и близину Божију, не односи само

његови ученици Божији робови, а не истински Божији синови, јер се овде ради о пренесеном значењу речи, тако је и Исус, нека је мир на њега, Божији роб, а не Божији син у дословном смислу речи. Тако, њихово "синовство" у односу спрам Бога не значи да су они богови, као што ни његово "синовство" не значи да је он Бог. Ове речи је Исус, нека је мир на њега, изустрио након што је ускрсноу између мртвих, према њиховом веровању, тј. непосредно пред уздигнуће је викао да је он Божији роб и да је Један Бог и његов и њихов Бог. Изговарао је те речи до задњег момента свога боравка на овој земљи. Ово се слаже са Исусовим речима које наводи Узвишени Бог у Часном Кур'ану:

на Исуса, (Корићани, 6:18): „**И бићу вам Отац, и ви ћете бити моји синови и кћери, говори Господ Сведржитељ.**“ Дакле према овим пасусима нема разлога да се Исус дословно сматра Божијим сином. Зашто онда и Адама не сматрати Божијим сином. Он није имао ни оца ни мајку, и такође је назван сином Божијим (Лука, 3:38): „**Сина Еносовог, сина Ситовог, сина Адамовог, сина Божијег.**“ Стога је Исус син Маријин, нека је мир на њега, Божији посланик као што су били и други посланици, и Божије створење као и друга Божија створења. (оп.рев.)

"Аллах⁴³ (Бог) је доиста и мој и ваш Господар, па се Њему клањајте." (Имранова породица, 51)

"... клањајте се Аллаху, и моме и вашем Господару!" (Трпеза, 72 и 117).

"А Аллах је доиста и мој и ваш Господар, па се Њему клањајте." (Мерјем, 36)

"Аллах је и мој и ваш Господар, па се Њему клањајте!" (Украас, 64).

Говор о тројству и боголикости Исуса је неспојив са овим речима и другим речима Исуса, нека

⁴³ Илах је арапска реч која у преводу значи Бог. Са додавањем одређеног члана 'Ал' добија се 'Аллах' што представља властито име Једног Бога. Ми муслимани преферирамо употребу речи Аллах, уместо уопштеног имена Бог. Арапска реч Аллах је јединствена, нема јој сличне, док се са реч "бог" могу правити разне граматичке манипулације. Ако на реч бог додате наставке множине, добићете реч богови. Међутим, ако покушате додати плурал на реч Аллах, нећете успети, јер не постоји множина од речи Аллах. На реч "бог" можете додавати и наставке за женски род, па ћете добити реч "богиња". Са речју Аллах не можете правити такве манипулације, она не спада под граматичко правило додавања наставака за род и број. Испред речи "бог" можете чак додавати и префиксе који дају слику о богу. Међутим, реч Аллах је јединствена, не могу јој се додавати чак ни префикси, тако да не постоји могућност замишљања слике Аллага Узвишеног. Због свега тога, ми муслимани радије употребљавамо реч Аллах од речи Бог. Мада, када се обраћамо немуслиманима, да би говор био што разумљивији, можемо у говору да користимо реч Бог уместо речи Аллах. (оп.рев.)

је мир на њега, којима се он опростио од својих ученика пред уздигнуће. Он је све до тог трена позивао вери у једног јединог Бога, наређујући да се само Њему клања и објашњавајући да он, Исус, само Аллаху, своме Господару, робује.

Шести цитат:

Одломак у којима Исус, нека је мир на њега, изјављује да је он само човек, учитељ, посланик и веровесник коме се објављује је у Јеванђељима тако много да их је тешко и побројати. За оне који се желе обратити на ове наводе издвајамо само неке:

Јеванђеље по Матеју: 10:40; 11:19; 13:57; 15:24; 17:12, 22; 19:16; 21:11, 46; 23:8,10; 26:18.
Јеванђеље по Марку: 9:37,38; 10:35.

Јеванђеље по Луки: 4:43; 5:5; 7:16, 39, 40; 8:24, 45; 9:33, 38, 56; 10:16; 12:13; 13:33, 34; 17:13; 23:47; 24:19.

Јеванђеље по Јовану: 1:38; 4:19, 31,34; 5:23, 24, 36, 37; 6:14, 25; 7:15, 16, 17, 18, 52; 8:16, 18, 26, 28, 29, 40, 42; 9:11, 15, 17; 11:42; 12:44, 49, 50; 13:13, 14; 14:24; 17:3, 8, 18, 25; 20:16, 21.

Задовољавамо се цитирањем само неких:

У Јеванђељу по Матеју се каже:

„Који вас прима, мене прима; а који мене прима, прима Оног који ме је послао.“ (10:40)

„А Он одговарајући рече: Ја сам послан само ка изгубљеним овцама дома Израилјевог.“ (15:24)

„А народ говораше: Ово је Исус пророк из Назарета галилејског.“ (21:11)

У истој Књизи (23:10) је и Исусов, нека је мир на њега, говор ученицима:

„Нити се зовите Учитељи; јер је у вас један учитељ Христос.“

У Лукином Јеванђељу пише:

„А Он им рече: и другим градовима треба ми проповедити јеванђеље о царству Божијем; јер сам на то послан.“ (4:43)

У истом Јеванђељу, након описа Исусовог оживљавања мртваца, се каже:

„А страх обузе све, и хваљаху Бога говорећи: Велики пророк изиђе међу нама, и Бог походи народ свој.“ (7:16)

„Ко вас слуша мене слуша; и ко се вас одриче мене се одриче; а ко се мене одриче, одриче се Оног који је мене послао.“ (10:16)

У Јеванђељу по Јовану (5:36 и 37) се каже:

„(36) Али ја имам сведочанство веће од Јованова; јер послови које ми даде Отац да их свршим, ови послови које ја радим сведоче за мене да ме Отац посла. (37) И Отац који ме посла сам сведочи за мене. Ни глас Његов кад чусте ни лице Његово видесте.“

У том Јеванђељу се, након чуда повећавања мале количине хране, каже:

„А људи видевши чудо које учини Исус говораху: Ово је заиста онај пророк који треба да дође на свет.“ (6:14)

“(15) И дивљаху се Јевреји говорећи: Како овај зна књиге, а није се учио? (16) ада им одговори Исус и рече: Моја наука није моја, него

Оног који ме је послао. (17) Ко хоће Његову вољу творити, разумеће је ли ова наука од Бога или ја сам од себе говорим.“ (7:15-17)

“(18) Ја сам који сведочим сам за себе, и сведочи за мене Отац који ме посла. (26) Много имам за вас говорити и судити; али Онај који ме посла истинит је, и ја оно говорим свету што чух од Њега. (29) И Онај који ме посла са мном је. Не остави Отац мене самог; јер ја свагда чиним шта је Њему угодно. (40) А сад гледате мене да убијете, човека који вам истину казах коју чух од Бога: Тако Авраам није чинио.“ (8: 18, 26, 29, 40)

„(10) Тада му говораху: Како ти се отворише очи? (11) Он одговори и рече: Човек који се зове Исус начини као, и помаза очи моје, и рече ми: Иди у бању силоамску и умиј се. А кад отидох и умих се, прогледах. (17) Рекоше, дакле, опет слепцу: Шта кажеш ти за њега што ти отвори очи твоје? А он рече: Пророк је.“ (9:10, 11,17)

„Који нема љубави к мени не држи моје речи; а реч што чујете није моја него Оца који ме посла.“ (14:24)

Исус, нека је мир на њега, је у овим изјавама јасно обзнанио да је он човек, учитељ својим ученицима, од Бога послани веровесник (пророк), да му Бог објављује и да не говори ништа осим истину коју је чуо од Узвишеног Бога. Достојан је објаве и брижан је над њом. Богу се ништа не скрива. Исус, нека је мир на њега, је своје следбенике подучавао објави онако како ју је примио од свога Господара. Њему је Узвишени Бог давао чуда. Али не њему као божанству или Своме сину, него њему у својству човека и веровесника.

Седми цитат:

Наведено је у Јеванђељу по Матеју (26: 36-46) следеће:

„(36) Тада дође Исус с њима у село које се зове Гетсиманија, и рече ученицима: Седите ту док ја идем тамо да се помолим Богу. (37) И узевши Петра и оба сина Зеведејева забрину се и поче тужити. (38) Тада рече им Исус: Жалосна је душа моја до смрти; почекајте овде, и стражите са мном. (39) И отишавши мало паде на лице своје молећи се и говорећи: Оче мој! Ако је могуће да ме мимоиђе чаша ова; али опет не како ја хоћу него

како Ти. (40) И дошавши к ученицима нађе их где спавају, и рече Петру: Зар не могосте један час постражити са мном? (41) Стражите и молите се Богу да не паднете у напаст; јер је дух срчан, али је тело слабо. (42) Опет по други пут отиде и помоли се говорећи: Оче мој! Ако ме не може чаша ова мимоићи да је не пијем, нека буде воља Твоја. (43) И дошавши нађе их опет где спавају; јер им беху очи отежале. (44) И оставивши их отиде опет и трећи пут па се помоли говорећи оне исте речи. (45) Тада дође к ученицима својим и рече им: Једнако спавате и почивате; ево се приближи час, и Син човечији предаје се у руке грешника. (46) Устаните да идемо; ево се приближи издајник мој."

Одломци попут ових из Лукиног Јеванђеља (22:39-46), као и у њима наведене Исусове речи и описи ситуација у којима се он нашао, јасно указују да се Исус, нека је мир на њега, клањао само Богу и да Исус није ни Бог, ни Син Божији, јер онај ко тугује, страдава, клања се, скрушено моли и умире може бити само створени човек, а никако Бог који ствара.

Треће поглавље

Оповргавање божанске природе Исусове личности традиционалним доказима

Хришћани боголикост Исуса, нека је мир на њега, доказују неким предајама из Јеванђеља, од којих је већина у Јовановом Јеванђељу. У наредним редовима наводимо њихове доказе и нивелишемо њихов покушај да га тим доказима докажу:

Њихов први доказ:

Ословљавање Исуса изразом "Син Божији."

Тај доказ је неважећи из два разлога:

Први разлог:

Коришћење израза "Син Божији" за Исуса је опречан изразу "Син човечији", као и изразу "Син Давида" којима се ословљава Исус, нека је мир на њега.

Погледај израз "Син човечији" којим се он ословљава у Матејевом Јеванђељу: (8:20; 9:6; 16:13,27; 17:9,12,22; 18:11; 19:28; 20:18,28; 24:27; 26:24,45,64); затим израз "Син Давида", такође, у

Матејевом Јеванђељу: (9:27; 12:23; 15:22; 20:30,31; 21:9,15; 22:42), као и у Јеванђељу по Марку: (10:47,48), и Јеванђељу по Луки: (18:38,39).

Исто тако Исусова генеологија (родословље) која се веже за Давида, а затим за Јакова сина Исака сина Аврама, нека је на све њих мир и спас, а која се наводи у Матејевом (1:1-17), и Лукином Јеванђељу (3:23-34), јасно говори да Исус, нека је мир на њега, води порекло од поменутих веровесника који су потомци човека (Адама), као и то да је он син људског бића, а јасно је да син људског бића може бити само човек, а никако Син Бога.

Други разлог:

Реч "син" у њиховом говору "Син Божији" не може имати своје стварно значење, јер је право значење речи "син", у свим језицима света, онај који се родио од два родитеља, а то је у случају Исуса немогуће. То значи да се у том изразу ради о метафори, чије је значење: „добар и честит човек“.

Доказ том метафоричком значењу су речи војсковође, наведене у Марковом и Лукином Јеванђељу. Јеванђеље по Марку (15:39) бележи:

„(39) А кад виде капетан који стајаше према Њему да с таквом виком издахну, рече: Заиста човек овај Син Божји беше.“

А у Лукином Јеванђељу (23:47) се каже овако:

„А кад виде капетан шта би, стаде хвалити Бога говорећи: Заиста овај човек беше праведник.“

Тако је код Луке реч "праведник" заменила Марков израз "Син Божији". Иако се занемари то што се противречје између ова два израза десило због континуираног искривљивања Јеванђеља, с циљем да се докаже боголикоост Исуса, и ако се претпостави да су оба исправна, и у њима постоји доказ да је, праведног и доброг човека, допуштено ословити са „Син Божији!“ Тим пре што је капетан већ на два места за Исуса рекао да је човек.

У Јеванђељима се, мимо Исуса, нека је мир на њега, изразом "Син Божији" ословљавају и многи други добри људи, као што се починиоц зла назива "сином сотоне".

У Матејевом Јеванђељу (5:9, 44, 45) се каже:

„(9) Благо онима који мир граде, јер ће се синови Божји назвати; (44) А ја вам кажем: љубите непријатеље своје, благосиљајте оне који вас куну, чините добро онима који на вас мрзе и молите се Богу за оне који вас гоне; (45) Да будете синови Оца свог који је на небесима; јер Он заповеда свом сунцу, па обасјава и зле и добре, и да је дажд праведнима и неправеднима.“

И тако је, према претходној реченици, Исус, нека је мир на њега, мирољубиве и добре назвао „синовима Божијима“ и Бога ословио са "Отац".

Наводимо неке делове разговора између Исуса, нека је на њега мир, и јевреја, забележене у Јовановом Јеванђељу (8:41,42,44):

„(41) Ви чините дела оца свог. Тада Му рекоше: Ми нисмо рођени од курварства: једног Оца имамо, Бога. (42) А Исус им рече: Кад би Бог био ваш Отац, љубили бисте мене; јер ја од Бога изиђох и дођох; јер не дођох сам од себе, него ме Он посла. (44) Ваш је отац ђаво; и сласти оца свог хоћете да чините: он је крвник људски од почетка, и не стоји на истини; јер нема истине у њему; кад говори лаж, своје говори: јер је лажа и отац лажи.“

Јевреји тврде да су синови Божији, тј. добри и Богу покорни, а Исус, нека је на њега мир, им узвраћа да су лажци и ђаволу одани и да су његови синови; а он је само лажац и отац лажова. А отац им, у дословном смислу речи, без сумње, није ни Бог ни ђаво. Зато се мора прихватити метафоричко значење тих израза. Нужност оваквог разумевања потврђују многобројни одломци. У њих спадају и следећи одломци из:

- Прве Јованове Посланице:

„(8) Који твори грех од ђавола је, јер ђаво греши од почетка. Зато се јави Син Божји да раскопа дела ђавоља. (9) Који је год рођен од Бога не чини греха, јер Његово семе стоји у њему, и не може грешити, јер је рођен од Бога. (10) По томе се познају деца Божија и деца ђавоља: који год не твори правде, није од Бога, и који не љуби брата свог.“ (3:8,9,10).

„Љубазни! Да љубимо један другог; јер је љубав од Бога, и сваки који има љубав од Бога је рођен, и познаје Бога.“ (4:7)

„(1) Који год верује да је Исус Христос, од Бога је рођен; и који год љуби Оног који је родио, љуби и Оног који је рођен од Њега. (2) По том знамо да љубимо децу Божију кад Бога љубимо и Његове заповести држимо.“ (5:1-2)

- Павлове Посланице Римљанима (8:14):

„Јер који се владају по духу Божијем они су синови Божији.“

- Павлове Посланице Филиплјанима (2:14-15):

„(14) Све чините без вике и премишљања. (15) Да будете прави и цели, деца Божја без мане усред рода неваљалог и поквареног, у коме светлите као видела на свету.“

И, без сумње, нико од поменутих у овим цитатима није у дословном смислу речи дете Божије, па је нужно прихватити фигуративно значење. У књигама Старог завета се, у том контексту помиње израз "Син Божији", а "Отац" са значењем Бог, на небројеним местима:

У Јеванђељу по Луки (3:38) се за Адама, нека је мир на њега, каже да је "Син Божји".

А у књизи Излазак (4:22) се Израилъ ословљава са „Божији син првенац“ као што се и Давид, нека је мир на њега, у Псалмима (89:26-27) ословљава са "првенац", а за Бога се каже да је његов „Отац“.

У Јеремији (31:9) се Јефрем назива "првенцем", а за Бога се користи израз „Отац Израилу“.

У Другој књизи Самуиловој (7:14), Соломун, нека је мир на њега, је назван "Син Божији", а за Бога је употребљен израз „његов Отац“.

И када би израз "Син Божији" којим се ословљава Исус, нека је мир на њега, био доказ његове боголикости, онда би Адам, и Израилъ, Јефрем, Давид и Соломун, нека је мир на све њих, полагали веће право на боголикоост од Исуса, јер су они његови преци и сва тројица су ословљени са "син првенац".

Такође се, на више места, за све Израелце користи израз "синови Божији". Погледај: Поновљени закон (14:1 и 32:19); Исаија (1:2; 30:1 и 63:8); Осија (1:10).

У Поновљеном закону (6:2 и 4) се под изразом "синови Божији" мисли на Адамове синове.

У Исаији (63:16 и 64:8) се за Бога каже: "Отац свих Израелаца".

У Књизи о Јову (38:7) се каже:

„Кад певаху заједно звезде јутарње и сви синови Божји кликоваху.“

А у Псалмима (68:5):

„Отац је сиротама и судија удовицама Бог у светом стану свом.“

У свим наведеним одломцима је неопходно прибежиште метафоричком значењу. И нико од следбеника Књиге не тврди да се ти цитати разумеју у буквалном смислу. И као што је неоснована и недопуштена вера у боголикоост Адама, нека је мир на њега, и његове деце, па Јакова (Израиљ, Израел), Јефрема, Давида, Соломуна, свих Израелаца и свих јетима, тако је недопуштено веровати у боголикоост Исуса само с тога што је ословљен неким од израза којима се не жели њихово буквално значење.

Њихов други доказ:

Тврдња да је Исус, нека је мир на њега, од неба, а не од овог света, као што је поменуто у Јовановом Јеванђељу (8:23):

„И рече им: Ви сте од нижих, ја сам од виших; ви сте од овог света, ја нисам од овог света.“

Они, због ових речи, умишљају да је Исус, нека је на њега мир, Бог који је сишао од Бога Оца који није од овога света.

Ово тумачење је неисправно и супротно стварности, јер је Исус, нека је мир на њега, доиста био од овога света. На њихов коментар се одговара двојако:

Прво:

Овај коментар се не слаже ни с разумским, нити јасним традиционалним доказима.

Друго:

Исте речи је Исус, нека је мир на њега, рекао и за своје ученике, у Јовановом Јеванђељу (15:19):

„Кад бисте били од света, онда би свет своје љубио; а како нисте од света, него вас ја од света избрах, зато мрзи на вас свет.“

"(14) Ја им дадох реч Твоју; и свет омрзну на њих, јер нису од света, као и ја што нисам од света. (16) Од света нису, као ни ја што нисам од света." (17:14,16)

Исус нека је мир на њега, се у овим редовима, изједначује са својим ученицима у неприпадању овом свету.

Ако овај говор чини нужним боголикошћу Исуса, нека је мир на њега, као што они мисле, онда и сви његови ученици морају бити божанства. Пошто хришћани негирају божанску природу његових ученика, то јасно потврђује неоснованост овог њиховог коментара. Тачно је то да Исус, нека је на њега мир, и његови ученици нису били од ученика ниског дуњалучког света, него су били ученици оног другог света (након смрти), јер су трагали за Божијим задовољством. Ова метафора је раширена у многим језицима. Тако се за испоснике и добре људе каже: "Они, заиста, нису од овога света".

Њихов трећи доказ:

Тврдња да су Исус, нека је на њега мир, и "Отац" једно.

Те Исусове речи се налазе у Јеванђељу по Јовану (10:30):

„Ја и Отац једно смо.“

Овај говор, по њиховом мишљењу, указује на Исусово сједињење с Богом, што га чини Богом попут њега.

Ово тумачење је, такође, неисправно из два разлога:

Први разлог:

Исус је, и по њиховом мишљењу, човек са душом која је у стању да говори, али он није сједињен с Богом у смислу његове људскости, него кажу да је с Богом сједињена његова божанска, а не људска природа. Међутим, пошто они под именом Исус, нека је мир на њега, подразумевају и његову божанску и људску природу, пада њихов претходни коментар.

Други разлог:

Сличан говор се односи и на апостоле. У Јванђелју по Јовану (17:21-23) се каже:

„(21) Да сви једно буду, као Ти, Оче, што си у мени и ја у Теби; да и они у нама једно буду, да и свет верује да си ме Ти послао. (22) И славу коју си ми дао ја дадох њима, да буду једно као ми што смо једно. (23) Ја у њима и Ти у мени: да буду сасвим уједно, и да позна свет да си ме Ти послао и да си имао љубав к њима као и к мени што си љубав имао.“

Наведене речи у овим одломцима говоре о његовом сједињењу с Богом и њиховом међусобном сједињењу. И као што је јасно да њихово међусобно сједињење није стварно, тако је очито да и Исусово сједињење с Богом није стварно. А исправно значење сједињења у овом случају је „покоравање одредбама Узвишеног Бога и чињење добрих дела“. У томе се изједначују Исус, нека је мир на њега, његови ученици и сви верници. Разлика је само у снази вере и њеној слабости. Исусова, нека је на њега мир, покорност и савршеност у обожавању Бога је, без сумње, већа од покорности његових ученика, а под сједињењем се овде подразумева истоветност њихових жеља и њиховог учења. Они су као један у

покорности Богу и извршавању Његових наредби и љубави према Њему. И као што се не мисли на телесно сједињење једних с другима или с Исусом, исто се тако не мисли на сједињење Исуса, нека је мир на њега, с Божијим бићем у дословном смислу.

Њихов четврти доказ:

Тврдња да је виђење Исуса, нека је на њега мир, исто што и виђење Бога, јер је он у Оцу, а Отац у њему. У Јовановом Јеванђељу (14:9-10) се каже:

„(9) Исус му рече: Толико сам време с вама и ниси ме познао, Филипе? Који виде мене, виде Оца; па како ти говориш: Покажи нам Оца? (10) Зар не верујеш да сам ја у Оцу и Отац у мени? Речи које вам ја говорим не говорим од себе; него Отац који стоји у мени Он твори дела.“

И овај говор је, према њима, доказ Исусове боголикости, јер је виђење њега истовремено и виђење Бога који опстоји у њему.

И ово је неосновано због следеће две чињенице:

Прва чињеница:

Видети Бога на овоме свету је немогуће по слову њихових посланица. Виђење Исуса није исто што и виђење Бога. Они виђење коментаришу спознајом. Спознавање Исуса, нека је мир на њега, у телесном смислу, такође, не значи сједињење. Тачно је једино то, да онај ко је видео дела која Исус, нека је мир на њега, ради исто је као да је видео и Божија дела, јер су се она десила по Његовом наређењу и Његовој вољи.

Друга чињеница:

Исти говор се односи и на апостоле. У Јовановом Јеванђељу (14:20) се каже:

„У онај ћете ви дан дознати да сам ја у Оцу свом, и ви у мени, и ја у вама.“

У Јовановом Јеванђељу (17:21) стоји:

„Да сви једно буду, као Ти, Оче, што си у мени и ја у Теби; да и они у нама једно буду, да и свет верује да си ме Ти послао.“

У Првој Павловој посланици Коринћанима (6:19) пише:

„Или не знате да су тела ваша црква Светог Духа који живи у вама, ког имате од Бога, и нисте своји?“

А у Другој Павловој посланици Коринћанима (6:16) пише:

Или како се удара црква Божја с идолима? Јер сте ви цркве Бога Живога, као што рече Бог: Уселићу се у њих, и живећу у њима, и бићу им Бог, и они ће бити мој народ.

У Павловој посланици Ефесцима (4:6) се каже:

„Један Бог и Отац свих, који је над свима, и кроза све, и у свима нама.“

Када би ове речи биле знак утеловљења и потврда Исусове, нека је на њега мир, боголикости, из тога би произашло да су сви његови ученици, сви Корићани и сви Ефесци богови. Прави коментар овим цитатима је: Поменуто утеловљење Бога у некоме; или нечије утеловљење у њему; или утеловљење некога у Исусу; или утеловљење Исуса у њему, значи покоравење наредбама њих двојице. А упознавање Исуса и покоравање њему, је на истом ступњу као и

уознавање Бога и покоравање Њему, јер је Бог тај који је послао Исуса да достави Његову објаву.

Племенити читаоче!

Знај да је навођење претходних цитата с претпоставком да су исправни; само ради указивања на нужност доказивања неоснованости њихових коментара у проглашавању Исуса, нека је мир на њега, Богом. Ми муслимани никако не верујемо да је оно што се наводи у Јеванђељима Исусов говор или говор његових ученика, јер се ланцима преносиоца - свих њихових књига па и четири Јеванђеља - замео сваки траг.

Наше исламско веровање је да су Исус, нека је мир на њега, и његови ученици чисти од тих неверничких идеологија.

Сведочимо да је само Један Бог и да нема ортака, да је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, Његов роб и посланик, и да је Исус, нека је мир на њега, такође, Божији роб и посланик, а Исусови ученици су његови изасланици.

ТРЕЋИ ДЕО

Доказ да је Кур'ан Божији говор и наднаравно дело и отклањање сумњи које су о Кур'ану и часним веровесничким хадисима⁴⁴ (казивањима) изнели свештеници.

Ова глава има два поглавља:

Прво поглавље: Чињенице које указују да је Часни Кур'ан говор Узвишеног Бога, и одстрањивање сумњи које су о њему изнели свештеници.

Друго поглавље: Неоснованост тобожњих сумњи које свештеници износе о веровесничким хадисима (казивањима).

Прво поглавље

⁴⁴ Оно што је Божији посланик Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, радио, препоручио или шутњом одобрио, а овде се обично мисли на његове речи.

Чињенице које указују да је Часни Кур'ан говор Узвишеног Бога, и одстрањивање сумњи које су о њему изнели свештеници.

Прва чињеница:

Кур'ан је објављен високим књижевним стилем. Њему у арапском језику не постоји ништа слично и сва стилистика за њим заостаје. А то је исказивање одређеног садржаја, у одговарајућој ситуацији, задивљујућим језичким изразом, без мањкавости или вишка у објашњавању. Тај величанствени ступањ књижевног изражавања се огледа у неколико аспеката:

Први аспект:

Речитост арапских писаца и песника се већином огледа у призорима које они виде, као што су: опис деве, коња, слушкиње, краља, рата или препада. Њихова књижевност се развијала у тој сфери, јер је природа већине људи томе тежила. И када се у стилу писца или песника појави леп језички израз, они који долазе после њега га, већином, опонашају, дорађујући неке његове аспекте. Међутим, Часни Кур'ан се не ограничава на ове ствари, а у њему

се, и поред тога, налази књижевност какву Арапи никада нису срочили у свом говору.

Други аспект:

Књижевност Арапа у разноврсним гранама и темама преплављују лажи, тако да је речено: "Најбоље песништво је оно у коме има највише лажи". Међутим, Кур'ан је дошао с врхунском књижевношћу коју у целости прожима само сушта истина и у којој уопште не постоји лаж.

Трећи аспект:

Од читаве песме, песнику се само један или два стиха убрајају у врхунско књижевно остварење, док се остатак не убраја у лепи књижевни израз, што није случај са Часним Кур'аном. Он је читав на врхунцу књижевног изражавања. Сва створења пред таквим лепим изразом остају немоћна. И онај ко зналачки ишчита поглавље "Јосиф" и казивање о њему (нека је мир на њега), не скрива му се, иако је дуга, врхунска лепота њеног књижевног стила.

Четврти аспект:

Када песник или писац понови садржај или причу, његов поновљени говор није као први, док се кур'ански садржаји, у казивањима о веровесницима понављају, при чему су и прве и друге ситуције; и прописи и божански описи, надахнути. У њему се преплићу различити сажети језички изрази са опширним казивањима и скривеност са директним обраћањем, али су његови садржаји и поред тога врхунски лепо срочени и у њима се назире савршена хармонија.

Пети аспект:

Часни Кур'ан садржи наредбе и забране; облигатност извршавања верских обреда и забране неваљалих и одвратних дела; подстицање на племенити морал и давање преваге Ономе над Овим светом. Све је то исказано префињеним књижевним стилем, иако се зна да је све то веома тешко срочити на тако леп начин. Јер, ако се од врсног писца или речитог песника затражи да, лепим и префињеним књижевним стилем који садржи дивне алегорије и прецизне метафоре, напише само неколико правних и верских питања, јасно ће до изражаја доћи његова немоћ.

Шести аспект:

Стил сваког песника је добар у једној области, а слаб у другој. А Часни Кур'ан је савршено срочен и повезан у свим ситуацијама: и када бодри и када застрашује; и када прети и када саветује, па у свим стањима и областима, радило се о претњи, саветовању или било чему другом.

Ево неколико примера⁴⁵:

Пример бодрења у речима Узвишеног:

"И нико не зна какве их, као награда за оно што су чинили, скривене радости чекају." (Кур'ан, Падање ничице, 17)

Пример застрашивања у речима Узвишеног:

"... па је сваки охоли инација настрадао, - пред њим ће цехеннем (пакао) бити - и он ће бити појен одвратном капљевином, мучиће се да је

⁴⁵ Кур'ан се не може превести, а да не изгуби на квалитету, јер је он Божији говор. Ми овде наводимо преводе кур'анских значења, а то није оно што је Бог објавио. Његова вредност у области књижевности се може сагледати само на језику на коме је објављен, тј. арапском. Зато, нека читаоц не очекује у преводу, који је дело човека, оно што садржи оригинални Божији говор.

прогута, али је никако неће моћи прождрети и смрт ће му са свих страна прилазити, али он неће умрети; њега ће тешка патња чекати." (Кур'ан, Аврам, 15-17)

Пример претње и прекора у говору Узвишеног:

"И све смо према гресима њиховим казнили: на неке ветар, пун песка, послали, а неке страшним гласом уништили; неке у земљу угрели, а неке потопили." (Кур'ан, Паук, 40)

Пример саветовања у речима Узвишеног:

"Зашто они казну Нашу пожурују?! Шта ти мислиш, ако им Ми допуштамо да годинама уживају, и напослетку их снађе оно чиме им се прети..." (Кур'ан, Песници ; 204-207).

Пример описа у Божијем говору:

"Бог зна шта свака жена носи и колико се материце стежу, а колико шире; у Њега све има меру; Он зна невидљиви и видљиви свет..." (Кур'ан, Гром, 8-9).

Седми аспект:

Прелаз из садржаја у садржај и из једне приче у другу, те обједињавање различитих ствари у говору, умањују квалитет речитости и језичку лепоту. А у Часном Кур'ану је чест прелаз из казивања у казивање, из садржаја у садржај. При томе говор садржи наредбу, забрану, обећање, претњу, веру у једног Бога, опис Његових својстава, потврду веровесничких мисија, подстицање, застрашивање и навођење примера. И поред свега тога, веза између његових делова је савршена, а речитост недостижна и ван домаћаја Арапа, тако да су пред њим њихови најречитији умови остали запањени.

Осми аспект:

Садржај Часног Кур'ана је лак, а његова значења су многобројна. Тако, на пример, почетак суре "Сад" говори о:

- неверницима где се застрашују и где им се прети казнама којима су уништени древни народи;
- њиховом неслагању с Мухаммедом, нека су благослов и мир на њега;

- оспоравању његове мисије;
- зачуђености оним са чиме је он дошао;
- сложности њиховог народа у неверству;
- појави завидности у њиховом говору;
- претњама да ће они бити понижени и на овом и будућем свету;
- неверству ишчезлих цивилизација и њиховом уништењу од стране Узвишеног Бога;
- претњи Курејшијама и онима који су као они, казнама каквима су они ранији уништени,
- Мухаммедовој, нека су благослов и мир на њега, стрпљивости на патњама којима је био изложен и утешивањем кроз казивања о ранијим веровесницима.

И све наведено је изречено једноставним и лаким стилем који обједињује многа значења. Тако у речима Узвишеног Бога у поглављу Ел-Бакара, 179:

"У одмазди вам је – опстанак", имамо лак стил са многобројним значењима. У њему је велика књижевна вредност, а истовремено садрже и подударност (симетрију) између два супротна значења: "одмазда и опстанак", као и необичност у приказивању убиства (одмазде) које узрокује пролазност живота његовом заштитом. Ове речи су, у покушају докидања убијања, делотворније од свих раније познатих изјава Арапа, јер су то значење изражавали на следеће начине: "Одмазда према групи значи опстанак за све", "умножите одмазду да би ишчезло убијање", "убијање је негација убијања" Овај њихов последњи говор је најјезгровитији и најлепши. Међутим, кур'анске речи: „У одмазди вам је - опстанак ...“ су стилски упечатљивије од њега у следећем:

1. Речи Узвишеног: "У одмазди вам је - опстанак ..." су концизније од сваког њиховог говора.
2. Њихове речи: "убијање је негација убијања", изискују да постојање нечега буде узроком његовог ишчезнућа, што није случај са Часним

Кур'аном, јер је по њему само једна врста убијања (кисас)⁴⁶ узрок њиховог опстанка.

3. У њиховим најсажетијим и најлепшим речима: "убијање је негација убијања", постоји понављање речи "убијање", што није случај са Часним Кур'аном.
4. Њихове најсажетије и најлепше речи само спречавају убијање, док речи Кур'ана поред спречавања убијања садрже у себи и негацију убијања. Реч "кисас" обједињује оба значења.
5. Њихове најсажетије и најлепше речи указују на тражено, тј. на "живот" који је само последица нечега, тј. негацију живота чини потребном у основи, а живот само њеном последицом. Часни Кур'ан ставља акценат на оно што је у основи тражено, тј. неубијање је последица из које произилази опстанак живота што се, опет, тражи у основи.

⁴⁶ Кисас: Казна коју је Узвишени Аллах прописао за одређена злодела, као што су нпр. намерно неправедно убиство човека и пресецање путева ради гљачке путника..

- б. неправедно убијање је убијање, иако оно није негација убијања и не изискује да се убије само убица, за разлику од Часног Кур'ана који не допушта неправедно убијање и докида убијање тражењем да се убије (кисасом) само убица. Њихов говор је, према томе, испразан, а говор Часног Кур'ана исправан у сваком погледу.

Девети аспект:

"Енергичност и пријатност" су два опречна својства и њихово навођење у свим деловима другог говора је страно и неуобичајено код речитих књижевника. А њихово понављање у свим деловима Часног Кур'ана је доказ његове савршене и неуобичајене књижевне и стилске вредности.

Десети аспект:

Часни Кур'ан садржи све облике лепих књижевних израза: разне врсте потврђивања, поређења, описивања, метафора, затим леп начин доказивања навођењем привидног узрока који садржи духовиту мисао, леп завршетак мисли, лепо прекидање мисли, лепо повезивање мисли, раздвајање и спајање на одговарајућим местима, одсуство

неправилног, усамљеног и нескладног говора који је далеко од употребе у језику, као и разне друге начине књижевног израза. Највећи арапски књижевници и реторичари су се доказали само у једном или два поменута начина књижевног израза и ако би се окушали у неком другом начину језичког изражавања, то им не би пошло за руком и дошла би до изражаја њихова неспособност. Часни Кур'ан, међутим, садржи све наведене гране књижевности.

Десет набројаних аспеката доказују да је Часни Кур'ан на највишем ступњу неуобичајеног књижевног израза са каквим људи не могу доћи, и онај ко познаје језик Арапа и префињене тајне његове књижевности, он познаје и чудесност Часног Кур'ана.

Друга чињеница:

Састав Кур'ана је чудесан. Почети његовог казивања, његови пресеци и завршне речи су саткане необичним стилем, а уз то садржи и прецизна појашњења, бит спознаје, лепоту израза, финоћу алудирања, течност конструкције и исправност редања, чиме су збуњени умови и најречтијих Арапа. У тој особености се крије велика мудрост, јер необјективном пркоснику није остављена сумња да је

Кур'ан украден (преписан), јер овај говор се разликује од њиховог говора и надмашује га, иако књижевник, посматрач или прозиста улаже велики труд у поменутих местима, због којих већином добија похвале или критике. И сваком истакнутом песнику се убраја у грешку ако није на леп начин казао одломак или ако је тај одломак украо од другога.

Арапски прваци, и поред савршеног познавања тајни ораторства и непријатељског односа према Исламу, у стилу Кур'ана и његовом саставу нису пронашли мањкавост нити су његову књижевну вредност успели умањити. Напротив, они су признали да то нису речи обичног говорника нити песма песника, те су га, запањени његовом књижевном вредношћу и лепотом израза, једанпут описали као чаролију, а други пут као измишљотину народа древних. Узвишени Бог нам открива њихове речи у поглављу "Објашњење", 26:

"Не слушајте овај Кур'ан, него правите буку да бисте га надвикали!"

А овако поступа онај ко је остао без текста и ко је запањен. Овом зачуђујућом особеношћу се

потврђује да је Кур'ан чудо на пољу књижевности, језичког израза и лепоте стила.

Арапски књижевници и говорници су били многобројни и познати по великом патриотизму, фанатизму, пожртвованости у натецањима, хвалисавости и заштити племенског порекла. Па како схватити њихово одустајање од једноставне ствари, доношења текста који није дужи од најкраће кур'анске суре. а изабирање тежег, борбе и жртвовања живота и иметака, док их Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, кори и упућује им изазов попут оног у сури (поглављу) Ел-Бекара, 23-24:

"А ако сумњате у оно што објављујемо робу Своме, начините ви једну суру сличну објављеним њему, а позовите и божанства ваша, осим Једнога Бога, ако истину говорите. Па ако не учините, а нећете учинити, онда се чувајте ватре за невернике припремљене..."

Сличан позив се понавља и у сури Јона (ар. Јунус), 38:

"... Реци: 'Па, дајте ви једну суру као што је њему објављена, и кога год хоћете, од оних у које

мимо Бога верујете, у помоћ позовите, ако истину говорите.'"

Сличан захтев се понавља и у поглављу "Ноћно путовање", 88:

"Реци: 'Када би се сви људи и цинови'⁴⁷ удружили да сачине један овакав Кур'ан, они, као што је он, не би сачинили, па макар једни другима помагали.'"

Да су Арапи веровали да је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, у писању Часнога Кур'ана тражио помоћ од других, то су, супростављајући му се, могли урадити и они, јер су му били слични у познавању језика и могућности тражења помоћи од других. Пошто то нису урадили, него су се одлучили на рат и оружану борбу против њега уместо борбе језиком - то је доказ њиховог признања књижевне вредности Кур'ана и њихове неспособни да му се супроставе. Врхунац тога је њихово подвајање на оне који верују да је – Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега, - Кур'ан објављен од стране његовог Господара, и пркосника који су збуњени његовом изванредном књижевном вредношћу. Ово потврђују

⁴⁷ Духовна бића створена од ватре. Од њих је Сотона.

вести које преноси Велид син Ел-Мугира⁴⁸, 'Утбе син Ар-Рабиа' и остали.

Трећа чињеница:

Кур'ан садржи вести о догађајима који ће се десити у будућности, а који су се догодили управо онако како су најављени, у што спадају:

1. Речи Узвишеног у сури "Победа", 27:

"... сигурно ћете у Часни храм ући безбедни - а ако Бог буде хтео, неки обрезаних глава, а неки подрезаних коса, без страха", су се потпуно обистиниле.

⁴⁸ Ел-Велид ибн Ел-Мугире: (530-622), у предисламско доба је био судија, и један од најугледнијих Курејшија. Није конзумирао алкохол. Када се појавио ислам он је био у дубокој старости. Против ислама се борио свом снагом. Када је чуо Божије речи (сура Ен-Нахл, 95.), изразио се похвално о Кур'ану, описујући његове лепоте, да би, након што га је укорио Ебу Цехл, говорећи да је то дело песника, рекао: "Не, Бога ми, нико од вас не зна боље песништво од мене." Затим је сабрао идолопоклонике како би, пред ходочашће, ујединио њихово мишљење по том питању. Предложили су да Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, назову испосником, луђаком, врачом, песником. Он је све те предлоге оспорио, говорећи да су неосновани. Упитали су га, а шта да, онда, кажемо? Онда се замислио и рекао је да је најбоље да кажу да је врач који прави раздор меду људима. Потом су дочекивали људе на улазу у Меку и упозоравали их на опасност од врача који се појавио у Меки. Дакле, Ел-Велид (нека је проклет) је знао истину, али је није хтео прихватити. Због њега је Бог објавио ајете (11-30), суре Ел-Медесир), којима му се прети Жестоком казном.

2. Речи Узвишеног у сури "Светлост", 55:

„Бог обећава да ће оне међу вама који боду веровали и добра дела чинили сигурно намесницима на Земљи поставили, као што је поставио намесницима оне пре њих, и да ће им зацело веру њихову учврстити, ону коју им Он жели, и да ће им сигурно страх безбедношћу заменити; они ће се само Мени клањати, и неће Мени друге равним сматрати.“

Узвишени Бог је Своје обећање испунио. Учврстио је веру муслимана још за живота Посланика, нека су благослов и мир на њега. Њена стабилност се повећала у време првог халифе Ебу Бекра Ес-Сидика, затим у време 'Умера сина Ел-Хаттаба, Бог био задовољан њима, путем великих освајачких похода. Учвршћивање те вере се наставило у време 'Усмана сина Аффана, када муслимани освајају земље и на истоку и на западу. И није протекла ни четвртина века након смрти Посланика, нека су благослов и мир на њега, а Божија вера је победила све остале вере, а муслимани су се клањали Богу, сигурни и сваког страха лишени.

3. Речи Узвишеног у сури "Победа", 16:

"Бићете позвани да се борите против народа веома храброг и моћног, све док се не покори", су се, такође, обистиниле.

4. Божије речи у сури "Помоћ", 1-2:

"Када Божија помоћ и победа дођу, и видиш људе како у скупинама у Божију веру улазе", су се, такође, обистиниле онако како су и најављене, када је, осме године по хиџретском календару ослобођена часна Мекка. Људи су тада у Божију веру улазили у скупинама.

5. Божије обећање Посланику, нека су благослов и мир на њега, у сури "Трпеза", 67:

"...а Бог ће те од људи штитити", се остварило и поред мноштва оних који су му хтели наудити. Узвишени Бог га је, све до његовог пресељења с овог света штитио од људи.

6. У том контексту су и Божије речи у поглављу "Византинци", 2-6:

"(2) Византинци су побеђени. (3) У сусједној земљи, али они ће, после пораза свога, сигурно победити. (4) за неколико година - пре или после,

**Божија је одлука и тада ће се верници радовати⁴⁹
(5) Божијој помоћи, - Он помаже коме хоће, Он је
Силан и Самилостан, - (6) обећање је Божије, а Бог
ће обећање Своје испунити, али већина људи не
зна."**

Божије обећање се испунило. Римљани су,
седам година након властитог пораза, поразили
Персијанце.

7. Погледај, затим, 9. ајет суре Ел-Хиџр

**"Ми, уистину, Кур'ан објављујемо и заиста
ћемо Ми надњим бдети!"**

Тј. Узвишени Бог га чува од искривљавања,
додавања и умањивања. То се, данас, јасно види. И
нека је хвала Богу на тој благодати.

49 Персијанци су победили Римљане у Арапима најближим пределима, тј. у пределима Шама (између Палестине и Јордана). Војска персијског краља Сабуре је присилила бизантиског краља Херкула да потражи уточиште у Костантинополису (данашњем Истамболу), где је био дуго под опсадом. И тада, након тог пораза, 622. године, Узвишени Бог објављује Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега, овај ајет у коме обећава победу Византинцима над Персијанцима, и то у року од 3-9 година. А Бог своје обећање увек испуњава. 627. г. Херкул је добио велику битку против Персијанаца у Ниниви, на обали реке Тигрис, чиме разбија обруч који их је стезао, а 628. г. бива убијен персијски краљ Кисра. Те две земље су у то време биле највеће светске силе.

Сличан му је и 42. ајет суре Фуссилет (Објашњење):

"Лаж јој је страна, било с које стране, она је Објава од Мудрог и хвале Достојнога."⁵⁰

8. У то улазе и Божије речи у сури Ел-Бекара 94-95 које се односе на јевреје:

"(94) Реци: Ако је у Бога Џеннет (Рај) осигуран само за вас, а не и за остали свет, онда ви смрт зажелите, ако истину говорите. (95) А неће је никада зажелити због онога што чине! А Бог добро зна невернике."

Сличне речи се налазе и у сури "Петак":

"(6) Реци: 'О Јевреји, ако тврдите да сте ви од свих људи једини Божији миљеници, онда смрт пожелите.' (7) А због онога што руке њихове чине, неће је никада пожелети, Бог добро зна невернике."

Јевреји су, у то нема сумње, били најжешћи непријатељи Божијег Посланика, нека су благослов и

50 Чист је од свих мањкавости и нико не може умањити његову вредност, укаљати његову чистоћу, нити може доћи с њему сличним. (Ет-Тефсирул Мунир, том 23-24., стр. 241.).

мир на њега, и његови највећи порицатељи, али ниједног од тих потицатеља његово порицање није потакло да каже да жели смрт.

9. У то улазе и речи Узвишеног из суре Ел-Бакара:

"(23) А ако сумњате у оно што објављујемо робу Своме, начините ви једну суру (поглавље) сличну објављеним њему, а позовите и божанства ваша, осим Аллаха (Бога), ако истину говорите. (24) Па ако не учините, а нећете учинити, онда се чувајте ватре за невернике припремљене, чије ће гориво бити људи и камење." И обећање се испунило.

Од времена Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, када су арапски идолопоклоници били ревносни у покушају рушења његове мисије па до данас, успркос многобројним изазовима, нико није написао нешто слично Кур'ану. И не само то, већ није могао донети ни најкраћи текст сличан кур'анској сури.

Претходне вести, као и њима сличне које налазимо у Часноме Кур'ану, јасно указују да је Он говор Узвишеног Бога, јер Божији закон се спроводи,

и када би онај ко тврди да је веровесник слагао на Бога, та његова вест се, на послетку, не би показала истинитом. Напротив. Бог би је разоткрио и обелоданио људима.

Четврта чињеница:

Часни Кур'ан доноси вести о уништеним древним цивилизацијама. А познато је да Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, није знао ни да чита ни да пише. Није с учењацима радио у школама, одрастао је у народу који је обожавао идоле, није знао да пише, није владао ни једном науком, и није никада изашао ван тог народа како би од других учио. Међутим, Часни Кур'ан се поред тога разликује од раније објављених књига у објашњавању неких казивања и стања. Та разлика је намерна, јер треба обзнанити истину коју су искривили следбеници ранијих књига који су загубили њихове оригинале. Књиге које они поседују немају целовит ланац преносиоаца, нити својство објаве и надахнућа. У сури "Мрав" Узвишени каже:

"(76) Овај Кур'ан синовима Исраиловим казује највише о ономе у чему се они разилазе."

Пета чињеница:

Кур'ан је разоткривао планове дволичњака када су у тајности сплеткарили. Узвишени Бог је о свему подробно обавештавао Свога Посланика. У свему томе су налазили само сушту истину. Кур'анска казивања о себи нису могли оспорити. Исти је случај и с разоткривањем скривених јеврејских осећања и ситуација кроз које су пролазили.

Шеста чињеница:

У Часном Кур'ану се, делимично или целовито, наводе научне чињенице о којима Арапи и Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, нису ништа знали. У њему су науке о законима, указивања на путеве који воде ка разумским доказима, одговори залуталима, животописи, савети, мудрости, поуке, казивања о будућем свету и леви прописи о понашању. Из Часног Кур'ана проистичу многе науке од којих су најважније: наука о идеологијама и верама, наука о шериатским знањима и прописима и знање о моралу и понашању.

Седма чињеница:

Чињеница је да је Кур'ан, иако велик и прожет многим наукама, чист од противречности и међусобних опречности, а да је овај Кур'ан дело неког

другог мимо Бога, у њему би се, без сумње, нашле контрадикторности, јер велика књига од тога није поштеђена. Пошто у њему не постоји ни најмања противречност, јасно и без сумње знамо да је он говор Узвишеног Бога, као што се наводи у сури "Ан-Ниса":

"(82) А зашто они не размисле о Кур'ану? Да је он од неког другог, а не од Бога, сигурно би у њему нашли многе противречности."

На ових седам ствари указују речи Узвишеног у сури "Ел- Фуркан":

"(6)...Објављује их Онај коме су познате тајне небеса и Земље..."

Његова књижевна вредност, запањујући стил, казивање о тајанственом свету, обухватање разних знаности и чистоћа од противречја и опречности, иако је обимна књига, не може бити ништа друго до објава Онога чијем знању не промиче ни један атом на небесима и Земљи.

Осма чињеница:

Часни Кур'ан је трајно чудо које се ишчитава у свим крајевима света, јер се Узвишени Бог обавезео

да ће га сачувати, за разлику од наднаравних дела ранијих веровесника која су била привремена и делотворна током њиховог живота, а нестајала са њиховом смрћу. Наднаравност Часног Кур'ана је трајна, и вредност јој је неумањена од његовог објављивања до данашњег дана. Његови докази и данас плене и освајају, а његово оспоравање је апсурд. Свет је препун пркосника, безбожника и противника у свим сектама и верама, али сви они су немоћни да донесу текст раван најкраћој сури Часнога Кур'ана. И ово наднаравно чудо ће, ако Бог да, остати трајно док постоји овај свет и људи на њему.

Девета чињеница:

Читаоц и слушаоц Кур'ана не осећају досаду. Напротив, свако његово ново ишчитавање увећава љубав према њему, за разлику од свих других говора који, ма како књижевно срочени, замарају слух и њихово вишекратно читање постаје досадно и природи човека одвратно, за разлику од Часног Кур'ана чија се величанственост непрестано показује, а страхопоштовање прати срца његових слушаоца. И ова величанственост и страхопоштовање плене срца и

оних који не знају његова значења и тумачења, па чак и оних који не познају арапски језик.

Десета чињеница:

Текст Часног Кур'ана се памти с великом лакоћом, као што то Узвишени потврђује у 17., 22., 32., и 40. ајету суре "Месећ":

"А Ми смо Кур'ан учинили доступним за памћење (поуку)."

Чак и мала деца, Часни Кур'ан науче напамет, у врло кратком временском периоду. Хафиза (особа која зна цео Кур'ан напамет) Часног Кур'ана има тако много у свим крајевима света, да се, из њиховог памћења може написати цео Кур'ан без грешке и то не само без грешке у речима, него и у вокалима. Истовремено, у читавом хришћанском свету не постоји ни једна особа која зна напамет Јеванђеља, а да не говоримо о књигама Два завета. Та благодат је, очито, дата само Мухаммедовом, нека су благослов и мир на њега, народу и њима објављеној књизи, Часном Кур'ану.

Три питања и одговори на њих

Прво питање: Зашто се чудо веровесника Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, очитује у књижевности?

Одговор: Чуда су се, у свим временима, догађала у ономе што крунише то време, тј. у ономе у чему су људи достигли врхунац, ставши на крајњу границу до које човек може достићи. И када нешто виде ван те границе, знали би да је то од Бога. И када су, нпр. фараонови врачевци у време Мојсија, нека је мир на њега, видели претварање његовог штапа у змију која гута њихове чаролије, знали су да то није вештачки начињена чаролија, већ нешто што излази изван тих оквира. Схватили су да се ради о Божијем, Мојсију датом чуду, па су поверовали у њега и у Онога Ко шаље Мојсија.

У време Исуса је била развијена медицина, и људи су видевши оживљавање мртвог, излечење губавца и од рођења слепог, знали да то није ствар медицине, него чуда која Бог даје Исусу, не би ли поверовали у његово посланство и следили га.

У време Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, је књижевност била на врхунацу свога

успона. Она је са своја два огранка, песништвом и прозом, представљала њихов понос. И када је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, дошао са Кур'аном пред којим су немоћно стајали сви песници и књижевници, одмах су схватили да је то Божије дело и да је онај ко у њега не поверује пркосник и охол.

Друго питање: У чему се крије мудрост поступног и сукцесивног објављивања Кур'ана, а не његовог целовитог објављивања у једној ситуацији?

Одговор: У поступном објављивању Кур'ана се крију многе мудрости, од којих су:

1. Веровесник Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, је послан народу који не зна да чита и да пише, и да им је Кур'ан објављен наједанпут, било би им веома тешко да га запамте напамет и спроведу у дело. Можда би се према њему немарно понашали. Зато је његово поступно објављивање било прикладније, те су га следбеници лакше и поступно учили, подучавали и бележили, а традиција његовог памћења напамет је наставила живети у његовом уммету (народу).

2. Многи кур'ански ајети су објављени поводом одређених догађаја или као решење неких проблема или као одговор на постављено питање или, пак, као објашњење прописа. А да је Кур'ан објављен наједанпут, то се не би догодило. Тако је његово поступно објављивање, везано уз стварне догађаје, остављало далеко дубљи траг у душама, а тиме је и њихов жељени ефекат јасније оствариван.

3. Да је Узвишени Бог објавио Књигу наједанпут, одмах би на плећа верника пала и сва верска задужења (сви практични исламски прописи). Било би им веома тешко спровести их у дело, а нарочито због дерогирајућих и дерогираних ајета. Међутим, пошто је Кур'ан сишао поступно и задужења су долазила поступно, лакше их је било поднети.

4. Објављивање Кур'ана повремено омогућује Божијем Посланику, нека су благослов и мир на њега, да, са времена на време, види анђела Гаврила (ар. Џибрил), што га учвршћује у извршењу мисије и стрпљивости на насиљу које му чини његов народ.

5. Поступно објављивање Часног Кур'ана је јасније указивало на њихову немоћ која је

кулминирала када нису били у стању доћи ни са једним, њему сличним одломком. Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, их је у томе изазивао од самог почетка, и као да им је тај изазов упућивао сваким новим одломком Кур'ана, и када су се у негирању дела Кур'ана показали немоћним, та немоћ је постала очитија и већа пред читавим Кур'аном. То је био јасан доказ да су они, потпуно и у сваком погледу, неспособни да се супроставе Кур'ану и донесу нешто њему слично.

Треће питање: Зашто се теме попут вере у једног јединог Бога, призора Судњег дана и казивања о веровесницима понављају на више места?

Одговор: Постоји неколико разлога за понављање у Кур'ану:

1. Понављање потврђује жељено значење.
2. Величанственост Часног Кур'ана у књижевном и језичком погледу, тј. у области у којој их он позива да га покушају надмашти, се јасније оцртава у казивањима која се, много пута, понављају у разноврсним, скраћеним или опширним, језичким изразима у којима је очуван његов чудесан стил.

Треба ли, дакле, бољи доказ да Кур'ан није људско дело? Књижевници знају да је то ван људске моћи.

3. Противници Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, су му могли рећи: "Јасне књижевне изразе који одговарају овој причи си већ употребио и на том месту не одговарају други". Или, могли су му рећи: "Сваки писац има властити стил у писању и стил једнога не одговара другоме. Неки од њих су вешти у опширном писању, а други у концизном, и слабост у једној врсти не значи и слабост уопштено" Или су, пак, могли рећи: "Круг високог књижевног стила у развојном предочавању приче је ограничен и оно са чиме си ти дошао је сретна подударност." Међутим, њихово понављање у скраћеним и опширним верзијама искључује све њихове приговоре.

4. Веровеснику Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега, је било веома тешко подносити насиље од свог народа, као што то Узвишени истиче у сури "Ел- Хиџр":

"(97) Ми добро знамо да ти је тешко у души због онога што они говоре."

Зато му Бог, да би учврстио његово срце, прича о сличним ситуацијама кроз које су прошли ранији веровесници, у сури "Худ" каже:

"(120) А све ове вести које ти о појединим догађајима о посланицима казујемо зато су да њима срце твоје учврстимо. И у овима дошла ти је права истина, и поука, и верницима опомена."

5. Народи су прихватили ислам, муслимани су подносили злостављања од неверника, а Узвишени Аллах (Бог) је, за сваку ситуацију, од тих казивања објављивао оно што одговара, јер стање претходника је поука каснијим нараштајима или упозорење неверницима. Тако се казивањем, један пут, жели указати на догађаје, да би њено навођење, други пут имало друге циљеве.

Мисионари хришћанства у овом контексту наводе два тобожња доказа против Часног Кур'ана:

Њихов први тобожњи доказ:

"Не слажемо се да је кур'ански израз крајњи, недостижни стилски домет, а када бисмо то и прихватили био би то опет непотпун доказ његове наднаравности, јер је то уочљиво и јасно само ономе

ко савршено добро познаје арапски језик. С друге стране то би значило да би и све остале, високим стилем написане књиге на осталим језицима: грчком, латинском и другим, морале бити од Бога. И могуће је да оне удовољавају заблуделим захтевима и поквареним садржајима, а да ипак буду срочене крајње речитим стилем."

Одговор:

Непризнавање врхунског кур'анског стила јесте само охоло противљење, као што је објашњено у првом и другом делу претходног поглавља.

Њихове речи: "то не може бити јасно никоме осим врсном познаваоцу арапског језика" су истина. Међутим, његово чудо се крије у неспособности најречитијих писаца и песника пред њим. Њихова немоћ је очита и не само да му се нису опирали, него су своју неспособност и признали. Свима који говоре овај језик је то јасно само по себи, а учењаци су то сазнали изучавајући и упознавајући језичке знаности и начине говора. Обичном народу је довољно признање учењака и најречитијих говорника да су немоћни супроставити се Кур'ану и то је и њима довољан доказ, јер ако су учењаци немоћни,

посигурно су немоћни и остали. Неарпским народима је довољно признање немоћи у супростављању Кур'ану од стране Арапа, јер је он објављен на њиховом језику. И то њихово признање им је довољан доказ. Али и у тим неарапским народима, такође, има и добрих познаваоца арапског језика и исламских знаности, па њихово сведочење о високом кур'анском стилу и његовом божанском извору је довољан доказ осталим људима из њихових средина. Ономе ко познаје арапски језик и префињене финесе његовог високог стила је познато чудо Кур'ана и његов величанствени стил којим је објављен. Овим је јасно потврђено да је стил Часног Кур'ана необориво чудо, и савршен, а не мањкав доказ, као што то они желе приказати.

Затим, следбеници ислама не тврде да се чудо Часног Кур'ана крије само у његовом високом стилу, него кажу: "Високи стил Часног Кур'ана је само један од многобројних и непобитних доказа да је Кур'ан говор Узвишеног Бога и ово чудо је очигледно као што је очигледна и немоћ његових противника од времена Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, до данас."

Њихове речи: "... и све остале, високим стилем написане књиге на другим језицима... би морале бити од Бога", су неприхватљиве, јер није утврђен врхунски стил на свим, (у првом и другом делу претходног поглавља) поменути облицима, као ни зато што њихови аутори нису за њих тврдили да су чуда, нити да њима слични аутори не могу написати сличне књиге.

Како свештеници могу иступити с таквим тврдњама када они у страним језицима не праве разлику између мушког и женског рода, једнине, двојине и множине, номинатива, акузатива и генитива, а да и не говоримо о њиховој (не)способности разлучивања књижевнијег од књижевног. То јасно потврђује пример папе Ербанијуса Осмог који наређује надбискупу Сирије Сиркису Ел-Харунију да окупи велики број свештеника, калуђера, учењака и експерата за јеврејски, арапски и грчки језик, ради исправке арапског превода Библије који је био препун грешака. Скуп је, 1625. г., уложио огроман труд на том пројекту, али је, и поред тога у њему остало веома много грешака, па су, у предговору дела били принуђени испричати се за неке погрешке.

Неки одломци се нису уклапали у правила језика, или су му били сушта супротност. Тако се нпр. реч мушког рода нашла на месту речи женског рода, једнина на месту множине, вокал номинатива у имену у коме треба ставити вокални знак акузатива или генитива или, пак, номинативни знак код скраћеног глаголског облика. У извињењу су рекли: "Свети Дух, пространу божанску реч, није желео омеђити уским језичким баријерама и правилима која он прописује. Он нам тајне небеске предочава без освртања на речитост и јасно језичко изражавање."

Њихове речи: "И безвредни захтеви и прљави садржаји се могу исказати јасним и врхунским језичким стилем" не могу се применити над Часним Кур'аном, јер се у њему, од почетка до краја, налазе само величанствени и племенити захтеви и садржаји вредни сваке похвале, попут:

1. Навођења описа Божијег савршенства и негирања несавршених особина које Му се приписују, као што је умор, незнање, насиље и слично.

2. Позив вери у једног јединог Бога и упозорење да се чува од идолатрије и свих врста неверства у које спада и тројство.

3. Помињање веровесника и њихових описа; истицање да су они чисти од идолатрије, неверства и осталих греха; похвално изражавање верника о њима и грдња њихових непријатеља; и потврђивање обавезности вере у све њих, а посебно у Мухаммеда и Исуса, нека су благослов и мир на њих.

4. Обећање да ће коначна победа припасти верницима над неверницима.

5. Помињање будућег света, Џеннета (Рај) и Џехеннема (Пакао), вредновања дела и куђење овог и хвалење вечног живота.

6. Појашњавање дозвољеног и забрањеног, наредби и забрана, прописа везаних за јела и пића, чистоћу, верске обреде, међусобно опхођење, ситуације из приватног живота и др.

7. Подстицања на вољење Бога и Његових следбеника и избегавање развратника и грешника.

8. Указивање на неопходност да се све чини искрено и у име Бога и претња за дела учињена да би се видела или да би се о њима причало.

9. Нужност лепог понашања и његова похвала и осуда лошег понашања, његово грђење и удаљавање од њега.

10. опомена која води ка богобојазности, навраћање на сећање на Бога и на дела која су Њему драга.

Нема сумње да су овакви племенити захтеви достојни хвале и по слову традиције и према разуму. Ови високи захтеви се у Кур'ану понављају ради њиховог утврђивања. А ако су ови племенити и величанствени циљеви лоши, па који су то онда садржаји добри?!

У Часном Кур'ану не постоје ружни садржаји попут оних из два Завета, као што су нпр.:

1. У књизи Постанак (19:30-38) се каже да је Лот, нека је мир на њега, у пијаном стању починио блуд са своје две кћери и да су оне у том блудном чину затрудниле.

2. У другој књизи о Самуилу (11:1-27) се тврди да је Давид, нека је на њега мир, учинио блуд са супругом Урија. Потом је њега на подмукао начин убио да би, затим, њу оженио.

3. У књизи Излазак (32:1-6) се тврди да је Арон, нека је мир на њега, Израелцима направио теле од злата, и да га је заједно с њима обожавао.

4. У Првој књизи о Царевима (11:1-13) се вели да је Соломун, нека је мир на њега, пред крај свога живота напустио своју веру, да је обожавао кипове и да им је саградио храмове.

5. У Првој књизи о Царевима (13:11-30)⁵¹ се истиче да је Божији веровесник који је био у кући

⁵¹ Прва књига о Царевима (13: 11-30): 11. А у Ветиљу живљаше један стари пророк, коме дође син његов и приповеди све што учини пророк Божији онај дан у Ветиљу, и речи које рече цару; и приповедише синови тог пророка оцу свом. 12. А отац им рече: Којим је путем отишао? И показаше синови пут којим отиде човек Божји који беше дошао из земље Јудине. 13. А он рече синовима својим: Осамарите ми магарца. И осамарише му магарца, па уседо на њ. 14. И пође за човеком Божјим, и нађе га а он седи под храстом, па му рече: Јеси ли ти човек Божји што дође из земље Јудине? Он му одговори: Ја сам. 15. А он му рече: Ходи са мном мојој кући да једеш хлеба. 16. Али он одговори: Не могу се вратити с тобом ни ићи с тобом; нити ћу јести хлеба ни пити воде с тобом у овом месту. 17. Јер ми је речено речју Господњом: Не једи хлеба ни пиј воде онде, нити се враћај путем којим отидеш. 18. А он му рече: и ја сам пророк као ти, и анђео Господњи рече ми речју Господњом говорећи: Врати га са собом у своју кућу нека једе хлеба и пије воде. Али му слага. 19. И врати се с њим, па једе хлеба у његовој кући и пи воде.

20. А кад сеђаху за столом, дође реч Господња пророку који га беше вратио; 21. И повика на човека Божјег који беше дошао из земље Јудине, и рече: Овако вели Господ: Што ниси послушао реч Господњу, и ниси држао заповест коју ти је заповедио Господ Бог твој, 22. Него си се вратио и јео хлеба и пио воде на месту за које ти је рекао: Не једи хлеба ни пиј воде; зато неће твоје тело доћи у гроб

пророка слагао на Бога у достављању мисије и да је својом лажи обмануо другог веровесника и тако га бацио у срџбу Господара.

6. У књизи Постанак (38:12-30) пише да је Јуда син Јакова, нека је мир на њега, починио неморалан чин са снахом Тамаром, и да је она из тог чина родила Фереса од којег воде порекло и Давид и Соломун и Исус, нека је мир на све њих, што значи да су сви они деца особе рођене из блуда.

7. У књизи Постанак (35:22) се тврди да је Јаковљев (Израиљев) син Рувим починио блуд с очевом прилежницом Валом и када је за то сазнао Израил њије над њима извршио казну.

твојих отаца. 23. И пошто се пророк ког беше вратио наједе хлеба и пошто се напи, осамари му магарца. 24. А кад отиде, удеси га лав на путу и закла га. И тело његово лежаше на путу и магарац стајаше код њега; такође и лав стајаше код тела. 25. И гле, људи пролазећи видеше тело где лежи на путу и лава где стоји код тела, и дошавши јавише у граду у коме живљаше стари пророк. 26. А кад то чу пророк који га беше вратио с пута, рече: Ово је човек Божији, који не послуша речи Господње, зато га даде Господ лаву да га растргне и усмрти по речи Господњој коју му рече.

27. И рече синовима својим говорећи: Осамарите ми магарца. И осамарише. 28. И отишавши, нађе тело где лежи на путу, и магарца и лава где стоје код тела: Лав не беше изјео тело ни магарца растргао. 29. Тада пророк подиже тело човека Божијег, и метну га на магарца, однесе га натраг, и дође у град стари пророк да га ожали и погребе. 30. И метну тело у свој гроб, и плакаху над њим говорећи: Јаох брате!

8. Према Другој књизи о Самуилу (13:1-39)⁵² Давидов, нека је мир на њега, син Амном је учинио

⁵² Друга књига о Самуилу (13:1-39): 1. А потом се догоди: Авесалом син Давидов имаше лепу сестру по имену Тамару, и замилова је Амном, син Давидов. 2. И тужаше Амном тако да се разболе ради Тамаре сестре своје; јер беше девојка, па се Амному чињаше тешко да јој учини шта. 3. А имаше Амном пријатеља, коме име беше Јонадав син Саме брата Давидовог; и Јонадав беше врлодомишљат. 4. И рече му: Што се тако сушиш, царев сине, од дана на дан? Не би ли ми казао? А Амном му рече: Љубим Тамару сестру Авесалома брата свог. 5. Тада му рече Јонадав: Лези у постељу своју, и учини се болестан; па кад дође отац твој да те види, ти му реци: Нека дође Тамара сестра моја да ме нахрани, и да зготови пред мојим очима јело да гледам, и из њене руке да једем. 6. И Амном леже и учини се болестан; и кад дође цар да га види, рече Амном цару: Нека дође Тамара сестра моја и зготови преда мном два јелца да једем из њене руке. 7. Тада Давид посла к Тамари кући, и поручи јој: Иди у кућу брата свог Амнона и зготови му јело. 8. И Тамара отиде у кућу брата свог Амнона, и он лежаше; и узе брашна и замеси и зготови јело пред њим и скува. 9. Потом узе тавицу и изручи преда њ; али Амном не хте јести, него рече: Кажите нека изиђу сви који су код мене. И изиђоше сви. 10. Тада рече Амном Тамари: Донеси то јело у клет да једем из твоје руке. И Тамара узе јело што беше зготовила, и донесе Амному брату свом у клет. 11. А кад му пружи да једе, он је ухвати и рече јој: Ходи, лези са мном, сестро моја! 12. А она му рече: Не, брате, немој ме осрамотити, јер се тако не ради у Израилу, не чини то безумље. 13. Куда бих ја са срамотом својом? А ти би био као који од најгорих људи у Израилу. Него говори цару; он ме неће теби одрећи. 14. Али је он не хте послушати, него савладавши је осрамоти је и облежа је. 15. А после омрзе на њу Амном веома, па мржња којом мржаше на њу беше већа од љубави којом је пре љубљаше. И рече јој Амном: Устани, одлази. 16. А она му рече: То ће бити веће зло од оног које си ми учинио што ме тераш. Али је он не хте послушати. 17. Него викну момка који га служаше, и рече му: Води ову од мене напоље, и закључај врата за њом. 18. А она имаше на себи шарену хаљину, јер такве хаљине ношаху царске кћери док су девојке. И слуга његов изведе је напоље, и закључа за њом врата. 19. Тада Тамара посу се пепелом по глави и раздре шарену хаљину коју имаше на себи, и метну руку своју на главу, и отиде вичући. 20. А брат њен Авесалом, рече јој: Да није Амном

брат твој био с тобом? Али, сестро моја, ћути, брат ти је, не мисли о том. И тако оста Тамара осамљена у кући брата свог Авесаломе. 21. И цар Давид чувши све ово разгневи се врло. 22. Авесалом пак не говораше с Амноном ни ружно ни лепо; јер Авесалом мржаше на Амнона што му осрамоти сестру Тамару. 23. А после две године кад се стрижаху овце Авесаломове у Вал-Асору, који је код Јефрема, он позва све синове царева. 24. И дође Авесалом к цару и рече му: Ево, сад се стрижу овце служи твом; нека пође цар и слуге његове са слугом својим. 25. Али цар рече Авесалому: Немој, сине, немој да идемо сви, да ти не будемо на теготу. И премда наваљиваше, опет не хте ићи, него га благослови. 26. А Авесалом рече: Кад ти нећеш, а оно нека иде с нама Амнон брат мој. А цар му рече: Што да иде с тобом? 27. Али навали Авесалом на њ, па пусти с њим Амнона и све синове царске. 28. Тада Авесалом заповеди момцима својим говорећи: Пазите, кад се срце Амнону развесели од вина, и ја вам кажем: Убијте Амнона; тада га убијте; не бојте се, јер вам ја заповедам, будите слободни и храбри. 29. И учинише с Амноном слуге Авесаломове како им заповеди Авесалом. Тада усташе сви синови цареви и појашаше сваку своју мазгу и побегоше. 30. А докле још беху на путу, дође глас Давиду да је Авесалом побио све синове царева, да није остао од њих ни један. 31. Тада уставши цар раздре хаљине своје, и леже на земљу, и све слуге његове које стајаху око њега раздреше хаљине своје. 32. А Јонадав син Саме брата Давидовог проговори и рече: Нека не говори господар мој да су побили сву децу, царева синове; погинуо је само Амнон, јер Авесалом беше тако наумио од оног дана кад Амнон осрамоти Тамару сестру његову. 33. Нека дакле цар господар мој не мисли о том у срцу свом говорећи: Сви синови цареви погибоше; јер је само Амнон погинуо. 34. А Авесалом побеже. А момак на стражи подиже очи своје и угледа, а то многи народ иде к њему покрај горе. 35. И Јонадав рече цару: Ево иду синови цареви; као што је казао слуга твој, тако је било. 36. И кад изрече, а то синови цареви дођоше, и подигавши глас свој плакаше; а и цар и све слуге његове плакаше врло. 37. Авесалом пак побеже и отиде к Талмају сину Амијудовом цару гесурском. А Давид плакаше за сином својим сваки дан. 38. А кад Авесалом утече и дође у Гесур, оста онде три године. 39. Потом зајеле цар Давид отићи к Авесалому, јер се утеша за Амноном што погибе.

блуд са својом сестром Тамаром, а њихов отац их није казнио када је за то сазнао.

9. У Јеванђељима: Матејевом (26:14-16), Марковом (14:10-11), Лукином (22:3-6), и Јовановом (18:1-5), се тврди да је Јуда Искариотски, један од дванаест Исусових ученика (апостола), издао Исуса, нека је мир на њега, јеврејима за тридесет дирхема. А хришћани верују да су апостоли веровесници и посланици "разапетог бога".

10. У Јеванђељима: Матејевом (26:57-68), Марковом (14:53-65), Лукином (22:54-71), и Јовановом (18:12-24) се истиче да је поглавар свештенички Кајаф - за којег је Јован тврдио да је веровесник - сматрао Исуса, нека је мир на њега, лажљивцем, занекао га, вређао и наредио да се убије. А Исус, нека је мир на њега, је према њиховом веровању господар и бог Кајафијев, што значи да је веровесник наредио смакнуће свога бога, након што га је сматрао лажљивцем и омаловажавао га.

Ови, и њима слични, огавни садржаји су саставни део њихових искривљених књига. Они су популарни код свештеника и мисионара хришћанства и сматрају их племенитим и величанственим

садржајима. Да су у Часном Кур'ану пронашли слична казивања, можда би га прихватили и признали да је од Бога. Међутим, када то нису у њему пронашли напали су га и оспорили његову веродостоност.

Њихов други тобожњи доказ:

"Кур'ан се, на много места, не слаже са Старим и Новим заветом, па не може бити Божији говор"

Одговор:

За књиге два Завета није доказан утврђен ланац њихових преносиоца који сеже до самих аутора. Затим, доказано је да су те књиге препуне противречности и грешака. У њима је доказана намерна корекција, допуњавањем основног текста или његовим докидањем, изменом реченица или речи. Разликовање Кур'ана од тих њихових књига, на многим местима, није случајно него намерно, како би се уочило да је оно са чиме се Кур'ан не слаже погрешно и искривљено. Ово неслагање не чини Кур'ан мањкавим, него напротив, најјасније указује да је он истина, а да су те књиге погрешне.

Разлике између Часног Кур'ана и два Завета можемо поделити на три дела. Први део се односи на

докинуте прописе, други на поједине ситуације које се наводе у Часном Кур'ану, а не помињу се у два Завета, и трећи на поједине догађаје описане у Часном Кур'ану на другачији начин него што су описани у два Завета. Они у ове три врсте немају никаквог доказа против Кур'ана, због следећег:

Што се тиче дерогираних прописа, већ је у првој глави објашњено да дерогација није присутна само у Часном Кур'ану, него се налази и у ранијим законима. Дерогацију у Тори и Јеванђељу је признао и др Фондер у великом дијалогу са аутором Рахметуллахом, иако ју је пре дијалога категорички оспоравао.

Што се тиче неких догађаја поменутих у Часном Кур'ану, а којих нема у два Завета, они не представљају никакав доказ да Кур'ан није Божији говор, јер и Нови завет наводи догађаје којих нема у Старом завету. И то што их наводи само Нови завет не сматрају његовим недостатком. Ево неких примера за то:

1. У 9. тачци Јудине посланице се наводи:

„А Михаило Арханђел, кад се препираше с ђаволом и говораше за Мојсијево тело, не смеше

проклети суд да изговори, него рече: Господ нека ти запрети.“

И ова препирка се не помиње ни у једној књизи Старог завета.

2. Затим се у Павловој посланици јеврејима (12:21) каже:

„И тако страшно беше оно што се виде да Мојсије рече: Уплашио сам се и дрхћем.“

Мојсијево пењање на брдо Синај и боравак његовог народа у његовом подножју се описује и у књизи Излазак (19:7-25) али у њему нема ове реченице као што је нема ни у једној књизи Старог завета.

3. У Другој Павловој посланици Тимотију (3:8) пише:

„Као што се Јаније и Јамврије противише Мојсију, тако се и ови противе истини, људи изопаченог ума, невешти у вери.“

Прича о Фараоновим чаробњацима се помиње и у седмом пасусу књиге Излазак, али ни у њој, нити

у било којој другој књизи Старог завета се не наводи ова реченица, па чак ни сам траг ових два имена.

4. У Првој Павловој посланици Коринћанима (15:6) стоји:

„А потом Га видеше једном више од пет стотина браће, од којих многи живе и сад, а неки и помреше.“

Овој вести нема трага ни у једном од четири Јеванђеља, као ни у Пророчким књигама иако се Лука убраја у најмарљивије људе у бележењу овако чудних догађаја.

5. У Јеванђељима се уопштено говори о Судњем дану, награди за дела, рају и паклу, међутим, томе нема ни помена у Петокњижју (Пет Мојсијевих књига). Све што се у њима наводи су само овосветска обећања за покорне и овосветске претње за непокорне.

6. У Јеванђељу по Матеју (1:13-15) се у Исусовој лози, после имена Зоровавел наводи девет имена, међутим, та се имена не помињу ни у једној књизи Старог завета.

Оваквих случајева има веома много и тешко их је побројати. Они показују да новине којима се једна књига разликује од раније објављене књиге, која не садржи неке од тих догађаја, не значи да ту нову књигу треба порицати. У противном би се и Јеванђеље морало порећи јер садржи описе којих нема ни у Тори, нити у другим књигама Старог завета. Тачно је то, да стара књига не мора садржавати све што се налази у касније објављеној књизи.

А за напад на Часни Кур'ан због неких његових описа који се разликују од оних из књига оба Завета они, такође, немају основаног доказа, јер огромна неслагања постоје и у самом Старом завету између његових књига, у књигама Новог завета, затим између књига Старог и књига Новог завета, као што смо видели у првој глави. Велика неслагања постоје и између три примерка Торе (јеврејског, самиријског и грчког), и четири верзије Јеванђеља (Матијеве, Маркове, Лукине и Јованове). Свештеници, међутим, пред разликама унутар њихових књига затварају очи, а нападају Часни Кур'ан како би тим сумњичењем одвели неупућене муслимане у заблуду. Кур'ану не штети то што се разликује од њихових књига, зато што је он од њих независна и од Узвишеног Бога је

објављена књига. Напротив, управо то његово разликовање од њих је непобитан доказ његове истинитости и највећи доказ њихове искривљености.

Друго поглавље

Неоснованост тобожњих сумњи које свештеници износе о веровесничким хадисима (цитатима)

Њихова прва сумња:

"Преносиоци Мухаммедових, нека су благослов и мир на њега, речи су његове супруге и родбина, и то њихово сведочење за њега је неприхватљиво."

Одговор:

Исто сумњичење се може упутити и на адресу свештеника. Може се рећи да су описивачи ситуација у којима се налазио Исус, нека је мир на њега, и преносиоци речи које имамо у овим познатим Јеванђељима његови пријатељи и ученици и да те њихове речи нису ваљан доказ његове истинитости. А

ни један од Мухаммедових, нека су благослов и мир на њега, следбеника није претерао као што је, нпр. учинио писац Јеванђеља по Јовану (21:25) који каже:

„А има и друго много што учини Исус, које кад би се редом пописало, ни у сами свет, мислим, не би могле стати написане књиге. Амин.“

Ова изјава је, у то нема сумње, чиста лаж и прљаво песничко претеривање и паметне неће никада одвести таквој вери, али зато може обманути глупе.

Оно што о асхабима (следбеницима и друговима Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега), Бог био задовољан њима, износи секта „Шиити“ није ваљан доказ свештеницима, јер и у хришћанству постоје секте са убеђењима због којих их свештеници проглашавају иноваторским и неверничким. У то спадају њихове тврдње да постоје два бога, бог добра и бог зла, затим да је бог зла дао Мојсију Гору, да је Исус, нека је мир на њега, сишао у Пакао и извадио из њега све зле душе, а у њему оставио душе добрих, да је онај што је разговарао с Мојсијем, нека је мир на њега, и онај који је преварио јеврејске веровеснике био ђаво, затим да су сви веровесници из израелског народа крадљивци и

лопови. Ето таква убеђења имају те иноваторске секте. Хришћани, без сумње, овакве изјаве и безбожна веровања одбацују, и кажу: "Речи ових секти нису доказ против осталих хришћана." Тако и ми кажемо: "Ако речи тих ваших секти нису доказ против вас, онда ни изјаве неких секти које се приписују исламу нису доказ против огромног броја следбеника ислама, нарочито ако се те њихове речи не слажу с текстом Часног Кур'ана и речима неких чланова Посланикове, нека су благослов и мир на њега, породице. У Часном Кур'ану је много ајета (одломака) који јасно казују да асхаби (следбеници) никада нису изrekli нешто што би их извело из оквира ислама и што би их одвело у неверство. Ево неких од њих:

1. Узвишени Бог у сури "Покајање", 100. ајет каже:

"Бог је задовољан првим муслиманима, мухацирима и енсаријама и свим онима који их следе добра дела чинећи, а и они су задовољни Њиме; за њих је Он припремио рајске баште кроз које реке теку, и они ће вечно и заувек у њима боравити. То је велики успех."

Узвишени Бог је обрадовао прве муслимане, мухацире⁵³ и енсарије⁵⁴ Својим задовољством и вечним боравком у Рају. А у прве се муслимане, несумњиво, убрајају Ебу Бекр, Омер, Осман и Алија, нека је Божије задовољство на њих. Дакле, постоји јасан доказ да су обрадовани Божијим задовољством и Његовим наградама, као што постоје јасни докази да су на исправан начин дошли на власт и владали. Зато су речи критичара о праву 'Алије, неприхватљиве, као што су неприхватљиве и критике о праву преостале тројице. Критике те врсте не стоје када су у питању ови, или било који други од асхаба.

2.Узвишени Бог у сури "Покајање" (20-22) каже:

"У већој су части код Бога они који верују и који се исељавају и који се боре на Божијем путу залажући иметке своје и животе своје; они ће

⁵³ Онај ко се, у име Бога, исели да би сачувао исправну веру. Овде се мисли на муслимане Меке који су се 622. год. преселили из родне Меке у Медину остављајући куће, иметке, породице, и све што им је било драго и мило, само зато да би сачували и другима пренели Божију веру ислам.

⁵⁴ Онај ко дочека мухацира, подели са њим залогај иако је и њему потребан, и да му смештај. У овом случају се мисли на становнике Медине који су дочекали посланика Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, и муслимане поделивши с њима своје иметке и куће.

постићи што желе. Господар њихов им шаље радосне вести да ће им милостив и благонаклон бити и да ће их у рајске баште увести, у којима ће непрекидно уживати, вечно и заувек ће у њима боравити. Уистину, код Бога је награда велика."

Узвишени Бог рече да велика част припада верницима који су се иселили и који су се борили на Његовом путу залажући иметке своје и животе своје, и да ће они постићи што желе. Он им шаље радосне вести, истичући да ће према њима бити милостив и да ће их увести у рајске баште, у којима ће вечно уживати. А нема сумње у то да су се четворица првих халифа иселили и на Божијем путу залажући иметке своје и животе своје борили. Њихов успех, вест којом су обрадовани, као и исправност њихове владавине су јасно потврђени. И то је код њих, као и код преосталих асхаба, нека је Бог задовољан њима, неоспорно, тако да ту не постоји могућност критике.

3. Узвишени Бог у сури "Покајање" (88-89) каже:

"Али, Посланик и они који с њим верују боре се залажући иметке своје и животе своје. Њима ће свако добро припасти и они ће оно што

желе остварити. Бог им је припремио рајске баште кроз које реке теку, у којима ће вечно боравити. То је велики успех!"

И ето тако Узвишени Бог обрадова асхабе који вероваше и који се борише уз Посланика, нека су благослов и мир на њега. Обећа им свако добро, успех и вечни боравак у Рају. И четворица првих халифа су, без сумње, верници, који су се борили уз Посланика, нека су благослов и мир на њега, па и они спадају у оне којима је обећано свако добро, успех и вечни боравак у Рају, па је у погледу њих и осталих асхаба свака критика неоснована.

Узвишени Бог у сури "Ходочашће", 41. ајет, каже:

"Оне који ће, ако им дамо власт на Земљи, молитву обављати и милостињу удељивати и који ће тражити да се чине добра дела, а одвраћати од неваљалих а Богу се на крају све враћа."

Ето тако су описани исељеници, "који су ни криви ни дужни из завичаја свога прогнани", а који се помињу у 40. ајету ове суре.

Описујући те исељенике, Узвишени Бог истиче да су то они који ће када им се да власт на Земљи, радити четири ствари: молитву (намаз) ће обављати, милостињу ће удељивати, тражиће да се чине добра дела и одвраћаће од неваљалих дела. Нико не сумња у то да је, четворици првих халифа, управо Узвишени Бог дао власт, да се баш у њихово време ислам проширио, да се претходни кур'ански описи (четири ствари) односи и на њих. Доказано је да су били на исправном путу, путу којим је Узвишени Бог задовољан и да су следбеници и пријатељи Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега.

5. Узвишени Бог у сури "Светлост", 55 каже:

„Бог обећава да ће оне међу вама који буду веровали и добра дела чинили сигурно намесницима на Земљи поставити, као што је поставио намесницима оне пре њих, и да ће им засигурно веру њихову учврстити, ону коју им Он жели, и да ће им сигурно страх безбедношћу заменити; они ће се само Мени клањати, и неће мени друге равним сматрати. А они који после тога буду незахвални они су прави грешници.“

Порука је упућена верницима присутним у време њене објаве. Реч "поставити намесницима" упућује на то да ће се обећање испунити након Посланика, нека су благослов и мир на њега, а познато је да је он последњи Божији посланик, после којег нема посланика, што значи да се израз "поставити намесницима" односи на четворицу халифа после Посланика, нека су благослов и мир на њега. Све заменице у овом ајету се односе на њих и дошле су у множини, а стварна множина се не користи за број мањи од три . Тако се долази до закључка да број имама и владара којима је обећана власт није мањи од три.

Речи Узвишеног: "Засигурно ћемо веру њихову учврстити", представљају обећање да ће постићи велику власт, величину и ауторитет у свету. Данас нико не сумња у то да се ово обећање испунило у случају прве тројице халифа: Ебу Бек- ра, 'Омера и 'Османа, нека је Бог задовољан њима.

А речи Узвишеног: "И учврстити веру њихову коју им Он жели", указују да је Узвишени Бог задовољан вером која ће се појавити и победити у њихово време.

Затим речи Узвишеног: "И Ми ћемо им сигурно страх безбедношћу заменити", садрже обећање да ће људи у време њихове владавине бити сигурни и страха лишени. Да се то обећање испунило у време прве тројице халифа, у то нико не сумња.

Божије речи: "Они ће се само Мени клањати, и неће Мени друге равним сматрати", говоре да ће људи у њихово време бити верници, а не идолопоклоници.

И тако је овај ајет доказ легитимности вођства прве четворице халифа, а нарочито прве тројице: Ебу Бекра, 'Омера и 'Османа, јер су се, управо за време њихове владавине десила велика освајања, држава се усталилила, вера учврстила, а сигурност која је владала у њихово време није постојала у време 'Алије, нека је Бог задовољан свима њима. Тако је доказано да су шитска оптуживања прве тројице халифа и њихових следбеника, неистините и у супротности с текстом Часног Кур'ана. На њих се не осврће и оне нису доказ против већине следбеника ислама.

6. Узвишени Бог у сури "Победа", 26 каже:

"Кад су неверници срца своја пунили жаром, жаром паганским, Бог је спустио смиреност Своју на Посланика Свога и на вернике

и обавезао их да испуњавају оно због чега ће постати прави верници, - а они јесу најпречи и најдостојнији за то а Бог све зна."

Затим у 29. ајету ове суре каже:

"Мухаммед је Божији посланик, а његови следбеници су строги према неверницима, а самилосни међу собом; видиш их како се клањају и лицем на тле падају желећи Божију награду."

Узвишени Бог за следбенике Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, тврди да су верници, да смиреност коју је спустио деле с Послаником, да су најпречи и најдостојнији да се помену по добру, да је свако добро нераздвојно од њих. Затим их хвали, истичући да су строги према неверницима, а самилосни међу собом и да се клањају и лицем на тле падају, желећи Божију награду и Његово задовољство. Прва четири владара су следбеници Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, и на њих се односи овај опис и похвала. Ко о њима или онима који су их следили има другачије мишљење, заиста, греши и његово убеђење је неисправно и опречно тексту Часног Кур'ана.

7. Узвишени Бог у сури "Собе", 7. ајет каже:

"... али, Бог је вама право веровање омилио и у срцима вашим га лепим приказао, а незахвалност и раскалашеност и непослушност вам омразио. Такви су на правом путу."

Из овог ајета се разуме да су следбеници Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, волели веру, мрзили незахвалност, раскалашеност и непослушност и да су били на правом путу. Ко о њима има другачије мишљење греши и оно се не слаже с Часним Кур'аном.

8. Узвишени Бог у сури "Прогонство", 8-9 каже:

"И сиромашним мухацирима који су из родног краја свога протерани и имовине своје лишени, који желе да Божију милост и наклоност стекну, и Бога и Посланика Његовог помогну, то су, заиста, прави верници и онима који су Медину за живљење изабрали и домом праве вере још пре њих је учинили; они воле оне који им се досељавају и у грудима својим никакву тегобу, зато што им се даје, не осећају, и више воле њима него себи, мада им је и самима потребно. А онима који се сачувају похлепе, они ће сигурно успети."

Узвишени Бог хвали мухацире-исељенике истичући да се нису иселили ради овосветских добара, него из жеље да Божију милост и наклоност стекну, Његову веру и Посланика помогну и да су били искрени у речима и у делима. Потом хвали енсарије који воле мухацире који им се досељавају, који се веселе када неко добро задеси мухацире и који више воле њима него себи, мада им је и самима потребно.

Ови описи, без сумње, указују на савршену веру. Узвишени Бог сведочи да су искрени. Они су Ебу Бекру, нека је Бог задовољан њим, говорили: "О халифо (намесниче) Божијег Посланика". Те речи су говорили искрено. Зато треба искрено признати легитимитет његове владавине. Ко о њему, или о мухацирима и енсаријама другачије суди његов суд је погрешан, а идеја лоша и опречна Часном Кур'ану.

9. Узвишени Бог у сури "Амрамова породица", 110 каже:

"Ви сте народ најбољи од свих који се икада појавио: тражите да се чине добра дела, а од неваљалих одвраћате, и у Бога верујете."

Узвишени Бог хвали пријатеље и следбенике Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, говорећи да они наређују чињење добрих дела, да одвраћају од неваљалих и да верују у Бога. И четворица халифа (намесника) се, без сумње, убрајају у њих. И онај ко о њима мисли другачије је грешник и отворено се супроставља Часном Кур'ану.

Неколико изјава имама (верских вођа) из породице Алије, нека је Бог задовољан њим

1. У књизи "Нехџул белага" која је опште прихваћена код шита стоје 'Алијине речи: "Дивна ли је та и та особа (а у другој предаји: вредан ли је тај и тај):

1. Исправио је криво,
2. Излечио болесно,
3. Успоставио Суннет (праксу Посланика, нека су благослов и мир на њега),
4. Оставио новотарије,
5. Одселио чисте одеће,

6. Са мало недостатака,
7. Чинио је добро,
8. Клонио се зла,
9. Непрестано је био Богу покоран,
10. И истински се бојао Бога."

Према мишљењу већине коментатора (а међу њима и шиитског правника Кемалуддина Ел-Бахранија овај се опис односи на Ебу Бекра. Међутим, неки сматрају да се односи на 'Омера. 'Алија је навео десет особина за Ебу Бекра или, пак, 'Омера. И када их је 'Алија, након њихове смрти, овако описао, онда се уопште не може поставити питање легитимитета њихове владавине после смрти Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега.

Од изјава 'Алије о Ебу Бекру и 'Омеру које износе неки коментатори књиге "Нехџул-белага" је и ова: "Тако ми Бога, њихово место у исламу је величанствено. Ако их задеси некаква несрећа, задесила је и сам ислам. Нека их прати Божија милост и нека их најлепшом наградом награди за све што су радили."

2. У књизи "Кешфул-гумме" коју је написао један од великана шитске секте исна ашерије се наводе речи 'Алије ибн И'са Ел- Ердебила , стоји: "Упитан је Имам Ебу Џа'фер (Мухаммед Ел- Бакир) да ли је дозвољено украшавање сабље? Одговорио је: Да, украшавао ју је и Ебу Бекр Ес-Сиддик (искрени). Преносилац додаде: "Зар тако? Имам је скочио са свога места и повикао: Да, Ес-Сиддик! Да Ес-Сиддик! Да Ес-Сиддик! И онај ко за њега не каже: 'Ес-Сиддик' (искрени), да Бог да му Бог не примио дела ни на овоме ни на ономе свету."

Аутор књиге "Ел-Фусулул-мухимме" Мухаммед ибн Ел-Хасан Ел-Хурр Ел-Амили, један од истакнутих учењака шитске секте исна ашерије, преноси да су неки људи говорили лоше о Ебу Бекру, 'Омеру и 'Осману, па им је Ебу Џа'фер Мухаммед Ел-Бакир рекао: 'Реците ми јесте ли ви: "... Мухацири који су из родног краја свога протерани и имовине своје лишени, који желе да Божију милост и наклоност стекну, и Бога и Посланика Његова помогну'? Одговорише: 'Не, нисмо'. А јесте ли: 'Они који су Медину за живљење изабрали и домом праве вере још пре њих је учинили; који воле оне који им се досељавају'? Одговорише: 'Не, нисмо.' Он им затим рече: 'Ви сте, доиста, далеко од тога да будете у једној

од ове две групе, а ја сведочим да нисте ни од оних за које Узвишени Бог каже: **'Они који после њих долазе - говоре: 'Господару наш, опрости нама и браћи нашој која су нас у вери претекла и не допусти да у срцима нашим буде имало злобе према верницима; Господару наш, ти си, заиста, добар и милостив'!**"

Речима Ебу Џа'фер Мухаммед Ал-Бакира (нека му Узвишени Бог Своју милост подари) је утврђено да је Ебу Бекр Ес-Сиддик, нека је Бог задовољан њим, достојан надимка "Ес-Сиддик" (искрени) јер је, уистину, био поуздан, искрен и праведан, и да је онај ко то оспорава лажац и на овоме и на будућем свету. А онај ко лоше говори о Ес-Сиддику, 'Омеру Ел-Фаруку и 'Осману Зун Нурејну, нека је Бог задовољан свима њима, не спада у скупину муслимана које је Узвишени Бог похвалио. Нека нас Бог сачува од ружног мишљења о асхабима (следбеницима) и молимо Га да са овог света одселимо са љубављу према њима. Амин.

Њихова друга сумња:

"Аутори хадиских збирки нису лично видели Посланика, нека су благослов и мир на њега, а ни

чуда која је чинио, нити су чули његове речи без посредника. Његове речи су до њих дошле усменом предајом и то 100 - 150 г. после његове смрти. Они су их након тога сакупили и око пола одбацили јер су биле непоуздане."

Одговор:

Огромна већина хришћана и јевреја, оних ранијих и ових данашњих, усмене предаје цени једнако као и писане. И не само то, него већина јевреја усмене предаје сматра потпунијим и вреднијим од писаних. Католици усмене предаје сматрају једнако вредним као и писане и верују да се и једне и друге морају прихватити и да се на њима темељи вера.

Став јевреја спрам усмених предаја

Јевреји свој верозакон деле на два дела: Писани који називају Тора и неписани који називају 'Усмене предаје' које су до њих дошле путем учењака. Они верују да је Бог на брду Тур објавио Мојсију обе ове врсте. Једна врста је до њих допрла писаним путем, а друга преко учењака који су је преносили с колена на колена. Ове две врсте су код њих на истом ступњу. Верују да су обе од Бога и да се морају

прихватити. Међутим, неписане предаје, већином, стављају изнад писаних, говорећи: "'Писани законик' је мањкав и на многим местима нејасан, па без усмених предаја које су јасније, потпуније, и које 'Писани законик' појашњавају и допуњују, није довољан као темељ вере." Зато они значења 'Писаног законика' (Торе) одбацују када се не слажу са усменим предајама.

Код њих је постало општепознато да завет узет од синова Израелових није узет због Писаног законика, него због усменог. И као да су овом варком одбацили 'Писани законик' и учинили усмене предаје основом своје вере. Божије речи коментаришу усклађујући их с овим предајама, иако су се оне умногоме разликовале од писаног Божијег говора. Јевреји су, још у време Исуса, нека је мир на њега, толико застранили да су усмене предаје више ценили него писане, па их је Исус, нека је мир на њега, укорио замерајући им што искривљују Божији говор ради свог учења. У њиховим књигама стоји да су им усмене предаје њихових првака драже од речи Торе и да су једни делови Торе добри, а други лоши, док су све предаје њихових првака добре и боље од записаних речи веровесника.

Из ових, и осталих њима сличних изјава се сазнаје да они усмене предаје цене више него 'Писани законик', и да 'Писани законик' разумеју онако како га коментаришу усмене предаје. Код њих је 'Писани законик' сличан мртвом телу, а 'Усмене предаје' попут душе у којој је живот.

Они говоре: "Бог је Мојсију дао Тору и наредио му да је запише и то је "Писани законик", а поучио га је и значењима Торе и наредио му да их достави без писања и то је 'Усмени законик'. И Мојсије је са та два законика сишао са брда и пренио их, Арону, двојици његових синова и седамдесеторици поглавара. Потом су их они пренели осталим Израилићанима. Ове усмене предаје су се преносиле са колена на колена док их није почео сакупљати Ер-Ребиј Јуда Хакк Душ (Јудас) око 150. г. који их је уз велике потешкоће сакупљао око 40 година. Затим их је забележио у књигу коју је назвао 'Миснах'. И та 'Миснах' садржи усмене предаје које су прваци седамнаест векова после смрти Мојсија преносили једни другима усменим путем. Они верују да је све што се у њима налази од Бога, једнако као и 'Писани законик' и да се мора прихватити.

Јеврејски учењаци су написали два коментара Миснахе, један у трећем веку (неки кажу у петом) у Кудсу, а други почетком седмог века у Вавилону и њега називају Гемара, тј. савршена, јер верују да су те две књиге савршен коментар основног текста Миснахе. 'Миснах и Гемара' сакупљене у једну књигу се називају 'Талмуд'. Ради разликовања се каже: Талмуд јерусалимски и Талмуд вавилонски. Гемара је препуна измишљених прича, али је и поред тога цењена код јевреја. Студирају је и код сваког проблема се њој враћају узимајући је за путоказ. Јевреји данас веру узимају из та два Талмуда који су далеко од Теврата и осталих веровесничких књига. А вавилонски Талмуд сматрају бољим од јерусалимског.

И када јевреји усмене предаје преношене седамнаест векова стављају изнад Теврата, знајући да су они у том периоду били изложени великим искушењима и крупним недаћама које су довеле до уништења њихових писаних књига и губљења ланца њихових преносилаца, а и поред тога те усмене предаје сматрају темељом својих убеђења и своје вере, па како се онда може приговарати муслиманима што узимају Часне веровесничке хадисе, сакупљене у

књиге, један или два века након Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега?

Став већине хришћанских претходника спрам усмених предаја

Јуси Бис у својој историји каже да је Клемент у описима апостола Јакова навео приповетке које су, од очева и дедова, до њега дошле усменом предајом. И о апостолу Јовану је преносио приповетке чуване памћењем. Клемент је признао да је усмене приповетке преносио од неколико учењака, један је Сирац у Грчкој, други Ашурац на Истоку, трећи Јевреј у Палестини. Међутим, учењак од којег је највише усмених предаја пренео, и након којег више није тражио учењака, је учењак скривен у Египту.

Јуси Бис, такође, наводи да је Еринијус бележио све што је до њега усменим путем дошло од Поликарпа. И црква је преносила од Поликарпа, па се Еринијус поносио што не пише на папир него је, још од раних дана, имао обичај да све памти. Он помиње: да је Екнапијус пролазећи кроз Малу Азију, бодрио различите цркве да се чврсто вежу за усмене предаје, истичући да је Бибис писао све усмене предаје које су до њега допрле од вођа и њихових следбеника, јер се

речима живих више окористио него књигама; да је познати историчар Хеџиси Бус, лаким стилем, у пет књига написао предаје о апостолима које су до њега дошле усменом предајом; да су многи бискупи прихватили усмене предаје о ускрсу, које су им пренеле неке особе, а које су, затим, бискупи унели у књигу и послали у цркве наредивши да их људи прихвате; да је, следбеник апостолових ученика, Клемент Искендер Јанус, на молбу пријатеља да прикупи усмене предаје које је чуо од апостола, написао књигу о ускрсу.

Католик Џон Милнер је у свом десетом писму упућеном Џејмсу Бровну написао да основа католичке вере нису само писане Божије речи, већ много више од тога, она обухвата и писане и усмене речи, тј. Свете књиге али и усмене предаје којима црква коментарише веру. Еринијус је објаснио да је за онога ко трага за истином најлакше да прегледа усмене предаје, јер иако су језици народа различити, бит усмених предаја је једна.

Тако су усмене предаје апостола, преношене са колена на колена, сачуване у римској католичкој цркви, јер су их апостоли предали људима, а људи су их предали католичкој цркви.

Милнер у истом писму каже да је Тертулијен рекао: "Иноватори обично прихватају Свете књиге, а одбацују усмене предаје како би слабе ухватили у своју мрежу, а у средњи слој убацили сумњу, и ми таквима, зато, не допуштамо да у својим полемикама узимају Свете књиге као доказ. Од расправе која се ослања на Свете књиге нема друге користи осим главобоље и болова у стомаку, а ако се нешто и постигне, то је крњаво, јер су сви прописи хришћанства и његових убеђења због којих смо ми постали хришћани, пренесени усменим предајама."

Милнер, такође, наводи речи Урицина: "Нама не приличи да верујемо људима који преносе из Светих књига, а оставимо усмене предаје које нам нуди Божија црква."

Он нам од Василиуса преноси да се у цркви Чувају многе теме као материјал за саветовање. Једне су узете из Светих књига, а друге из усмених предаја. Њихова снага у вери је једнака.

Он, такође, помиње да је Ибфанс у одговору новаторима подстицао на употребу усмених предаја јер није све у Светим књигама.

Затим наводи да је Чрисостом рекао да апостоли нису све доставили писаним путем, него су много тога доставили усменим путем. И оба начина су значајна. Усмене предаје су темељ веровања, и када се нешто утврди усменим путем, ми не тражимо другог доказа.

Такође напомиње да је Екстајн рекао да за нека питања не постоји писани ослонац, па се узима из усмених предаја; јер многе неписане ствари доноси Врховна црква, и оне нису написане.

Свештеник Ер-Ребиј Муса Кудсиј је навео мноштво догађаја из Свете књиге који се не разумеју без усмених предаја.

Ништа од убеђења и веровања хришћана се не утврђује Јеванђељем, напротив, све се узима из усмених предаја, као нпр: да је Син у бити раван Оцу, да је Свети Дух произашао из Оца и Сина, да Исус, нека је мир на њега, има двојаку природу, а једну суштину; да има две воље (људску и божанску), да је након смрти ушао у Пакао и многа друга слична веровања.

Др Бригхт истиче да ствари које представљају успех нису све записане, јер су апостоли једне

догађаје пренели писањем, а друге усменим путем. И тешко онима који не прихватају и једне и друге, јер су усмене предаје у питањима веровања ослонац и извор раван писаним текстовима.

Бискуп Моник каже да је усмена верзија вреднија од писане.

Целенк Вертхе тврди да се сва неслагања у законнику решавају усменим предајама, јер су оне кључ решења за све размирице.

Бискуп Мани Сик тврди да у вери постоји шест стотина ствари које црква прописује, а оне нису нигде у Светој књизи појашњене, него су узете из усмених предаја.

Вилијам Мијур каже да вера старих хришћана у коју спадају и убеђења неопходна за спасење, није била записана, него је деци и онима који су желели прихватити хришћанство преношена усменим путем.

И након што смо видели да се јевреји и хришћани више ослањају на усмене него на писмене предаје, па чему онда напад на веровесничке хадисе, када се зна да је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, рекао:

"Будите опрезни с мојим хадисом осим ако сте сигурни да је од мене, а ко на мене слаже нека припреми себи место у ватри."

1) Овај хадис (казивање) преносе 62 асхаба (следбеника), а међу њима су и десторица којима је Посланик, нека су благослов и мир на њега, још док су били у животу загарантовао Рај. Хадис је мутеватир⁵⁵ бележе га многи хадиски учењаци. (Фетхул Бари: 1:119).

И овај хадис је мутеватир, јер га преноси шездесет и два асхаба.

Зато је интерес муслимана за памћење Часног Кур'ана и веровесничких хадиса, још од првог века, већи од интереса хришћана за памћење њихових светих књига. Међутим, асхаби у своје време нису сабрали хадисе из неколико разлога, у које спада потпуна предострожност да се речи Посланика, нека су благослов и мир на њега, не помешају са речима Узвишеног Бога. Али су их зато генерација након асхаба⁵⁶ – таби'ини⁵⁷ без посебног редања, бележили у

⁵⁵ Цитат којег преносе много особа из генерације у генерацију, уз немогућност да се сви они сложе на неистини.

⁵⁶ Сваки муслиман који је имао прилику да се лично да сретне са Послаником Мухаммедом, мир над њим,

поглављима исламског права, да би их, када су били на уредан начин забележени, простудирала и вредновала генерација људи који су дошли после таби'ина. Труд који су они уложили на изучавању хадиса је био огроман, тако да се, у упознавању биографија преносиоца хадиса, њихове оданости вери и способности памћења, појавила феноменална наука. Сваки преносиоц хадиса је хадис наводио заједно са ланцем људи који су га до њега пренели, а који сеже до Посланика, нека су благослов и мир на њега. Неки од тих хадиса преносе три особе. Сви хадиси се деле на три дела: мутеватир, мешхур и ахад.

Тврдње критичара: "...они су их сакупили, а затим око пола одбацили јер су били непоуздани" су неосноване, јер преносиоци хадиса нису одбацили ништа осим слабих хадиса, тј. оне хадисе који нису имали целовите ланце преносиоца. Њихово остављање не штоди. Сви следбеници Ислама прихватају веродостојне хадисе, из поузданих хадиских збирки, а не прихватају хадисе из непоузданих збирки, нити оне који се не слажу са сахих (веродостојним) хадисима.

⁵⁷ Генерација муслимана након асхаба посланика Мухаммеда, мир над њим.

И тако постаје очито да нико нема право нападати следбенике Ислама што прихватају речи свога Веровесника нека су благослов и мир на њега.

Да би се схватио став хришћана по овом питању, прикладно је навести приповетку коју бележи Џон Милнер у својој књизи коју је издао 1838. г. у којој се каже: "... да је француска светица Дарк, изјавила да је она та жена која се помиње у књизи Јованово Откривење (12:1-2) где се каже:

"(1) И знак велики показа се на небу: жена обучена у сунце, и месец под ногама њеним, и на глави њеној венац од дванаест звезда. (2) И беше трудна, и викаше од муке, и мучаше се да роди."

Она је изјавила да је трудна Исусом. Следио ју је велики број хришћана. Били су веома радосни због те њене трудноће, па су од злата и сребра правили тањире да са њима дочекају "новорођеног бога"

Аутор Рахметуллах, као опаску на ову приповетку каже: "Да ли је ово сретно новорођенче достигло божански степен попут његовог оца или не?! Ако јесте, да ли је, онда, вера у тројство замењена "четвороством" или не?! Затим, је ли назив 'Отац' замењен називом 'Дед', или не?! Погледајте

како се овим, и сличним причама поиграва умовима свештеника и њихових потомака! И, коначно, ко је био у оваквом стању и чији разум је ово прихватио, нема право говорити о Исламу, његовом Кур'ану и његовом Веровеснику, нека су благослов и мир на њега.

Боже! Упути нас на прави пут, и удаљи нас од измишљотина, заблуда и претеривања!

ЧЕТВРТИ ДЕО

**Докази веровесничке мисије нашег веровесника
Мухаммеда (нека су благослов и мир на њега)**

Садржи:

- шест показатеља и
- четири радосне вести

Први показатељ:

Мноштво му'џиза (чуда) које су се десиле Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега. Оне се деле на две врсте:

Прва врста:

Вести о непознатим догађајима који су се десили у прошлости и догађајима који ће се десити у будућности.

Вести о непознатим догађајима који су се десили у прошлости су многобројне, као нпр. казивања о веровесницима и ишчезлим цивилизацијама, иако о њима није ништа ни од ког чуо нити из књига читао. На то указују речи Узвишеног Бога у сури "Худ", 49:

"То су непознате вести које ти Ми објављујемо; ни ти ни народ твој нисте пре овога о томе ништа знали."

Различитост кур'анског интерпретирања појединих казивања, у односу на Књиге јевреја и хришћана, је намерна. Њоме се жели истакнути да су те њихове књиге искривљене и да је Часни Кур'ан дошао с истином, као што то каже Узвишени Бог у сури "Ен-Немл", 76:

"Овај Кур'ан синовима Израиловим казује највише о ономе у чему се они разилазе."

У хадисима је, такође, веома много вести и о догађајима који ће се у будућности десити. Ево неких:

1. Божији Посланик Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, је обавестио асхабе (следбенике) да ће бити ослобођена Мекка, Бејтул Макдис, Јемен, Сирија и Ирак. Најавио је време безбедности и мира у коме ће жена моћи путовати из Хире у Меку, не страхујући ни од кога осим од Бога. Затим је рекао да ће Хајбер, наредног дана, бити ослобођен под вођством Алије; да ће муслимани поделити благо Перзије и Византије; да ће Перзијанке бити њихове слушкиње; да ће Перзија пропасти и неће се више никада опоравити; да ће Византија бити упокорена столећима, и када год се придигне муслимани ће бити ти који ће је победити. И све

наведено се десило, у време асхаба, тачно онако, како је то Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, најавио.

2. Казао је да се неће појавити неред док је 'Омер, нека је Бог задовољан њим, жив, и тако је и било. 'Омер је сваком нереду стао на крај.

3. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је рекао да ће Осман, нека је Бог задовољан њим, бити убијен док буде учио Кур'ан, да ће 'Алију, нека је Бог задовољан њим, убити највећи бедник од његових савременика и да ће Аммара убити група насилника. Њих тројица су, заиста, погинули онако како је то Посланик, нека су благослов и мир на њега, описао.

4. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је најавио појаву лажног посланика у племену Секиф, и појаву опасне особе која ће посвуда сејати смрт. И ово предсказивање се обистинило, као што је Посланик, нека су благослов и мир на њега, најавио. Мухтар Ес-Секафи се прогласио веровесником, те је, намесник Басре Мус'аб бин Ез-Зубејр против њега ратовао, и убио га у Куфи (67. хиџретске г.). А особа која ће посвуда сејати смрт је био Ел-Хаџџац Ес-

Секафи, који је умро 95. хиџретске/ 714. грегоријанске године.

5. Аллахов Посланик, нека су благослов и мир на њега, је рекао да ће се, након ослобађања Бејтул-Макдиса у Јерусалиму, појавити велика епидемија. Три године после освојења Кудса, у време 'Омерове власти, у селу Амувас, удаљеном од Кудса око 20 километара, у коме је био војни центар, десило се оно што је Посланик, нека су благослов и мир на њега, најавио. Била је то прва епидемија од појаве Ислама и у њој је умрло седамдесет хиљада особа.

6. Аллахов Посланик, нека су благослов и мир на њега, је рекао да ће енсаријка Уму Хирам бинту Мелхан Ен-Неџариј, нека је Бог задовољан њом, прећи море са народом који ће ратовати на Божијем путу. Она је, у време 'Османа, нека је Бог задовољан њим, са мужем 'Убадом ибн Ес-Самитом, нека је Бог задовољан њим, и војском која је, на челу са сиријским намесником Му'авијом, нека је Бог задовољан њим, кренула да освоји острво Кипар, доиста, прешла море. И када је прешла море, доведена јој је јахалица да је узјаше. Међутим, животиња ју је бацила на земљу и убила је. На том месту је и укопана (27. х.г. / 647. г.). Била је то прва

жена која је учествовала у поморској бици са муслиманима.

7. Рекао је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, да ће његова кћер Фатима, нека Бог буде задовољан њом, бити прва од његове породице која ће, после њега, умрети. И она је, умрла шест месеци након његове смрти (у месецу Рамазану, 11.х.г. / 632. г.).

8. Рекао је, Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега да ће Хасан ибн 'Алија, нека је Бог задовољан њим, бити угледна особа којом ће Аллах измирити две огромне скупине људи.

И речи Посланика, нека су благослов и мир на њега, се поново обистинише. Након убиства његовог оца 'Алије, 40. хиџ. народ га проглашава халифом. На том положају остаје седам месеци. Мрзео је међусобно ратовање муслимана, те се, 41. х. г., у месецу цумадел-ула, одрекао власти. Тако је Бог, тим његовим поступком, измирио становнике Сирије и Ирака. И та година је, због тога, названа годином слоге.

9. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је рекао да ће Хусејн ибн 'Алијј, нека је Бог

задовољан њим, погинути у Тафу (у предграђу Куфе, на обали реке Еуфрат, месту данас познатом као Кербела). И то се и десило као што је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, рекао.

10. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је рекао да ће асхаб Сурака ибн Џа'шем обући нарукнице краља персијскога. И када су донесене 'Омеру након освајања Персије, он је позвао Сураку и предао му их, извршавајући тиме обећање Веровесника, нека су благослов и мир на њега. Том приликом је рекао: "Хвала Богу који их је одузео од Кисре, а подарио их Сураки".

11. Када је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, послао Халида ибн Велида Екадиру ибн Абдул Мелику Киндију, власнику Девметул-Цендела, рекао је да ће га наћи у време док буде ловио краву. И десило се како је Посланик, нека су благослов и мир на њега, описао.

12. Затим је најавио избијање ватре из земље, у Хиџазу, која ће обасјавати вратове камила у Басри. И та огромна ватра се појавила у близини Медине Муневере, у месецу џумаде-л-ахирех, 654. хиџретске године. Распламсала се тако да су земља и све што се

на њој налазило подрхтавали. Вапаји су се упућивали њеном Створитељу, а становници Медине су веровали да ће она све уништити. Људи су, у тако тешком стању, остали све до њеног гашења, 27. реџепа. Вест о овој ватри је забелжена у историјским књигама, а о њој су написане и посебне књиге. Бухарија и Муслим, четири стотине година пре њене појаве, доносе вести о њој у својим збиркама веродостојних хадиса.

Друга врста:

Несвакидашња, натприродна дела која је Посланик, нека су благослов и мир на њега, урадио. Њих има око хиљаду, а ево неких од њих:

1. Исра и Мираџ:

Узвишени Бог у сури "Ноћно путовање" (1), каже:

"Хваљен нека је Онај који је у једном часу ноћи превео Свога роба из Храма часног у Храм далеки чију смо околину благословили како бисмо му нека знамења Наша показали."

Исра и Ми'рац су се десили у будном стању, душом и телом, јер се реч "абд" користи за обоје, тело и душу заједно. Управо зато су их неверници одбацили и оспорили. Да се нису десили телом и у будном стању, не би постојао разлог за оспоравање и негирање, јер се слична збивања у сновима не оспоравају. Зар не видиш да нико не оспорава тврдњу особе да је у сну летела истоком и западом, а да се истовремено није преврнула нити покренула у постељи?

За ноћно путовање Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, телом и душом, у будном стању, и разум и традиционални докази кажу да није немогуће.

Разумски доказ:

Узвишени Бог је Створитељ света и Он све може. Муњевита брзина Мухаммедовог, нека су благослов и мир на њега, тела је за Узвишеног Бога лака ствар. Највише што се у томе десило је наднаравност. А и све друге му'џизе (чуда) су наднаравни догађаји.

Традиционални доказ:

Успон тела на небо није немогућ чин, ни код јевреја, а ни код хришћана, због следећег:

У Другој књизи о Царевима (2:1 и 11) се каже:

"(1) А кад Господ хтеде узети Илију у вихору на небу, пођоше Илија и Јелисије из Галгала. (11) И кад иђаху даље разговарајући се, гле, огњена кола и огњени коњи раставише их, и Илија отиде у вихору на небо. "

Овај текст указује на то да је Илија жив уздигнут на небо. Ова је прихваћено код свештеника. Они, такође, верују да је Исус, нека је мир на њега, након што је умро и био укопан у гроб, устао жив и, својим телом се успео на небо, па је сео на десну руку свога Оца. Зато они, ни с позиције разума, а ни из традиционалних доказа, немају право оспоравати ми'рац Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега.

2. Половљење Месеца:

Узвишени Бог у сури "Ел-Камер" (1-2) каже:

"Ближи се Час и Месец се преполовио! А они, увек када виде чудо, окрећу главу и говоре: 'Чаролија непрестана!'"

На половљење Месеца пред Мухаммедом, нека су благослов и мир на њега, указују веродостојни хадиси. То је догађај о коме говори и Часни Кур'ан и веродостојни хадиси наведени у Муслимовој и Бухаријиној збирци веродостојних хадиса. За свештенике је, највећи тобожњи доказ за оспоравање овог догађаја, тврдња да се је тај догађај десио, био би запажен на Земљи, и историчари читавог света би га забележили. Тај њихов тобожњи доказ је за нас теома неоснован и слаб због следећег:

а) Нојев, нека је мир на њега, потоп, поменут у седмој и осмој глави књиге Постанак, је био веома значајан догађај. Али га, и поред тога, негирају идолопоклоници Индије, Персије и Келданије. Кинези га потпуно одбацују и жестоко поричу, а безбожни хришћани Запада се тим догађајем исмејавају и на крајње некултуран начин се изражавају о Узвишеном Богу и Његовом веровеснику Ноју, нека је мир на њега. Па, јесу ли свештеници задовољни с чињеницом да источни народи поричу потоп, а безбожници из њиховог народа га узимају за подсмех?!

б) Догађај закашњења Сунца ради Исуса Навиног поменут у књизи Исус Навин (10:12-13), за

који коментатори и историчари следбеника Књиге кажу да је трајао 24 сата. То је огроман догађај који се десио 1450 г.п.н.е. и који су морали приметити сви становници Земље, јер ни густе облаци не могу знање о њему спречити у местима где је тада био дан. Људи код којих је тада била ноћ су, такође, морали осетити да је ноћ потрајала 24 сата дуже него обично. И поред тога, идолопоклоници Кине и Персије га поричу и нигде га у својим историјама не помињу, а европски атеисти се с тим казивањем исмејавају и негирају га. Па да ли се свештеници слажу с оспоравањима источних народа и негирањем атеиста из њиховог народа?!

в) Матеј у своме Јеванђељу (27:51-53) наводи неколико крупних догађаја који су се десили непосредно после распећа, а то су: цепање завесе у храму од горњег краја до доњег, потрес земље, пуцање камења, отварање гробова, ускрснуће многих тела светаца, њихов излазак из гробова и улазак у Кудс, па њихову појаву пред многима. Ови догађаји су, заиста, лажни, али кажемо: "Ови крупни догађаји се не помињу у књигама Византинаца и јевреја, и не само то, него се не помињу ни у Јеванђељу по Јовану, а у Јеванђељима по Марку и Луки се наводи само цепање завесе у храму, док се остали велики догађаји

не помињу. А зна се да је њихово навођење прече од јечања разапетог или, пак, неких других неважних догађаја, знајући да трагови неких догађаја, као што је пуцање камења и отварање гробова, остају и након што се десе. И чудно је то да Матеј не помиње куда су отишли ти свеци што живи из гробова усташе?! Јесу ли остали у животу или су се вратили у своје гробове?! Зато се неки с тим великим преувеличавањем исмејавају и кажу: "То је Матеј, вероватно, видео у сну". Затим, из Лукиног Јеванђеља се разуме да се цепање застора у храму десило пре смрти "разапетог", док се из Матејевог и Марковог Јеванђеља разуме да се то догодило после смрти "разапетог." Па како свештеници решавају ове дилеме?!

г) У Јеванђељу по Матеју (3:16-17); Јеванђељу по Марку (1:10-11); и Јеванђељу по Луки (3:21-22) се каже да је Јован Крститељ (ар. Јахја) крстио Исуса у реци Јордан, и док је Исус, нека је мир на њега, излазио из воде, видео је како се небеса отварају и Духа који му силази у лику голуба. Затим је до њега дошао глас с неба: **"Ти си син Мој, кога сам одабрао."**

Отварање небеса дању и голуба који силази с небеса, мора видети већина људи на Земљи, као што морају чути и глас чије чување није специфично само за једну особу. Међутим, нико од историчара тог времена није забележио тај догађај, осим тројице поменутих јеванђелиста. Зато атеисти Европе то узимају за подсмех, и говоре: "Зашто нам Матеј није описао та небеска врата која су се отворила? Јесу ли она велика, средња или мала и на којој страни неба су се налазила?!" Свештеници лупају главе сметени у утврђивању тога. Затим, зашто нас Матеј није обавестио шта се десило с голубом, да ли га је неко ставио у кавез или се, пак, вратио на небеса, да ли су небеса била отворена читаво то време, и јесу ли видели унутрашњост небеса лепим?! Како свештеници одговарају на сва ова питања?! Оспоравање Мухаммедове, нека су благослов и мир на њега, му'џизе (половљење месеца) је, дакле, потпуно неосновано и без икакве вредности.

3. Му'џиза (чудо) увећавања мале количине воде:

Ова му'џиза се Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега, десила неколико пута. Енес ибни Малик, нека је Бог задовољан њим, преноси да се у

време икиндије (време када је сенка неког објекта два пута већа од самог објекта) задесио у месту Зевра, код мединске пијаце. Људи су тражили воду да се абдесте (верско прање), али је нису нашли. Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, је ставио своју руку у посуду у којој је било мало воде, и из његових прстију је почела избијати вода све док се није и последњи асхаб абдестио (верско прање пре молитве).⁵⁸

Џабир ибн Абдуллах, нека је Бог задовољан њим, преноси да су људи на дан битке на Худејбији ожеднили, а нису са собом имали воде. У Посланика, нека су благослов и мир на њега, је била мала посуда с мало воде. Ставио је у њу руку и између његових прстију је почела избијати вода као из извора. А људи је било хиљади и четири стотине.⁵⁹

Џабир нам, такође, преноси да у бици Беват људи нису имали воде, па је дошао Посланик, нека су благослов и мир на њега, са зделом у коју је Посланик, нека су благослов и мир на њега, ставио своју руку, затим је Џабир, нека је Бог задовољан њим, насуо у њу мало воде која је почела кружити

⁵⁸ Фетхул-Бари 6:580.

⁵⁹ Фетхул-Бари 6:581

док се здела није напунила. Затим је наредио људима да се абдесте и пију, тако да нико није остао потребан воде. Потом је Посланик, нека су благослов и мир на њега, извадио руку из посуде која је још увек била пуна.⁶⁰

Муаз ибн Џебел, нека је Бог задовољан њим, нам преноси да су људи у ратном походу на Тебук стигли до једног, веома слабог, извора воде. Његов ток је био попут ремена од обуће. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је пришао, ставио своје руке у њега и умио се након чега је вода почела тако јако тећи да се чуо гласан жубор. Сви су пили, а Посланик, нека су благослов и мир на њега, је рекао: "Муазе, ако поживиш дуго, вероватно ћеш овде видети баште."⁶¹

'Умер, нека је Бог задовољан њим, преноси да је људе задесила јака жеђ у походу на Тебук, па су клали камиле, цедили су њихову унутрицу и ту течност су пили. Ебу Бакр, нека је Бог задовољан њим, је тражио да Посланик, нека су благослов и мир на њега, упути Богу молитву. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је, подигавши дланове

⁶⁰ Сахиху Муслим 18:145

⁶¹ Сахиху Муслим 15:41

молио Узвишеног Бога и обилна киша је пала пре него је спустио дланове. Асхаби су напунили све своје посуде водом и кренули су, приметивши да је киша пала само на њихов логор.⁶²

'Имран ибн Хусејн, нека је Бог задовољан њим, преноси да је Веровесника, нека су благослов и мир на њега, и његове асхабе у једном мањем војном походу задесила велика жеђ, па је послао двојицу људи у одређеном правцу рекавши им да ће наћи једну жену која на својој камили носи мешину с водом. Отишли су и вратили се са женом. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је упутио молитву своме Господару, а затим је наредио људима да из те мешине напуне све своје посуде. Напунили су их, а да се у мешини није смањила количина воде. Потом је напунио њен завежљај храном коју је сабрао од људи и рекао јој: "Иди сада, ми нисмо ништа од твоје воде узели, него нас је Бог напојио."⁶³

4. Му'џиза увећања мале количине хране:

⁶² Ел Бидаје ве нихаје, 5:11, 6:107

⁶³ Фетхул-Бари 1:447 и Сахиху Муслим 5:191

Ово му се десило неколико пута. Џабир, нека је Бог задовољан њим, преноси да је један човек дошао Веровеснику, нека су благослов и мир на њега, тражећи од њега да га нахрани. Дао му је 30 са'а⁶⁴ јечма. Он и његова жена и гости су то јели дуго времена, па је отишао да извага јечам. Потом је дошао Посланику, нека су благослов и мир на њега, и обавестио га о томе. Посланик, нека су благослов и мир на њега, му је рекао: "Да га ниси вагао, још би вам дуго био довољан."⁶⁵

Преноси се да је Џабир на дан битке на Хендеку замесио један са'а јечма и скувао га с месом козе. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је пљуцнуо у тесто и казан, и молио за благослов у храни, па се, тај дан, тим са'ом хлеба и козијим месом нахранило хиљаду људи.⁶⁶

Џабир, нека је Бог задовољан њим, нам преноси да му је отац умро с великим дуговима. Након смрти су му дошли они који су му позајмили иметак тражећи своје право. Плодови који су пристизали нису били довољни за враћање дугова, па

⁶⁴ Са' је мера за жито, није иста у свим крајевима, већином износи око 3 килограма.

⁶⁵ Сахиху Муслим, 15:40

⁶⁶ Фетхул-Бари, 7:395; Сахиху Муслим 13:216

им је Џабир понудио главницу иметка, што су одбили. Отишао је Посланику, нека су благослов и мир на њега, и обавестио га о томе. Он, нека су благослов и мир на њега, му је рекао: "Отргај плодове и подели их на хрпе". Када је то урадио, Посланик, нека су благослов и мир на њега, је прошао поред тих плодова и код њих учио молитву Богу, након чега је Џабир, све очеве дугове с лакоћом вратио, а од плодова му је преостало онолико колико их сваке године убере.⁶⁷

Енес ибни Малик, нека је Бог задовољан њим, преноси да је једног дана дошао Веровеснику, нека су благослов и мир на њега, носећи под пазухом неколико јечмених хлебова којима је Посланик, нека су благослов и мир на њега, нахранио осамдесет људи.⁶⁸

Енес преноси да му је Веровесник, нека су благослов и мир на њега, када је оженио Зејнебу, наредио да, поименице, позове људе. Када се напунила соба и кућа, Посланик, нека су благослов и мир на њега, је ставио пред њих малу посуду с јелом од датула. Затим је у њу ставио три прста, и тражио

⁶⁷ Фетхул-Бари 5:60

⁶⁸ Фетхул-Бари 6:586; Сахиху Муслим 13:218

од њих да једу. Људи су јели и излазили, а посуда је остајала пуна.⁶⁹

Ебу Ејуб, нека је Бог задовољан њим, нас обавештава да је припремио јело за Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, и Ебу Бекра, нека је Бог задовољан њим. Хране је било довољно само за њих двојицу. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је наредио да позову тридесет угледних Енсарија. Позвани су, јели и отишли, затим му је наредио да позове шездесет других, који су се, такође, одазвали јели и изашли, и на крају је од њега тражио да му позову седамдесет следећих. Позвали су их и они су се одазвали, јели и отишли. Ејуб каже: "Ту моју храну је јело стотину и осамдесет људи".⁷⁰

Семуре ибн Цундуб, нека је Бог задовољан њим, преноси да је Посланику, нека су благослов и мир на њега, донешена посуда меса. Људи су јели из њега и смењивали се од ручка до ноћи. Једни су устајали, а други седали.⁷¹

⁶⁹ Фетхул-Бари 9:226; Сахиху Муслим 9:233

⁷⁰ Ел-Бидаје вен-Нихаје 6:127

⁷¹ Ел-Бидаје вен-Нихаје 6:129

Абдуррахман ибн Еби Бекр, нека је Бог задовољан њим, преноси да је код Посланика, нека су благослов и мир на њега, било стотину и тридесет људи. Припремљен је са' хране и овца од које је испечена цигерица, (или унутрица), и нико од 130 људи није остао, а да није од тога узео комад. Остатак је стављен у два тањира, из кога су, потом, јели сви, а Абдуррахман је понео са собом на камили оно што је преостало.⁷²

Од Селеме ибн Екве'а, Ебу Хурејре и 'Умера ибн Ел- Хаттаба, нека је Бог задовољан њима, се преноси да је у неким походима (а неке предаје кажу да се ради о бици на Тебуку) муслимане и Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, задесила велика глад, па је Посланик, нека су благослов и мир на њега, наредио да се сакупи сва преостала храна. Када су му дошли с храном, а највећи комад који му је пристигао је био један са'а хурми, поставили су храну на хрпу која није била већа од козе која лежи. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је затим проучио молитву Богу и наредио људима да напуне

⁷² Фетхул-Бари 5:230

своје посуде. И у читавој војсци није остала ни једна посуда, а да је нису напунили, и преостало је хране.⁷³

5. Говор дрвета и камена и њихово сведочење да је он веровесник:

Ибн 'Умер, нека је Бог задовољан њим, преноси да је Веровесник, нека су благослов и мир на њега, позвао једног бедуина (пустињака) у ислам, па му је он рекао: А ко ће посведочити то што говориш? Посланик, нека су благослов и мир на њега, рече: 'Ова семура⁷⁴ у овој долини, она ће ми бити сведок.' И дрво му се, ровећи земљу, почело приближавати. Када је стало пред њега, затражио је да посведочи његове речи, и оно их је потврдило, а потом се вратило на своје место.⁷⁵

Од Цабира, нека је Бог задовољан њим, се преноси да се Посланик, нека су благослов и мир на њега, осамио ради физиолошке потребе, али није нашао скровито место да се сакрије. У долини је угледао два дрвета. Отишао је до једног, ухватио се за његову грану и рекао му: "Крени за мном, с Божијом

⁷³ Сахиху Муслим 1:222-225

⁷⁴ Семура је врста дрвета.

⁷⁵ Ел-Бидаје вен-Нихаје 6:144, 311

дозволом!" Дрво је кренуло за њим попут зауздане деве којој је с уларом стављено дрвце у нос ради лакшег вођења. Тако је поступио и с другим дрветом. Када се нашао између њих двоје рекао им је: "Надвијте се надамном, с Божијим допуштењем". А када је обавио нужду, свако дрво се вратило на своје место и исправило се.⁷⁶

Од Ибни Абаса, нека је Бог задовољан њим, преноси да је Веровесник, нека су благослов и мир на њега, рекао бедуину: "Хоћеш ли веровати да сам ја Божији Посланик ако ми дође ова палмина грана? Хоћу, одговори бедуин. И грана је почела скакутати па је дошла до Посланика, нека су благослов и мир на њега. Посланик, нека су благослов и мир на њега, јој је, затим, рекао: "Врати се", и она се вратила на своје место.⁷⁷

Од Бурејде ибни Ел-Хусајба се преноси да је један бедуин од Божијег Посланика, нека су благослов и мир на њега, тражио да му покаже знак и доказ веровесничке мисије, па му је рекао: 'Реци овом дрвету: - Божији Посланик те зове -', и дрво се почело повијати десно и лево, тргати своје жиле, и ровећи

⁷⁶ Сахиху Муслим 18:143

⁷⁷ Ел-Бидаје вен-Нихаје 6:143, 311

земљу почело му се приближавати. Када је стигло до њега проговорило је: 'Есселаму алејке ја Ресулаллах' (Нека је мир на тебе о Божији Посланиче). Бедуин рече: 'Нареди му да се врати на место где је поникло.' И дрво се вратило, а бедуин, потом, рече: 'Дозволи ми да ти учиним сеџду! (Да ти се поклоним). Посланик, нека су благослов и мир на њега, рече: 'Не, није дозвољено на сеџду (падање ничице) падати ни пред ким осим пред Узвишеним Богом'. Бедуин рече: 'Онда ми дозволи да ти пољубим руке и ноге', па му је то дозволио."⁷⁸

Више од десет асхаба преноси да је кров Посланикове, нека су благослов и мир на њега, џамије био постављен на стубове од палми. И када би Посланик, нека су благослов и мир на њега, држао хутбу (проповед), испео би се на један од тих палминих пањева, а када му је саграђен минбер, испео се на њега оставивши поменути пањ, па се том приликом зачуо глас пања сличан гласу стеоне камиле, који се од силног плача распукнуо. Месџид (место где се обавља молитва) је подрхтавао од његовог јецања. Људи су гласно плакали. Тада му је Веровесник, нека су благослов и мир на њега,

⁷⁸ Делаилун-Нубувве од Еби Неи'ма Ел-Асхфанија, 2:390.

пришао, помиловао га, па је ушутео. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је рекао: 'Он је плакао само зато што се више на њему не велича Узвишени Бог, и тако ми Онога у чијој је руци моја душа, да му нисам пришао, остао би у оваквом стању све до Судњег дана.' Затим је Веровесник, нека су благослов и мир на њега, наредио да се стави испод минбера (место где имам предводи молитву)."⁷⁹

И овај хадис је, по својој текстовној грађи опште познат и код ранијих и код нових генерација, а његово значење преноси тако велики број људи да се може сматрати непобитном научном чињеницом.

Ибни Мес'уд, нека је Бог задовољан њим, преноси да су чули глас хране која велича Бога док је Веровесник, нека су благослов и мир на њега, једе.⁸⁰

6. Пад кипова:

Ибни 'Абас преноси да је око Кабе било 360 кипова који су били оловом причвршћени за камен. Када је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, ослободио Меку, ушао је у Харем (свето место

⁷⁹ Фетхул-Бари, 2:397

⁸⁰ Ел-Бидаје вен-Нихаје, 6:323

где се налази Каба) и штапом који је носио показивао на идоле, говорећи: "Дошла је истина, а ишчезла лаж. Лаж, заиста, нестаје!" И сваки кип у кога је показао пао је лицем на тло, тако да ни један није остао на ногама. Затим је наредио да се избаце вани.⁸¹

7. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је, неке болести, излечио потирући болно место својом мубарек (благословљеном) руком:

Са'д ибн Еби Векас преноси да је Катаде ибн Ну'ман у бици на Ухуду погођен у око које му је испало на образ. Посланик, нека су благослов и мир на њега, га је вратио на место и оно му је изгледало лепше од здравог ока.

'Усман ибн Хунејф преноси да је слепац дошао Веровеснику, нека су благослов и мир на њега, и рекао му: "Моли Бога да ми поврати вид." Посланик, нека су благослов и мир на њега, га је научио неке молитве којима ће молити Бога. Бог му је, док се 'Усман враћао кући, повратио вид.

Ибни Мула'иб Ел-Есинне је оболео од трбушне водене болести, па је послао једног човека

⁸¹ Фетхул-Бари, 8:400

Веровеснику, нека су благослов и мир на њега. Веровесник, нека су благослов и мир на њега, је узео мало прашине са земље, пљуцнуо на њу и дао је том човеку. Он се с тим вратио болеснику, који је био ближе смрти него животу, али који је, након што је то попио с водом, вољом Узвишеног Бога одмах оздравео.

Хубејб ибн Фудејк преноси да је његов отац ослепео и да су му очи побелеле. Дошао му је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, и пљуцнуо му је у очи, па је прогледао. И у осамдесетој години живота је увлачио иглу у конач.

Веровесник, нека су благослов и мир на њега, је на дан Хајбера пљуцнуо 'Алији ибн Талибу у око које је било упаљено, и он је оздравио. Болест је нестала као да је није ни било.

У бици на Хајберу је пљуцнуо на рањену потколеницу Селеме ибн Ел-Екве' и рана је одмах зацелила.

Веровеснику, нека су благослов и мир на њега, је, из племена Хаша'м, дошла жена с немим дететом. Он му је водом изапрао уста, опрао руке, а остатак

дао жени да га њоме поји и потире. Дете је излечено и било је разборитије од других особа.

Ибни Абас преноси да је Посланику, нека су благослов и мир на њега, једанпут дошла жена с лудим дететом. Веровесник, нека су благослов и мир на њега, му је потрао прса из којих је изашло нешто слично црном штенету, након чега је оздравило.

Врео лонац се преврнуо на подлактицу дечака Мухаммеда ибн Хатиба. Веровесник, нека су благослов и мир на њега, ју је потрао, помазао својом пљувачком и она је истог момента излечена.

На длану Шурахбила Ел-Џуфија је била натекла жила која му је онемогућавала држање сабље и улара камиле, па се потужио Веровеснику, нека су благослов и мир на њега, који је његов длан почео гњечити све док од отекине није остао ни траг.

8 . Посланикова, нека су благослов и мир на њега, услишана молитва:

Енес ибни Малик преноси да је Божији Посланик, нека су благослов и мир на њега, молио за њега, овако: "Боже, увећај му иметак и пород, и дај му велики берекет (благослов) у ономе што му

подариш!" И Енес каже: "Бога ми је мој иметак велик, а деце и унучади имам око стотину".

Када је Кисра (персијски краљ) поцепао писмо Веровесника, нека су благослов и мир на њега. Веровесник, нека су благослов и мир на њега, је замолио Бога да исто тако поцепа његову државу. И убрзо након тога од ње није остало ништа, као што ни власт Персије није остала над осталим покрајинама.

Ен-Набига Ел-Џа'дијј је код Посланика, нека су благослов и мир на њега, певао лепу касиду (рецитацију), па му је Посланик, нека су благослов и мир на њега, рекао: "Уста ти се не затворила"! И нико није имао лепе зубе као он, и ни један му зуб није пао, а живио је 120 година, а неки кажу да му је увек на месту испалог зуба ницао нови зуб.

Од Енеса се преноси да је један бедуин ушао у џамију док је Веровесник, нека су благослов и мир на њега, држао хутбу (говор) и потужио се на сушу. Посланик, нека су благослов и мир на њега, је упутио молитву Богу, и до следеће џуме (петка) нису видели Сунце. Следећи петак је исти бедуин ушао у месџид (џамија) и потужио се на велику кишу. Посланик,

нека су благослов и мир на њега, је поново учинио молитву, па се разведрило.

'Утбе ибн Еби Лехеб је пуно грдио и злостављао Веровесника, нека су благослов и мир на њега, па је Веровесник, нека су благослов и мир на њега, молио Бога да му пошаље једног од својих паса да га уништи. У том је Утбе кренуо с караваном у Сирију. Када су одсели на једном месту, рекао је: "Бојим се Мухаммедове клетве" Поредали су његове ствари око њега и сели да га чувају. Међутим, дошао је лав, зграбио само њега и однео га.

Веровесник, нека су благослов и мир на њега, је молио да буде уништен Мухаллим ибн Цусаме и он је освануо мртав. Када су га покопали, земља га је избацила. Затим су га неколико пута укопавали, али га је земља сваки пута избацила из себе, те су га оставили непокопаног.

Једанпут је, нека су благослов и мир на њега, човеку који је јео левом руком рекао: "Једи десном!" Човек је из охолости узвратио: 'Не могу'. Веровесник, нека су благослов и мир на њега, је рекао: "Дабогда и не могао" И након тога је никада више није могао подићи до својих уста.

Задовољићемо се наведеним, јер су Посланику, нека су благослов и мир на њега, дате многобројне му'џизе (чуда), и има их преко хиљаду. И, иако свака од наведених му'џиза није на степену мутеватир предаје, у њих нема сумње, јер тема о којој они говоре је на степену мутеватир предаја и у то нема ни најмање сумње. Такав је случај 'Алијине чудесне храбрости и Хатимове дарежљивости. Мноштво му'џиза (чуда) пренешених у непрекинутом ланцу преносиоца је, сасвим, довољно као необорив доказ постојања његових му'џиза, а као непобитан доказ за оне који их поричу.

Други показатељ:

Његову личност красе прелепи морални принципи, величанствене особине, савршене умне способности, задивљујући поступци и друге духовне, телесне, домовинске и родословне одлике, за које разум не прихвата да могу бити сабране у лику особе која није веровесник. Нека од тих особина се може наћи код обичног човека, али не могу бити све сабране осим у лику веровесника. Тако је њихова сабраност у лику Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, доказ његовог веровесништва. А и његови порицатељи су признали постојање тих

величанствених особина и тог савршеног кодекса понашања у његовом бићу нека су благослов и мир на њега.

Трећи показатељ:

Његов шери'ат (исламски закон) чине тако савршена убеђења, верски обреди, узајамни односи, политике, учења и мудрости, да онај ко зналачки сагледа целовитост Веровесниковог, нека су благослов и мир на њега, закона, остаје убеђен да је он резултат божанске воље и небеске Објаве, а да је онај ко је с њиме послан, доиста, изасланик Узвишеног Бога. Ту не постоји простор за оспоравање, осим за онога ко жели да пркоси, удаљава се и тумара.

Четврти показатељ:

Веровесник, нека су благослов и мир на њега, се појавио у народу који није имао божанску књигу, нити му је дата мудрост. Он им долази са светлом Књигом и красном мудрошћу. Потиче их да пригрле праву веру и раде добра дела. И, иако је био нејак, сиромашан, с мало помоћника, сукобљен с читавим светом, појединцима, скупинама, владарима и силницима, успео је уништити њихове светоназоре,

порушити њихове опсене, дотући њихове религије и докрајчити њихове државе. Његова вера се, у веома кратком временском периоду, проширила истоком и западом, а њено ширење се наставља током времена. Његови непријатељи, иако разноврсни и бројни, добро опремљени, опаки и горди, веома упорни и насртљиви, иако су улагали огроман труд, нису могли угасити светлост његове вере нити избрисати трагове његовог учења. Па, да ли је то могуће без божанске помоћи и небеске подршке?!

Истинитост Мухаммедове, нека су благослов и мир на њега, мисије потврђују, чак и књиге хришћана и јевреја. Тако у Псалмима стоји:

"Јер Господ зна пут праведнички; а пут безбожнички пропаће." (1:6).

"Потиреш лажљивце; на крвопиоце и лукаве мрзи Господ." (5:6)

"Али је страшно лице Господње за оне који чине зло, да би истребио на земљи спомен њихов." (34:17)

„(17) Јер ће се мишице безбожницима потрти, а праведнике утврђује Господ. (20) А

безбожници гину, и непријатељи Господњи као лепота шумска пролазе, као дим пролазе.“ (37:17 и 20).

У Делима апостолским (5:35-39) се наводе следеће речи Гамалиела:

"(35) Па рече њима: Људи Израилџи! Гледајте добро за ове људе шта ћете чинити; (36) Јер пре ових дана уста Тевда, говорећи да је он нешто, за којим пристаде људи на број око четири стотине; он би убијен, и сви који га слушаху разиђоше се и пропадоше. (37) Потом уста Јуда Галилејац, у дане преписа, и одвуче доста људи за собом; и он погибе, и сви који га слушаху разасуше се. (38) И сад вам кажем: прођите се ових људи и оставите их; јер ако буде од људи овај савет или ово дело, поквариће се. (39) Ако ли је од Бога, не можете га покварити, да се како не нађете као богоборци."

Према наведеним текстовима, да је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, лагао на Бога и да није био искрени веровесник, Господар би га уништио, помен би му на Земљи нестао, руке би мусе полومиле, расплинуо би се попут дима, све његове

присташе би биле распршене и уништене, и његова реч и дело би пропали. Међутим, Узвишени Бог ништа од овога није урадио. Напротив, његов спомен на Земљи је уздигао, указао му је Своју подршку и помоћ, и потврдио његове речи и дела. И тиме је истинитост Мухаммедовог, нека су благослов и мир на њега, посланства и веровесништва утврђена до те мере да не преостаје никакав простор за сумњу. Утврђено је, такође, да се јевреји и хиршћани боре против Узвишеног Бога и Његова Посланика, нека су благослов и мир на њега. Узвишени Бог у сури "Еш-Шу'ара", 227 каже:

"А многобошци ће сигурно сазнати у какву ће се муку увалити."

Узвишени Бог у сури "Ес-Саф", 8 вели:

"Они желе да утрну Божије светло устима својим, а Бог ће учинити да светла Његова увек буде, макар криво било неверницима."

Пети показатељ:

Веровесник, нека су благослов и мир на њега, се појавио у време када су сви људи требали некога ко ће их упутити на прави пут и ко ће их позвати у

праву веру. Арапи су се клањали киповима, Персијанци су веровали у два бога, Индијци су обожавали краву и дрво, јевреји су бога поистовећавали са створењима, или су Га порицали и на Њега и на Његове веровеснике су износили разне потворе и лажи, хришћани су штовали тројство и свеце. А и преостали делови света су били у долинама заблуда. Тако је, у то време, слање некога ко ће представљати милост за све светове, знак мудрости Свезнајућег и премудрог Бога. За ту величанствену мисију, за градњу тог велебног здања, није био достојан нико осим Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, син Абдуллахов који је одагнао тмину идолатрије тројства, вере у два бога и описивање Бога својствима створења. Сунце монотеизма је обасјало Земљу, на шта указују и речи Узвишеног Бога у сури Ел-Маиде (19):

"О следбеници Књиге, дошао вам је Посланик Наш - након што је неко време прекинуто слање посланика - да вам објасни, да не бисте рекли: 'није нам долазио ни онај ко доноси радосне вести, ни онај који опомиње!' Па, дошао вам је, ето, онај који доноси радосне вести, и онај ко опомиње. - А Бог све може."

Шести показатељ:

Ранији веровесници су најавили његову, нека су благослов и мир на њега, веровесничку мисију (тј. најаву Мухаммедове, нека су благослов и мир на њега, мисије у претходним небеским књигама).

Пре набрајања тих радосних вести о његовом доласку, следи указивање на неколико ствари:

1. Веровесници израелског народа су најавили следеће догађаје: Догађај о Навукодоносору, Курушима, Александру и његовим намесницима, о ономе што ће се десити у Едвему, Египту, Ниневи и Вавилону. И несхватљиво је да нико од њих не најави долазак Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, који је у време своје појаве био као најситнија биљка, да би касније израсла у огромно дрво у чијој крошњи налазе уточиште многе небеске птице. У веома кратком времену је срушио силнике и краљеве, његова вера се раширила у земљама свих веровесника израелског народа, освојила огромна пространства на истоку и западу, надмашила све остале вере, и она је, од тада па све до данас, у сталном порасту.

Овај догађај је већи од свих које су најавили израелски веровесници. Па како се здрав разум може

помирити с тврдњом да су они најавили небитне догађаје, а нису најавили овај, изузетно велики, догађај?!

2. Када ранији веровесник најави веровесника који ће доћи после њега, није неопходно да о њему говори подробно. Напротив, такве вести обично нису опширне и детаљне, него су већини људи скривене, а јасне само ученима; јер они повезују чињенице. Понекад су и њима непознате и скривене, али када се веровесник појави и његово веровесништво докаже му'џизама (чудима) и јасним знаковима веровесништва, те тајновите најаве им постају сасвим јасне и чисте од сумњи. Зато Исус, нека је мир на њега, речима наведеним у Јеванђељу по Луки (11:52), укорава јеврејске учењаке:

"Тешко вама законици што узесте кључ од знања: сами не уђосте, а који хтеше да уђу, забранисте им."

Исламски учењаци су рекли: "Не постоји ни једна небеска књига, а да није указала на појаву веровесника Мухаммеда, нека су благослов и мир на

њега, међутим, то није било јасно свима, јер да је било јасно обичном свету не би њихови учењаци били укорени за њено скривање, а нејасноћа је преношењем с уста на уста постајала још већом.

3. Следбеници Књиге су очекивали другог веровесника мимо Исуса. У Јеванђељу по Јовану (1:19-25) се помиње да су јеврејски учењаци питали Јована Крститеља:

„(19) И ово је сведочанство Јованово кад послаше Јевреји из Јерусалима свештенике и Левите да га запитају: Ко си ти? (20) И он призна, и не затаји, и призна: Ја нисам Христос. (21) И запиташе га: Ко си дакле? Јеси ли Илија? И рече: Нисам. Јеси ли пророк? И одговори: Нисам. (22) они му рекоше: Ко си? Да можемо казати онима што су нас послали: Шта кажеш за себе? (23) Рече: Ја сам глас оног што виче у пустињи: Поравните пут Господњи; као што каза Исаија пророк. (24) И беху посланици од фарисеја, (25) И запиташе га говорећи му: Зашто, дакле, крштаваш кад ти ниси Христос ни Илија ни пророк? (26) Одговори им Јован говорећи: Ја крштавам водом а међу вама стоји кога ви не знате. (27) Он је Онај што ће доћи

за мном, који беше преда мном; коме ја нисам достојан одрешити ремен на обући Његовој.“

Јеси ли Илија? - тј. посланик кога је најавио Мојсије. Тако се види да су они Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, очекивали исто као и Месију. Он је код њих био познат, тако да им није требало помињати име, него је и сама алузија на њега била довољна. Зато су га поредили са Месијом. У Јеванђељу по Јовану (7:40-41) пише:

„(40) А многи од народа чувши ове речи говораху: Ово је заиста пророк. (41) Други говораху: Ово је Христос. А једни говораху: Зар ће Христос из Галилеје доћи?“

Пошто се за тог очекиваног веровесника не тврди да ће доћи пре Исуса, то је непобитан доказ да ће доћи после њега, а то је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега.

А што се тиче Исусових, нека је мир на њега, речи поменутих у Јеванђељу по Матеју (7:15):

"Чувајте се од лажних пророка, који долазе к вама у оделу овчијем, а унутра су вуци грабљиви.", њима се не може оспорити

Мухаммедово, нека су благослов и мир на њега, веровесништво, јер Исус, нека је мир на њега, није упозорио на чување од искреног веровесника, нити на опрезност према сваком веровеснику који дође после њега, него је тражио да се чува само од лажних веровесника, а њихове књиге, у првој генерацији после уздигнућа Исуса, нека је мир на њега, у време апостола, бележе појаву многих лажних веровесника. Речи Исуса се односе на те лажне веровеснике, а не на искреног веровесника који има знакове који потврђују његову искреност. Зато се, у Јеванђељу по Матеју (7:16, 17 и 20) непосредно након тих његових речи, каже:

"(16) По родовима њиховим познаћете их. Е да ли се бере с трња грожђе, или с чичка смокве? (17) Тако свако дрво добро родове добре рађа, а зло дрво родове зле рађа. (20) И тако дакле по родовима њиховим познаћете их."

Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, је, у то нема сумње, заиста један од искрених веровесника. На то указују његови плодови и плодови његове мисије. Напад на њега од стране његових противника је безвредан, јер су и јевреји оспорили веровесничку мисију Исуса, нека је мир на њега, и у

лаж га угонили. За њих, од постанка света па до његове појаве, не постоји горе створење од њега. Европски атеисти кажу да Исус, нека је мир на њега, није уопште постојао и исмијавају се с њим. У том контексту су написали многе књиге које су се рашириле у свим крајевима света. Број њихових присталица, сваки дан у Европи расте. И као што је за хришћане, па и за нас, неприхватљиво порицање Исуса, нека је мир на њега, од стране јевреја и европских атеиста, тако је, за нас, неприхватљиво порицање Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, од стране штоватеља тројства.

4. И претходни и данашњи следбеници Библије су имена имали обичај преводити, и уместо њих уписивати њихова значења, а основни текст који сматрају Божијим говором, допуњавати коментарима. Те две чињенице су код њих нормалне појаве, и ко зналачки проучи њихове преводе на разне језике, пронаћи ће много таквих случајева. Зато није чудо ако коригују неко веровесничко име у тексту у коме је најављен Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, или додају нешто неразборито, јер је то код њих уобичајено. И од њих се не може очекивати да у својим књигама сачувају име Мухаммед, Ахмед или неки од његових надимака, нека су благослов и мир

на њега, јер они имају природну склоност за кориговање и преправљање својих књига, до те мере да би обеснажили њихове текстове и учинили их на први поглед безвредним као доказе, да би потврдили нека од својих учења, или одбили, њима упућене, приговоре. Њихове секте су ревносне у супростављању једних другима. Они су, без сумње, у овоме много жешћи од муслимана. Тако радосне најаве Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, на које нам у њиховим књигама указаше прејашњи муслимански учењаци, налазимо сада различитим у многим њиховим данашњим преводима, зато што су нам их они издвојили из књига познатих у њиховом времену, а измене су се десиле након тога. Разлог томе може бити и различитост у преводу, али је оно прво чешће, јер видимо да је њихов обичај кориговања присутан и данас. А сада издвајамо, неколико радосних најави Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, у књигама јевреја и хришћана.

Прва радосна вест:

У Поновљеном закону (18:17-22) стоји:

"(17) Зато ми рече Господ: Добро рекоше шта рекоше. (18) Пророка ћу им подигнути између браће њихове, као што си ти, и метнућу речи своје у уста његова, и казиваће им све што му заповедим. (19) А ко год не би послушао речи моје, које ће говорити у моје име, од тога ћу ја тражити. (20) Али пророк који би се усудио говорити шта у моје име што му ја не заповедим да говори, или који би говорио у име других богова, такав пророк да се погуби. (21) Ако ли кажеш у срцу свом: Како ћемо познати реч које није Господ рекао? (22) Шта би пророк рекао у име Господње, па се не збуде и не наврши се, то је реч које није рекао Господ; него је из охолости рекао онај пророк, не бој га се."

Ова радосна вест се не односи на Исуса Навина, као што верују јевреји, нити на Исуса као што мисле хришћани, него се ове речи односе на Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, због следећег:

1. Јевреји који су живели у време Исуса, нека је на њега мир, су очекивали појаву другог (најављеног) веровесника. И то њихово очекивање је непобитан доказ да најављени веровесник није Исус Навин који је живио пре тога, у време Мојсија нити

Исуса, нека је мир на њих, који је тада био присутан код њих.

2. У тексту је употребљен израз "као што си ти", а Исус Навин и Исус Христос нису као Мојсије, нека је мир на њих, зато што су они из народа израелског, а према тексту Поновљеног закона (34:10) у израелском народу се није појавио веровесник попут Мојсије с којим је Бог, без посредника, разговарао, кога је послао са засебном Књигом и новим законом у коме су забране и наредбе, прописи о казнама, дозвољеном и забрањеном, купању, чишћењу и др. И док су Исус Навин и Исус Христ следили закон са којим је дожао Мојсије, Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, је, у своме народу, био надређени вођа коме су се покоравали и који је лично извршавао казне и над њима владао. То, међутим, није случај са Исусом јер, његова књига Јеванђеље не садржи прописе и законе, а његов народ му није био покоран. Напротив, јевреји су га, према веровању хришћана, након понижавања и утеривања у лаж, убили распећем. Тако између њега и Мојсија не постоји велика сличност.

3. У овом тексту стоји израз "између браће њихове", а у неким предајама "из средњег слоја

њихове браће". Дванаест јеврејских племена је, без сумње, живело у то време са Мојсијем, нека је мир на њега, и да је најављени веровесник био из јеврејског народа рекло би се: "од њих", или "између њих", или "један од њих", или "из њиховог потомства". Исус Навин (Јошуа) и Исус Христ воде порекло од Јакова сина Исака сина Аврама, нека је на све њих мир и спас, што значи да припадају јеврејском народу, па се на њих не односи ова радосна најаву веровесника. Овде се, под изразом "браћа" мисли на потомке Исмаела сина Аврамовог, нека је мир на њих, јер се у Старом завету изразом "браћа" ословљавају Исмаилови и Исакови потомци. За Исмаила се у Књизи Постанка (16:12) каже:

„... и пред лицем све му браће он ће стан себи подићи“

Такође у књизи Постанак (25:18):

"Настанише се насупрот својој браћи"

И пошто Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, води порекло од Исмаилових потомака, браће Израилових синова, то се ова радосна вест, несумњиво, односи на њега.

4. Ова радосна најава је изречена у будућем времену, јер речи: "Подигнут ћу им пророка" указују на будуће време, па се не могу односити на Мојсијевог младића Јошуу (Исуса Навина) који је управо у то време живео и био један од Израелаца.

5. Речи: "Ставићу своје речи у његова уста" наведене у овој радосној вести, алудирају на то да ће том најављеном веровеснику силазити објава и да неће знати читати и писати, него ће само Божији говор који му се објављује памтити у својим прсима и преносити га. Зато се ова најава не може односити на Јошуу коме објава није никада ни силазила и који је писани Стари завет читао, а није га преносио памћењем.

6. У овој радосној вести стоји: "А не буде ли ко послушао мојих речи што их пророк буде говорио у моје име, тај ће одговарати преда мном". У неким предајама, то је речене овако: "А онај ко не буде слушао њега, који у моје име говори, ја ћу му се осветити." Пошто је освета својство само тог најављеног веровесника, а не и осталих веровесника, посигурно се под осветом не мисли на овосветску или оносветску освету у Паклу, јер се ова врста освете, овосветске и оносветске, не односи на порицатеље

само неког одређеног веровесника. Овде се под изразом "освета" мисли на озакоњивање борбе, тј. да Узвишени Бог најављеном веровеснику нареди обрачун с његовим негаторима, и прогласи дозвољеним њихово убијање, њихове иметке и заробљавање њихових жена и деце. Све наведено се односи на Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, а не на Исуса, јер њему није било наређено да се бори против оних који су га порицали, а у његовом Јеванђељу нема казних прописа.

У издању из 1844. године, део ове радосне најаве веровесника гласи:

"А пророк који би се усуђивао говорити што у моје име што ја не будем заповедео да говори, и који би говорио у име других богова, такав пророк нека се погуби."

Тако овај текст, јасно прописује погубљење лажног веровесника који у Божије име говори оно што му није наредио, и оно је у потпуној сагласности са речима Узвишеног Бога у сури Ел- Хакка, 44-46:

"(44) А да је он о Нама које какве речи износио, (45) Ми бисмо га за десну руку ухватили, (46) а онда му жилу куцавицу пресекли."

И да Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, није био искрени веровесник био би убијен. Међутим, познато је да је на много места, против својих непријатеља, лично водио рат, а нико га није могао убити, јер га је Узвишени Бог чувао од непријатеља. Живео је до сусрета с Узвишеним Богом када је умро сасвим природном смрћу, што потврђује речи Узвишеног у сури "Ел-Маида", 67:

"А Бог ће те чувати од људи."

А што се тиче Исуса, хришћани и јевреји верују да је убијен распећем, и ако се утврди да се у овој радосној најави веровесника мисли на њега, онда би он према слову те исте радосне вести морао бити самозвани и лажни веровесник као што тврде и јевреји да нас Узвишени Бог сачува од таквог убеђења.

Упозорење:

Пошто Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, није убијен, него је умро природном смрћу, јасно се види да се ова радосна вест односи на њега. Када су следбеници Књиге то приметили заменили су речи "нека буде погубљен", које су постојале у старим издањима, речима "умреће", почевши од 1865. г. па до

данас, упорно настојећи да оспоре мисију Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, јер је појам "смрт" опширнији од појма "нека буде погубљен", а и прави и лажни посланик, оба умиру. Међутим, ова корекција текста им није помогла да избришу алудирање на Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, због овога што следи:

8. Зато што се у двадесет и другој тачки ове радосне вести каже да се лажни веровесник препознаје по томе што најави неке догађаје "па то не буде и реч се не испуни". Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, је најавио многе догађаје који су се требали десити у будућности, чије дешавање је, касније, јасно доказало његову истинитост и то да је, заиста, легитимни, искрени и прави посланик Узвишеног Бога.

9. Јеврејски учењаци који су живели у време Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, су признали да је, у Старом завету најављени веровесник, управо он. И неки од њих су примили ислам, као: Мухајрик, 'Абдуллах ибн Селам и Ка'б Ал-Ахбар, а неки су признали да је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, најављени веровесник, али нису прешли на ислам, попут: 'Абдуллаха ибн

Сурија, Хујеј ибн Ахтаба и његовог брата Абу Јасира ибн Ахтаба. У томе нема ништа необично, јер су јеврејски учењаци који су живели у време Исуса, нека је мир на њега, признали његову веровесничку мисију и његове му'џизе (чуда), а потом га прогласили неверником и наредили његово смакнуће, што се јасно види у Јеванђељу по Јовану (11:45-57, и 18:1-24).

Први приговор:

Браћа Израилова (Израиљ) нису само Исмаилови синови, него су њихова браћа и синови Исевија сина Исака.

Одговор:

Међу синовима Исевија сина Исака се није појавио веровесник коме би могао одговарати, у овој вести, наведени опис, као што се нигде не помиње ни Божије обећање Авраму тј. за Исевија сина Исака, али се, на многим местима у Старом завету, наводи обећање Авраму и Агари за њиховог сина Исмаила и његов пород.

Други приговор:

У неким издањима се у овој вести каже:

"Твој Господар Бог ће подигнути пророка од тебе и од твоје браће". И речи "од тебе" јасно указују да ће тај пророк бити од синова Израилових.

Одговор:

Ако и прихватимо тако формулисану мисао, то опет не противречи нашој тврдњи. Зато што су речи "од тебе" само синоним и потврда речима "од твоје браће", а у сваком случају, овим цитатом ставља акценат на речи "од твоје браће". Затим, када је Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, преселио у Медину Муневверу, у којој је употпуњена његова мисија, у њој и око ње је било неколико јеврејских племена, попут: Хајбера, Бени Ан-Недира, Бени Кајнука и Бени Курејзе. И као да се појавио између њих, а у исто време се појавио између своје браће.

Закључак:

Ево неких сличности између Мојсија и Мухаммеда, нека су благослов и мир на њих. И један и други су:

1. Божији роб и посланик,

2. И један и други имају оба родитеља,
3. Обоје су се женили и имали су децу,
4. Обојици је наређена борба и рат против идолопоклоника,
5. Обојици је наређено да блуд кажњавају за то одређеном казном,
6. Оба су у стању спровести Богом прописане казне,
7. Оба су цењени поглавари у својим племенима
8. Код обојице је чистоћа тела и одела услов за обављање верских обреда, а купање за онога ко је имао сполни однос са женом и за жену после мензиса и чишћења после порода,
9. Закон и једног и другог забрањује приношење жртава киповима, и месо незаклане животиње,
10. У законима обојице постоје казне,

11. Оба забрањују камату,

12. Оба су умрли на постељи и оба су покопани.

Постоји још много ствари из којих се види сличност, зато Узвишени Бог у сури "Ел-Музземмил", 15 каже:

"Ми смо вам, заиста, послали Посланика да би сведочио против вас исто онако као што смо и фараону посланика послали."

Друга радосна вест:

У Поновљеном закону (33:1-2) пише:

„(1) А ово је благослов којим благослови Мојсије, човек Божји синове Израилеве пред смрт своју. (2) И рече: Господ изиђе са Синаја, и показа им се са Сира; засја с горе фаранске, и дође с мноштвом хиљада светаца, а у десници му закон огњени за њих.“

У издању из 1844. г. се наводи следеће:

"Огласио се с горе фаранске, а са њим хиљаде чистих и закон од ватре."

Силазак Господа са Синаја је ради даровања Торе Мојсију, показивање са Сира је било ради давања Јеванђеља Исусу, јер је Сира име за брда у Палестини и име једног села у Насири, а Његово оглашавање с горе фаранске је ради објављивања Часног Кур'ана Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега, јер, гора фаранска је Мека Мукеррема. Доказ томе су речи Постанак (21:20-21) у којима се говори о Исмаилу, нека је мир на њега:

"(20) И Бог беше с дететом, те одрасте, и живеше у пустињи и поста стрелац. (21) А живеше у пустињи Фарану. И мати га ожени из земље мисирске."

У самиријском примерку Торе издатом 1851. г. се каже да је Фаран у Хицазу, и та мисао гласи:

"Настанио се у Фарану који се налази у Хицазу."

Нема сумње да је место Исмаилова, нека је мир на њега, боравка била Мека Мукеррема. У њој се после њега није појавио ни један веровесник осим његов унук Мухаммед, нека су благослов и мир на њега. Тако постаје јасно да се Божијим оглашавањем с брда Фаран алудира на спуштање Објаве

Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега, у Мекки Мукерреми, јер се никада не каже: „Бог је дошао с тог места (или огласио се)“, осим ако је ту дошла Објава од Њега (нека је Узвишен). И као што је Мојсију на Синају спуштена Објава у форми Торе, а Јеванђеље објављени у Сирау (Палестини), тако се овде алудира на објаву Часног Кур'ана у Меки Мукареми.

Прва објава Кур'ана се десила у пећини Хира која се налази на највишој тачки брда Фаран. Речи Издања из 1844 г. "... А са њим хиљаде чистих", као и речи неких старих издања: "... А са њим су хиљаде добрих и књига од ватре", јасно указују на асхабе који су помогли Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега. Њиховим слеђењем Посланика, нека су благослов и мир на њега, и њиховом боробом уз њега, је уздигнут ислам. И када непристрасан и разуман човек размишља ко би могао бити тај, у Фаран послани, веровесник с којим су хиљаде чистих и добрих, и с којим је "ватрена Књига" (у којој се неверницима и залуталима прети ватром), са сигурношћу сазнаје да је тај најављени веровесник Мухаммед, нека су благослов и мир на њега. Пошто је ова радосна вест јасно указивала на њега, следбеници Књиге су, у новим издањима, прибегли брисању речи:

"... А са њим хиљаде чистих", и речи: "... Са њим је књига од ватре". Ова радосна вест јасно указује на три веровесника, Мојсија, Исуса и Мухамеда (мир нека је с њима) и на три, њима објављене књиге, чије се објављивање десило на три часна места. Ово је у сагласности са речима Узвишеног Бога у сури Ет-Тин, 1-3:

"(1) Тако ми смокве и маслине, (2) и Синајске горе, (3) и града овог, безбедног", у којима се алудира на три места у која су послата ова три веровесника, јер у Палестини има много смокви и маслина.

Пошто се у Кур'ану хтелo истаћи величање, полази се од нижег ка вишем. Тако је Мојсијева мисија већа од Исусове, а Мухаммедова, нека су благослов и мир на њега, већа од посланица њих обојице. Исто тако је и Мека часнија и величанственија од Палестине и Синаја.

А када се у Старом завету хтео изнети историјски поредак, ова три места су поменута сходно времену у коме су послана ова три веровесника. Мојсијево слање је упоређено с појавом зоре, Исусово са излазом Сунца, а Мухаммедово, нека

су благослов и мир на њега, с јасним подневским светлом које је јаче од претходна два и њиме је људима употпуњено то светло. И на Земљи се нису појавили вера и књига које су потиснуле мрак паганства и идолатрије, попут ислама и Кур'ана с којима је дошао Мухаммед, нека су благослов и мир на њега.

Трећа радосна вест:

У Постанку (17:20) се наводи:

„А и за Исмаила услишио сам те; ево благословио сам га, и даћу му породицу велику, и умножићу га веома; и родиће дванаест кнезова, и начинићу од њега велик народ.“

Њен текст у неким старим издањима на арапски језик гласи:

„А што се тиче Исмаила, молбу сам ти већ услишао, и ево ја га благосиљам, учинићу да од њега велики пород изађе и увећаћу га са Бимадмадом.“

Ел-Кади 'Ијад у својој књизи "Еш-Шифа" каже да је Бимадмад једно од Мухаммедових, нека су благослов и мир на њега, имена, а у радосној вести

поменуте речи "и у велик ће народ израсти" су најава Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, јер од Исмаилове деце није нико имао велики народ, узувев његовог унука Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, па је он тај који се помиње у Аврамовој и Исмаиловој, нека је мир на њих, молитви Богу, наведеној у сури Ел-Бекара, 129:

"Господару наш, пошаљи им посланика, једног од њих, који ће им ајете (знакове) Твоје казивати и Књизи их и мудрости учити и очистити их, јер Ти си, уистину, силан и mudar!"

Ел-Куртуби у својој књизи тврди да, ако се узме бројчана вредност реченица хебрејског текста који користе јевреји, видеће се да се у њој два пута појављује Мухаммедово, нека су благослов и мир на њега, име, јер њен текст на арапском језику "и учинит ћу да се, силно размножи", се подудара са речју Бимадмад у хебрејском језику, а речи "велики народ" се подударају с речима "Леџви џудул". Бројчана вредност слова у овим речима на ибријском језику, према систему сабирања реченица, је иста као и збир који се добија сабирањем бројчаних вредности слова у имену "Мухаммед". То је број 92.

Када је, у 10. хицретском (16. грег.) столећу, прихватио ислам рабин 'Абдусселама Ед-Дефтери, написао је кратко писмо насловивши га "Ер-Рисале Ел-Хадије" у којем истиче да је највише доказа јеврејских рабина у сабирање бројних вредности слова по систему "ебџед", у којој је одговор јеврејима који одбијају да је реч "Бимадмад" симбол за Мухаммедово, нека су благослов и мир на њега, име, што су њихови рабини сазнали и међу собом сакрили. Затим је описао начин кориштења тог система.

Божије обећање Авраму и Агери да ће Исмаилово потомство учинити великим народом је изречено у контексту похвале и почаста Исмаилу, а хвала и част се не исказују само ради великог потомства, ако оно не буде од правих верника који верују само у једног и јединог Бога. Пошто се, после њега у Меки није појавио ни један веровесник који томе позива, осим његов унук Мухаммед, нека су благослов и мир на њега, тај велики Исмаилов народ се није појавио осим посланством Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега. Па, нека нам онај ко негира истинитост ове радосне вести каже где је тај велики Исмаилов народ, мимо Мухаммедовог, нека су благослов и мир на њега, народа?!

Четврта радосна вест:

У контексту говора о јеврејском обожавању кипова, у Поновљеном закону (32:21) се каже:

"Они ме раздражише на ревност оним што није Бог, разгневише својим таштинама; и ја ћу њих раздражити на ревност оним који није народ, народом лудим разљутићу их. "

Ову радосну вест чини јаснијом следећи текст из Исаије (65:1-6):

"(1) Потражише ме који не питаху за ме; нађоше ме који ме не тражаху; рекох народу који се не зове мојим именом: Ево ме, ево ме. (2) Вас дан пружах руке своје народу непокорном, који иде за својим мислима путем који није добар, (3) Народу, који ме једнако гневи у очи, који приноси жртве у вртovima и кади на опекама; (4) Који седе код гробова и ноће у пећинама, једу месо свињско и супа им је нечиста у судовима; (5) Који говоре: Одлази, не дохватај ме се, јер сам светији од тебе, ти су дим у ноздрвама мојим, дим који гори вас дан. (6) Ето, написано је преда мном: нећу ћутати, него ћу платити, платићу им у недра."

Под неуким народом се мисли на Арапе; јер су они тада били у великом незнању и заблуди, јер они нису истински веровали у једног Бога, нису знали Његова својства и лепа имена, нису радили по исправним законима и нису знали ни зашта осим за обожавање кипова, па као да нису ни питали за Бога, нити га призивали. Лутали су долинама заблуда, као што Узвишени Бог каже у сури Али 'Имран, 164:

"Аллах (Бог) је вернике милошћу Својом обасуо кад им је једног између њих као посланика послао, да им речи Његове казује, да их очисти и да их Књизи и мудрости научи, јер су пре били у очитој заблуди."

Сличне речи Узвишеног Бога се налазе и у сури Ел-Цумуа', 2:

"Он је неукима послао Посланика, једног између њих, да им ајете (знакове) Његове казује и да их очисти и да их Књизи и мудрости научи, јер су пре били у очитој заблуди."

Јевреји су омаловажавали Арапе због тога што воде порекло од робиње Агаре и због њиховог непознавања Бога и велике залуталости. Себе су сматрали бољим од Арапа, јер су деца Саре која није

била робиња, и зато што су имали веровеснике, Књиге и закон. Међутим, Израелци су, убијајући веровеснике, удаљавајући се од једнобоштва, обожавајући божанства идолопоклоничких народа и приносећи им жртаве, расрдили Узвишеног Бога, па се и Он (нека је слављен) разљутио одузимањем веровесништва од њих. Одликовао је и изабрао Арапе који су у њиховим очима били бедници и незналице. Тако је слање Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, овом неписменом народу, објава Књиге и мудрости њему, ради упућивања на прави пут - представљало највећи степен буђења љутње код Израелаца.

Ако пратимо историју јевреја, видећемо да ниједан народ није разљутио јевреје, као Арапи после Мухаммедовог, нека су благослов и мир на њега, посланства, јер, иако су Персијанци и Византијци порушили јеврејску краљевину у Палестини и пуно их понизили, и поред тога се никада међу њима није појавала књига и веровесник попут Мојсија, нека је мир на њега, и његове књиге, што би код њих пробудило љутњу, завист и љубомору. А Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега, је Бог подарио Књигу и веровесништво, након што га је одузео од Израелца. Зато су јевреји дволично поступали према

Арапима, улагивали им се и бојали их се. И у томе је, несумњиво, врхунац њихове љутње и љубоморе.

Ко ову радосну вест објасни посланством Исуса на његов коментар се и не осврће, јер је Исус из израелског народа и њима је послан, а човек није љубоморан на своје синове, али је, зато, могуће да на њега буду љубоморни синови његове браће или његових стричева, нарочито ако су они у његовим очима бедни и унижени. Затим, незнање и неписменост су особине које се, до краја шестог столећа по Исусу нису никоме приписивале осим Арапима, јер су читање, писање и друге знаности били познати, у то време, код многих других народа, само не код Арапа. И ова радосна вест, као да је јасан текст о њима и Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега, који је послан између њих.

Радосне вести у књигама јевреја и хришћана су многобројне. Једне најављују Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, а друге алудирају на његов уммет (народ), њему послату Објаву, његову борбу, или пак, указују на слављење Бога или указују на Меку племениту, ширење ислама, а неке радосне најаве је лично сликовито изрекао Исус, нека је мир на њега, као што нам их преносе Јеванђеља.

Завршна реч

Хвала Узвишеном Богу који ми је омогућио да завршим ово дело, и молим Га да суд многих који су тражили да напишем ово важно дело, учини лепим, и да га учини корисним читаоцу који трага за истином!

Племенити читаоче! Ова књига ти је открила истину о књигама два Завета. Доказала је да следбеници Књиге не поседују целовит ланац

преносиоца ни за једну књигу Старог и Новог завета, да су те књиге изгубиле својство божанског порекла и надахнућа, да су препуне противречности, несугласица, искључивости, грешака и корекција.

Ова књига је, исто тако, указала на ништавност два веровања: тројства и боголикости Исуса. Утврђено је да је Исус, нека је мир на њега, несумњиво, створени човек, Божији роб и посланик.

У овој књизи су одговори на сумњичења која износе мисионари хришћанства и оријенталисти против Часног Кур'ана и часног веровесничког Суннета (праксе). Постоје ствари које категорички указују на то да је Часни Кур'ан говор Узвишеног Бога, којег је објавио Своме посланику Мухаммеду, нека су благослов и мир на њега, који је најављен у књигама јевреја и хришћана, и упркос њиховим искривљивањима, радосне вести које се у њима налазе нису се ничим обистиниле осим посланством Мухаммеда, нека су благослов и мир на њега, и као да су оне јасан текст који говори да је он искрени веровесник и посланик световима.

Разумом обдарени човече! Остави фанатизам и пристраност. Одабери себи веру којом је Узвишени

Бог задовољан да буде вера свих људи. А "једина права вера је Ислам".

Боже! Удаљи нас од изопачених веровања!

Наше последње речи су: "Захвалност припада Аллаху (Богу), Господару светова"!